

Yêu Em Xin Làm Chuyện Xấu

Contents

Yêu Em Xin Làm Chuyện Xấu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	62
11. Chương 11: Hồi Kết	68

Yêu Em Xin Làm Chuyện Xấu

Giới thiệu

Sở Mạn Hà là một người mẫu, bề ngoài xinh đẹp diễm lệ, phong thái lại càng không có gì để nói. Bị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-xin-lam-chuyen-xau>

1. Chương 1

Mở đầu

“Đừng chạy!”

“Bắt lấy hắn, đừng để hắn chạy thoát!”

Nửa đêm trong ngõ nhỏ, truyền đến từng đợt truy đuổi ồn ào huyền ảo.

Một gã đàn ông nhếch nhác chạy vào trong ngõ hẹp, mấy tên đuổi sát ở phía sau to tiếng quát: “ Tiểu tử thối! Đừng chạy, người trốn không thoát đâu”

Không chạy! Không chạy chính là thằng ngu nha!

Sở Triễn Đường đem hết hơi sức mà chạy, khí lạnh gần như tràn hết vào trong phổi của hắn, quay đầu nhanh chóng liếc mắt thấy sau lưng một đám người đuổi theo sát nút, giống như hung thần trong đêm tối, làm cho người ta không rét mà run.

Quay đầu tiếp tục chạy về phía trước, mặt khác hướng con đường lớn mà chạy, trước mặt bao người, những người này sẽ không làm gì được hắn!

Mang theo một tia hi vọng, hắn dùng sức nhấc chân trước chạy như điên, thế nhưng bước chân của bọn người đuổi theo càng ngày càng ngắn, càng ngày càng gần.

Trong lúc bất chợt, một vật nặng đột nhiên nhào đến, đè hắn ngã xuống đất, toàn thân hắn đau nhức, chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh sáng trước mắt mà suýt chút nữa đưa tay là chạm được vào.

“Bắt được hắn!”

Một tiếng hét thô bạo vang lên, mấy người phía sau cũng thở hồng hộc mà chạy đến bên cạnh hắn.

“Tiểu tử thối, dám chạy trốn khiến đại ca đuổi theo! Người chán sống rồi sao!”

Dứt lời, mấy tên tay đâm chân đá vào người hắn, dạy dỗ một trận cho hả giận.

“Đủ rồi!”

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, bọn chúng lập tức dừng động tác lui sang một bên, nhường chỗ ột tên áo đen đi tới.

Hắn đi tới bên cạnh Sở Triễn Đường, khoe miệng giơ lên không có ý tốt.

“A Đường, đã lâu không gặp!”

“Mao... Đại ca Mao!” Sở Triễn Đường nhin đau cổ hết sức ngẩng đầu lên, giọng nói run rẩy.

“Thì ra là mày còn nhớ rõ tao?” Maori giả vờ giật mình kinh ngạc. “Tao còn tưởng rằng mày hoàn toàn quên đã thiếu tao khoản nợ năm trăm vạn kia!”

“Đại ca Mao, em...em làm sao dám?” Sở Triễn Đường vội vàng nở nụ cười lấy lòng từ trên khuôn mặt đầy thâm tím của mình, nịnh nọt giống hệt như con chó Nhật.

“Đại ca, đừng nói nhảm với tên này nhiều như vậy, trực tiếp chặt tay chân hắn thì hơn!”

Sở Triễn Đường vừa nghe, sắc mặt trở nên trắng xanh, sợ tới mức thiếu chút nữa là tè ra quần.

“Mao...Đại ca Mao, chuyện gì cũng từ từ thương lượng!” Mặc dù cả người đau đến mức giống như bị cắt đứt hết gân cốt, nhưng Sở Triễn Đường vẫn cắn răng cố gắng quỳ lên cầu xin tha thứ.

“Thương lượng?” Maori chợt thu lại nụ cười, giày da bóng loáng giẫm thẳng lên mặt Sở Triễn Đường, đem những vết bầm tím trên mặt hắn nghiền xuống đất. “ Lần trước đã thương lượng quá kĩ rồi, mới có thể để ày lần mất không thấy bóng dáng đâu, mày nghĩ rằng lần này tao cũng sẽ dễ dàng bỏ qua ày sao?” Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của hắn giống như là muốn chặt Sở Triễn Đường làm trăm mảnh.

“Anh hiểu lầm rồi! Đại ca Mao! Em bận rộn kiếm tiền trả nợ, cũng khó trách anh không tìm được em...”.

“Còn muốn lừa tao! Năm đó tao không ra tay thì mày còn không biết ở chỗ nào đâu!” Lực ở trên chân đang giẫm lên mặt tăng thêm.

“Đại ca Mao, tha mạng, em... em biết rõ em sai rồi, anh tạm tha cho em lần này thôi...” Sở Triễn Đường không có khí thế cuống quýt cầu xin tha thứ.

Nhìn Sở Triễn Đường giống như là chuột chạy qua đường một hồi, Maori rút cuộc cũng buông lỏng chân ra.

Sở Triễn Đường cố hết sức đứng dậy, vội vàng bò đến trước mặt hắn không ngừng dập đầu.

“Cảm ơn Đại ca Mao! Cảm ơn Đại ca Mao!”

“Khoản nợ năm trăm vạn kia, mày phải giải quyết như thế nào!” Đại ca Mao không có ý tốt nhìn chòng chọc hắn, buồn rười rượi, nụ cười làm cho người ta sờn cả tóc gáy. “Nếu như không có tiền, tao sẽ bắt mày đền cái mạng nhỏ của mình.”

“Có, em có!” không cả kịp lấy hơi, Sở Triển Đường nói liên tục không ngừng: “Đại ca Mao nên biết, em còn có em gái đang làm người mẫu chứ!”

“Mày muốn bắt em gái tới gán nợ?” Ánh mắt Maori sáng lên, đáy mắt lộ ra một tia thêm thường.

Sở Triển Đường sững sốt một chút, mấy chữ này chui vào lòng của hắn, giống như Santa đang mê hoặc lấy hắn...

Đột nhiên, trong đầu Sở Triển Đường hiện lên khuôn mặt điềm tĩnh vô tội của Tiểu Hà, khó mà tin được lòng tốt của hắn lúc này lại trở dậy.

“Không, không phải!” Hắn vội vàng lắc đầu. “Ý của em là, em có thể đi tìm em gái lấy tiền, nó làm người mẫu chắc kiếm cũng không ít tiền, xin Đại ca Mao cho em thêm một chút thời gian”.

“Mày không phải lại muốn lừa tao nữa đấy chứ?” Maori hung hăng trừng mắt.

“Không có, em không dám!” Sở Triển Đường rụt cổ lại, sợ hãi giống như cá ma-cà-bông*.

* cá ma-cà-bông: chỉ dân lang thang, bụi đời.

Do dự một hồi, Maori cuối cùng cũng mở miệng.

“Tao ày thời gian một tuần, nếu không trả lại tiền, ngươi cứ chờ mà nộp mạng, còn nữa..., đừng nghĩ chạy trốn, nếu không dù chân trời góc biển tao đều sẽ tìm được mày, đem tất cả tay chân của mày chặt đứt!”

Cặp mắt lạnh lùng kia, khiến người Sở Triển Đường thoáng qua một trận rùng mình.

Quảng lại lời đe dọa, Maori xoay người dời đi, mấy tên đàn em vừa nãy đuổi theo cũng khinh thường bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên đạp hắn mấy cái để xả giận.

Không ngừng ngã xuống đất Sở Triển Đường đau đến nỗi không cách nào nhúc nhích được, thật khó khăn, rồi cuộc nhện đau từ từ đứng dậy.

“Phì! Thật xui xẻo!” Hắn lau đi máu tươi ở khóe miệng, oán hận mắng chửi vài câu.

Vận khí của hắn theo ngày thua bạc đó xui xẻo đến bây giờ, trốn hơn một tháng, thế mà vẫn bị bọn họ tìm được.

Trả tiền? Nói dễ vậy sao?

Hắn biết, phần lớn tiền của Tiểu Hà đã bị hắn cầm sạch rồi, đừng nói là năm trăm vạn, e rằng ngay cả năm mươi vạn cũng khó khăn.

Huống chi, lần trước Tiểu Hà đã ra tới hậu thư, từ nay về sau sẽ không cho hắn thêm một xu.

“Thật là xui xẻo!”

Hắn tức giận nhổ nước miếng, một cước đem lon nước trên mặt đất đá văng đi, khễ động vào vết thương trên người, khiến hắn nhện đau không được khổ sở quỳ xuống đất.

“Anh không sao chứ?”

Đột nhiên nghe thấy, một giọng nói trầm ấm mà đầy từ tính vang lên trước mặt Sở Triển Đường.

Hắn ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông ăn mặc gọn gàng, trên áo sơ mi màu lam phẳng phiu không có nếp nhăn, áo khoác tây trang cao cấp được ngón trỏ móc ở sau lưng.

“Cần giúp một tay không? Xem ra anh bị thương không nhẹ?” Thấy hắn không trả lời, người đàn ông lại hỏi lần nữa.

Cách anh ta ăn mặc, nói năng giống như người của tầng lớp thượng lưu, vào giờ phút này càng hiện ra bản thân mình ti tiện cùng nghèo túng không chịu nổi.

Sở Triễn Đường trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, khóe môi bị rách chảy máu khiến hắn muốn cười lạnh xem thường một cái cũng không được.

“Không cần mày xen vào việc của người khác!” Hắn lạnh lùng trả lời.

Giống như không để ý tới sắc mặt khác thường của hắn, người đàn ông vẫn đưa tay nâng hắn lên. “Tôi có xe, có muốn tôi đưa anh đi bệnh viện kiểm tra hay không?”

Đúng vậy, hắn nhất định là có rất nhiều xe nổi tiếng, cùng với người muốn trong túi móc ra 1 đồng cũng rất khó như hắn hoàn toàn khác biệt.

“Không cần, ông đây còn chưa chết, đi bệnh viện cái gì? Mày mau cút đi!” Hắn không kiên nhẫn nói, quay người lại lập tức đau đến nhe răng trợn mắt.

Nghe hắn nói như vậy, người đàn ông nhũn mày, cũng không muốn xen vào việc của người khác, xoay người rời đi.

Quay đầu liếc mắt nhìn người đàn ông nhiều chuyện kia, Sở Triễn Đường xoay chân đang muốn đi ra ngõ nhỏ, lại đột nhiên phát hiện một cái ví da màu đen đang nằm trên mặt đất.

Mắt thấy người đàn ông đã đi xa, hắn nhanh chóng nhặt ví da lên, mở ra — một sấp tiền mặt thật dày, khiến cho hai mắt hắn tỏa sáng.

Năm vạn đồng! Hắn âm thầm thổi gió miệng gặm, quả nhiên là người có tiền!

Phát huy bản chất côn đồ vốn có, Sở Triễn Đường nhanh chóng móc tiền ra nhét vào túi, tùy ý lấy ra mấy thẻ vàng, tiện tay nhét vào trong túi — không đúng! Suy nghĩ một chút, hắn lại đem thẻ vàng để lại.

Mặc dù hắn hiện tại nghèo bị ma quỷ bắt đi, nhưng ăn trộm như vậy nguy hiểm quá lớn, sợ rằng còn chưa được lợi đã bị bắt vào tù, hắn còn chưa ngu đến mức vì món lợi nhỏ mà đi ăn cơm tù.

Tiếp tục mở ví da, lại nhìn thấy mấy thẻ vip của câu lạc bộ.

Những thứ đáng ghét của kẻ có tiền! Thật biết hưởng thụ! Sở Triễn Đường khinh thường hừ lạnh.

Bên trong còn có mấy cái danh thiếp, hắn rút ra để gần chỗ có ánh sáng, cuối cùng cũng thấy rõ chữ trên danh thiếp.

Phó tổng giám đốc - Lương Tuấn. Hắn lẩm nhẩm nhẩm đọc theo chữ trên tấm danh thiếp.

Nhìn bóng dáng mạnh mẽ kia, Sở Triễn Đường như nghĩ tới cái gì đó nheo mắt lại, hồi lâu, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Lấy trong ví da một tấm thẻ căn cước (chứng minh thư), phía trên hiện ra một khuôn mặt tuấn tú đang nhìn hắn.

“Tiểu tử, cảm ơn cậu nhé!” Sở Triễn Đường đắc ý nhếch môi. “Cậu đã có lòng tốt thì đem thẻ căn cước cho tôi dùng một chút, dù sao cậu cũng có nhiều tiền, sẽ không để ý mấy chục vạn này chứ?”

Có tấm thẻ căn cước này, cuối cùng cũng có thể khiến hắn chống cự được một thời gian ngắn, không cần phải chạy khắp nơi nghĩ biện pháp xoay tiền.

Nhét hết danh thiếp cùng thẻ căn cước đều nhét vào trong túi, hắn đem ví da kể cả mấy cái thẻ tín dụng khe ném vào góc tường, tâm tình rất tốt đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Tiếng ồn ào phía sau hậu trường của một buổi trình diễn thời trang.

Một bộ sưu tập thời trang mùa xuân rực rỡ vừa được ra mắt, phía sau hậu trường tràn đầy tiếng ồn ào, huyền ảo.

Những người mẫu bận bịu tháo trang sức, thay trang phục, xung quanh nhân viên tạp vụ cũng vội vàng mang đồ ngọt đến, kéo dài không khí của buổi trình diễn thời trang vừa rồi.

Đè xuống cảm xúc thỏa mãn đang dâng trào, Sở Mạn Hà khẽ thở nhẹ, cẩn thận lấy kính áp tròng xuống.

Trong gương là một cô gái hiện đại, gương mặt trái xoan hoàn mỹ với kiểu trang điểm mới nhất năm nay, đơn giản, nhẹ nhàng nhưng cũng thật khác biệt, kết hợp với áo bó sát không tay cao tới eo cùng váy ngắn, làm nổi bật lên những ưu điểm.

Ánh sáng hiện lên trong đôi mắt to xinh đẹp càng khiến nó trở nên linh động có hồn, sống mũi cao thẳng nổi bật trên khuôn mặt, chỉ một ít son bóng nhàn nhạt trên môi nhưng nhìn như màu phấn hồng lấp lánh, khẽ cong lên, hết sức mềm mại ngọt ngào.

Những lọn tóc xoăn dài xõa tung như những gợn sóng, màu nâu khiến người ta nghĩ tới ánh nắng vàng óng ánh của mùa thu, sống động xinh đẹp nhưng không mất đi nét thời thượng, cũng khó trách tối nay cô nhận được nhiều tiếng vỗ tay cổ vũ như vậy.

Nhưng cô rất rõ ràng, phần lớn những tiếng vỗ tay này cũng không phải thuộc về cô, mà là của những bộ trang phục cô trình diễn.

“Tiểu Hà, tối nay em trình diễn thật là quá tuyệt vời!”

Còn chưa kịp thay đổi cảm xúc, một âm thanh hưng phấn đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Vừa quay đầu lại, cô không tự chủ được mà mỉm cười.

Dương Lam, ông chủ của cô cũng là nhà thiết kế, hiện nay trong giới thời trang có rất ít người mẫu và nhà thiết kế có kinh nghiệm, nhờ thiên phú trời cho cùng với sự nghiêm túc, trong thời gian 5 năm ngắn ngủi, anh đã có một chỗ đứng trong làng thời trang, vì những người mẫu như các cô mà thiết kế ra rất nhiều trang phục trình diễn trên sân khấu.

Anh còn rất trẻ mới ba mươi tuổi, tính tình thân thiện hiền hòa, đối với những người mẫu nhỏ bé như cô càng thêm chiều cố, từ cách mọi người gọi hần là “anh Lam” đều có thể nhận ra được, quan hệ của anh với mọi người thân thiết như anh em trong nhà.

“Cám ơn anh Lam!” Sở Mạn Hà hưng phấn mà gọi tên anh. “Trang phục của mỗi mùa tuyệt quá, cảm giác như không thể thể hiện được hết nét đặc sắc trong mỗi bộ vậy.”

Gương mặt của cô hồng lên, đáy mắt lấp lánh khiến người ta không thể hoài nghi —— cô vô cùng yêu thích công việc này, thích cảm giác thành công sau mỗi lần trình diễn.

“Em thể hiện rất tốt.” Dương Lam khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn chuyên chú như muốn đi sâu vào trong tâm hồn cô. “Anh thích nhìn những tác phẩm của anh ở trên người em, nhìn vài vóc ở trên người em lung linh sinh động, như có hồn.”

Đây là lời nói thật, cho dù là trang phục thể thao kiểu mới, truyền thống nhẹ nhàng, hay những thiết kế thanh lịch uyển chuyển, phối hợp ở trên người cô luôn đặc biệt xuất sắc, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh mời cô làm người mẫu.

Ba năm trước, anh đang đi đường vô tình gặp được cô, cô có vóc dáng thon dài cân đối không chê vào đâu được, xinh đẹp diễm lệ lại có khí chất đặc biệt đơn thuần điềm tĩnh, khiến anh kinh ngạc, xúc động muốn ngay lập tức kí hợp đồng làm người mẫu với cô.

Phải mất 2 tháng, anh mới thuyết phục được cô vừa mới tốt nghiệp, bỏ qua công việc làm trợ lí trong một xí nghiệp nhỏ, trở thành người mẫu chuyên nghiệp cho công ty của anh.

Trong thời gian 3 năm, khí chất xinh đẹp mỹ lệ của cô đã tôn lên các thiết kế của anh, đem nhãn hiệu “Lam” đi vào lòng các phụ nhân của giới thượng lưu.

Cho dù anh nổi tiếng, quần áo và trang sức thiết kế từ từ tiến ra trên thị trường, người mẫu càng ngày càng nhiều, nhưng anh yêu quý nhất, vẫn là cô.

Anh vẫn cố chấp tin tưởng rằng, Sở Mạn Hà là may mắn của anh.

“Anh Lam, phóng viên đến rồi!”

Trợ lý của Dương Lam vội vàng chạy tới thông báo.

“Tôi lập tức đến ngay.” Anh hướng trợ lý gạt đầu, vẫn chưa yên tâm quay lại nói với Sở Mạn Hà. “Tiệc chúc mừng tối nay em sẽ tham gia chứ?”

“Ừ.” Gạt đầu một cái, một nụ cười mỉm xinh đẹp lại lần nữa xuất hiện trên mặt cô.

Trong nháy mắt, mắt anh như phát sáng bởi nụ cười rạng rỡ kia, lại nghe thấy tiếng thúc giục truyền đến, Dương Lam không kìm lòng được muốn nhìn cô nhiều hơn một cái, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng anh tuấn của Dương Lam rời đi, Sở Mạn Hà thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình gần như hít thở không thông vì ánh mắt nhiệt tình của anh, nhưng không biết đó là bởi vì thích, hay có lẽ là —— áp lực.

Cô không xác định được, nhưng là, cô biết mình rất cảm kích anh, cảm kích anh đã dịu dặt và chăm sóc, cảm kích anh mặc dù có nhiều người mẫu như vậy ở bên cạnh, nhưng vẫn đem cô đặt ở vị trí quan trọng nhất.

Cô dùng sức lắc đầu một cái, làm ình trở lại với thực tế, phía sau hậu trường tiếng ồn ào huyền ảo lại lần nữa tràn vào tai cô.

“Tiểu Hà, em có khách đấy!”

Vừa mới ngồi xuống đang chuẩn bị tháo trang sức, cửa phòng nghỉ lại truyền đến tiếng gọi.

“Em đến đây!”

Bỏ trang sức xuống, cô vội vàng đứng dậy đi về phía cửa chính của phòng nghỉ.

Vừa nhìn thấy gương mặt bị đánh đến bầm dập, lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc, nụ cười của Sở Mạn Hà thoáng chốc cứng đờ, một chút nhận ra mình không chán ghét gương mặt này.

“Anh...” Sở Mạn Hà miễn cưỡng gọi. “Có chuyện gì sao?” Thái độ của cô không có nửa điểm thân mật, có thì cũng chỉ là lạnh nhạt cùng đề phòng.

“Tiểu Hà, bây giờ em nhất định phải giúp anh!”

Giọng nói của hắn lo lắng hoảng hốt, đem tâm tình phấn khích của cô kéo xuống đáy vực.

“Lại muốn tiền?” Cô lạnh lùng hỏi hắn.

Hắn vốn là như vậy, không phải sao? Chỉ lúc nào cần tiền mới xuất hiện, hắn mới có thể nhớ còn có cô em gái này.

Không ngờ, hắn lại lắc đầu một cái, điều thuốc kẹp trong tay khẽ run rẩy.

“Anh gặp phải phiền toái lớn rồi!”

Một câu nói này, khiến da đầu cô nhất thời tê dại.

Chỉ cần mỗi lần hắn xuất hiện, cuộc sống của cô vốn luôn yên tĩnh bị phá vỡ triệt để, thế nào cũng bởi vì hắn mà không yên ổn mấy ngày.

“Em đã nói rồi, từ nay về sau bất cứ chuyện gì của anh em đều sẽ không xen vào nữa.” Cô cứng rắn quay người đi.

“Tiểu Hà, chẳng lẽ em thật sự nhẫn tâm nhìn anh chết?”

Lời của hắn giống như một cái búa tạ, hung hăng đập vào tâm của cô, kích thích những oán hận cùng bất bình tích tụ trong thời gian dài.

Tại sao? Tại sao người này lại là anh của cô? Tại sao cái người gọi là anh này, làm tất cả mọi chuyện đều là đem tổn thương đến cho cô, khiến cô sợ hãi lo lắng, đem cuộc sống yên tĩnh của cô quấy nhiễu đến long trời lở đất?

Nhưng cô lại càng không hiểu, vì sao bản thân mình lần nào cũng mềm lòng? Vì sao phải chịu sự trói buộc của người cùng huyết thống này?

Cô không quan tâm đến sống chết của hần, khổ sở chẳng qua là vì cái gì hần hết lần này đến lần khác tới kiểm nghiệm cái mặt yếu ớt kia của cô?

Hần rốt cuộc muốn chứng minh cái gì? Cô không phải là một cô em gái ích kỉ? Không phải thấy chết mà không cứu, không có tình thân?

“Anh muốn cái gì?” Hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi nói ra một câu.

Cẩn thận nhìn xung quanh một chút, Sở Triển Đường kéo cô qua một bên, thì thầm ở bên tai cô mấy câu.

“Cái gì?” Nghe vậy, sắc mặt của cô nhất thời tái xanh, hồi lâu không nói được câu nào, chỉ dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm hần.

“Tiểu Hà, em hãy nghe anh nói, anh biết chuyện này đối với em nhất định rất khó tiếp nhận, nhưng mà anh hiện tại bị dồn vào đường cùng rồi, em là em gái anh, trên đời này trừ em ra, không ai có thể giúp anh.” Hần nắm chặt vai của cô khẩn cầu.

Vậy sao? Cô hết lần này đến lần khác thay hần giải quyết mọi hậu quả, chỉ đơn giản là vì —— cô là em của hần?

Nói đến tiền bạc, cô không biết đã đưa cho hần bao nhiêu rồi, làm người mẫu hơn ba năm, tiền tiết kiệm gửi ngân hàng của cô vô cùng ít, mỗi lần vừa có tiền để dành, lập tức sẽ bị Sở Triển Đường lấy đi.

Sức lực của cô, những năm gần đây, vì giải quyết những phiền phức mà hần gây ra, đã sớm bị làm ẹt mỗi, bây giờ hần vẫn muốn cô đi ——

“Anh bảo em đi quyến rũ một người đàn ông xa lạ?”

Nói cái gì Sở Mạn Hà nghe cũng không lọt, trong đầu một trận rung động.

Sở Mạn Hà vừa nghe thấy cái kế hoạch hoang đường này, liền nghĩ có phải hần bị điên rồi.

Trên đời này nào có người anh nào như vậy, xui em gái mình đi quyến rũ đàn ông?

Có, Sở Triển Đường sẽ.

Làm anh trai —— hần thật sự không xứng, nhưng bi ai là, cô lại cùng người này có quan hệ máu mủ, nhất định cùng cô cả đời dây dưa không rõ.

“Đó không phải là quyến rũ!” Sở Triển Đường phiền não gỡ đầu tóc rối bời, khiến hần càng thêm nhếch nhác. “Em hãy thay anh đi tạo một mối quan hệ tốt, giữ lại cái mạng này.”

Sở Triển Đường nói xong càng đề tiện, Sở Mạn Hà cảm thấy hần thật ghê tởm.

“Em cũng biết những người như vậy, chẳng những có tiền, còn có quyền lực, một khi chộc phải bọn họ, cũng chỉ còn chờ chết, bây giờ chỉ còn cách duy nhất là, em đi tiếp cận tiên kia, nếu như có thể cùng hần có mối quan hệ tốt, như vậy món nợ này cũng biến mất!”

“Em không muốn!”

Cô làm sao có thể đi quyến rũ một người đàn ông?

Mặc dù cô là người mẫu, luôn mặc những mốt thời thượng, hình ảnh đang ở thời kì đỉnh cao, nhưng chỉ dừng lại ở việc trình diễn bên ngoài, chưa bao giờ bán thân thể.

“Tiểu Hà, đối phương không phải giống như những gì em nghĩ đâu, không phải là một người bình thường không có tiếng tăm gì, hần chẳng những là phó tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng, còn tay trắng tạo nên sự nghiệp, tuổi trẻ tài cao không nói, giá trị con người hơn mấy chục tỉ, em cùng hần lên giường cũng không mất mát gì...”

Một cái tát rơi xuống khi hần còn chưa nói xong, lộ ra gương mặt mỹ lệ nhưng lạnh như băng, ánh mắt tràn đầy giận dữ cùng nhục nhã.

“Anh còn muốn em cùng một người đàn ông xa lạ lên giường?” Lời như thế —— hần cũng nói ra được?

Ngoài cửa thổi đến một luồng gió lạnh, ban đêm không khí lạnh giống như tràn cả vào trong xương cốt, khiến cả người lạnh tâm cũng lạnh.

Trong tay hắn tràn đầy khối trắng, tản ra lượn lờ ở trước mắt, khiến hình ảnh đã từng quen thuộc trước mắt này, mà lúc này lại xa lạ đến thế.

Hắn là ai? Cô đã từng biết qua người này sao? Hắn trở nên máu lạnh muốn dùng thân thể của em gái mình đi giải quyết rắc rối của hắn...

“Anh biết em luôn quý trọng bản thân mình, nhưng chuyện như vậy sớm muộn gì em cũng phải trải qua, với thân phận của hắn tuyệt đối sẽ không để em phải chịu ủy khuất...”

“Im miệng!” Những lời này vào trong tai Sở Mạn Hà càng cảm thấy khó nghe. “Đừng nói nữa! Em sẽ không đồng ý!” Cả người cô không nhịn được mà phát run, là tức giận, là tuyệt vọng, là nản lòng.

Thật vất vả mới có ngày hôm nay, cô mới có chút thành quả nho nhỏ, nhưng lại phải vì anh em ruột thịt mà bán đứng thân thể.

“Tiểu Hà, cầu xin em, coi như giúp anh một lần cuối cùng, nếu không anh nhất định sẽ——”

“Anh cuối cùng cũng nhớ ra là anh trai của em.” Sở Mạn Hà oán hận trừng hắn.

Hắn nào có giống một anh trai, nào có dáng vẻ của một người đàn ông 28 tuổi? Mà giống một tiểu tử 15,16 tuổi chuyên đi gây họa rồi để cô thu dọn hậu quả.

Cô đã cố gắng dựa vào bản thân mà đi đến ngày hôm nay, hắn làm anh trai, trừ gây ra phiền toái, rồi kéo cô xuống nước, căn bản không quan tâm đến cô chút nào, chỉ lúc nào cần tiền mới xuất hiện.

Khẩu khí lớn thất bại, Sở Triển Đường chuyển sang giọng điệu đáng thương.

“Tiểu Hà, dù sao anh cũng là anh trai em, nếu như anh bị người ta chặt chân chặt tay, em nhẫn tâm nhìn sao? Nếu như cha mẹ biết nhất định sẽ đau lòng.”

“Ba mẹ đã chết sớm rồi!” Cô gần như tàn nhẫn nói.

Cha mẹ mất sớm vẫn là nỗi đau sâu nhất trong lòng cô, nhưng giờ phút này, cô đột nhiên thấy may mắn khi họ ra đi trước, có thể nhắm mắt làm ngơ, cha mẹ thay hắn thu dọn hậu quả quá nhiều rồi.

Cô đối với người thân này đã sớm hết hi vọng rồi, nhưng chưa bao giờ so với giờ phút này hận đến tận xương tủy như vậy.

“Em thật sự không giúp anh?” Sở Triển Đường thẹn quá thành giận, lập tức thay đổi sắc mặt.

Sở Mạn Hà sau khi cự tuyệt, thái độ thể hiện rất rõ ràng.

“Được, mày thật nhẫn tâm.” Sở Triển Đường tức giận nói. “Chờ đến lúc anh mày bị chặt tay chặt chân, bị vứt xác ở ven đường, mày cũng đừng hối hận.”

Bỏ lại một câu, Sở Triển Đường như một trận gió nhanh chóng rời khỏi phòng nghỉ của cô.

Giống như một khúc gỗ bị rút hết linh hồn, cô chết lặng đi trở về bàn hóa trang của mình, nhìn mình trong gương,

Cái người tàn nhẫn như đao phủ, hắn chính là anh trai cô, cùng chung huyết thống với cô....anh trai...

Cô muốn khóc, muốn oán hận trời cao không có mắt, tại sao đã tàn nhẫn cướp đi cha mẹ của cô, lại còn để lại một người đáng hận ở bên cạnh cô!

Cô có thể nói không sao? Có thể, cô dĩ nhiên có thể, ích kỉ một chút, bạc tình với người thân, cô nên không chút do dự mà phân rõ giới tuyến với hắn, để khôi phục cuộc sống an bình vốn có của cô——

Vì hắn, cô hi sinh cơ hội có bạn trai, chỉ sợ để người ta biết cô có người anh trai không ra gì như vậy.

Vì hắn, tiền cô gửi ngân hàng chưa bao giờ vượt qua 5 con số, mỗi lần vất vả đi diễn, thù lao vừa mới đến tay, lập tức bị hắn lấy đi.

Cô 25 tuổi, vẫn hai bàn tay trắng, tất cả đều do hấn ban tặng!

Như vậy thật ghê tởm, vì lợi ích của hấn, bị người ta chặt chân chặt tay, cũng là do hấn gieo gió gặt bão, không phải sao?

Thật vất vả mới có được ngày hôm nay, có thể nắm chắc một chút thuộc về mình, cô không muốn để cái việc vô nghĩa này, cùng người anh trai không chút liên quan kia kéo mình xuống vũng bùn!

Cô tuyệt đối không muốn!

Một đôi mắt đẹp nhìn chăm chú không chớp mắt vào đại sảnh của bữa tiệc.

Bữa tiệc sang trọng đêm nay khiến cô khần trương, ngay cả một miếng cũng ăn không vào, dạ dày cùng thân thể luôn trong trạng thái căng thẳng.

Cầm ly rượu trong tay mà hơi run run, cô không quen uống rượu, mới uống có hai ly má đã đỏ ửng một mảng, chân cũng bắt đầu có cảm giác lâng lâng.

Từ trước đến giờ cô rất ghét mùi rượu, nhưng vào giờ phút này, cô không thể không ca ngợi giá trị tồn tại của rượu, nó đã giúp cô bớt sợ hãi đi một nửa so với ban đầu.

Cuối cùng cô cũng thuận lợi đi vào bữa tiệc, nhưng hơn một nửa buổi tối chỉ cố ý núp trong góc, nóng lòng bất an chờ “anh ta” xuất hiện.

Đêm nay cô mặc bộ dạ phục màu đen thấp ngực bó sát người, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng voan mỏng, khe ngực như ẩn như hiện khiến người ta mê muội, tóc dài tùy ý xõa tung, mang vẻ phong tình kiều mị.

Cô chỉ đứng nơi đó mà cũng lộ ra vẻ xinh đẹp cùng hấp dẫn, nổi bật trong bữa tiệc, khiến nhiều người phải ghen tị.

Chính vì thế cô cũng không thể nào có không gian yên tĩnh, mấy tiếng vừa rồi, cô đã đuổi không biết bao nhiêu quý công tử đến gần bắt chuyện, nhìn đồng hồ, đã hơn 8h, đã hơn 1 tiếng kể từ khi bữa tiệc bắt đầu, “anh ta” vẫn còn chưa xuất hiện.

Chỉ một chút rượu cũng khiến dạ dày đau âm ỉ, cảm xúc khần trương, âm thanh huyền ảo của bữa tiệc khiến đầu cô cũng đau.

Cô đúng là tự mình tìm phiền toái tình — cảnh trước mắt thật tiến thoái lưỡng nan, khiến cô nhịn không được muốn mắng chửi bản thân.

Cô căn bản không cần phải làm việc này, hết lần này đến lần khác cô — lại một lần nữa mềm lòng khát phục.

Đầu óc hỗn loạn, tâm tình rối bời, không tự chủ được cô lại uống thêm hai ly rượu nữa, vốn gương mặt đã đỏ ửng, giờ lại càng đỏ hơn, thân thể căng thẳng từ từ buông lỏng.

Tại sao tôi phải ở chỗ này? Cầm ly rượu, cô giật mình hỏi bản thân.

Biết rõ Sở Triển Đường là một tên căn bã, tại sao cô còn ngu ngốc đem thân thể mình đi đổi một cái mạng về cho hấn?

Cô thật là ngu xuẩn! Tại sao lại thay Sở Triển Đường giải quyết cái cục diện rối rắm này?

Cô đoán, cái người đàn ông họ Lương đó, tối nay có lẽ sẽ không tới.

Những người đàn ông cao quý và quyền thế, bọn họ có bản lĩnh hô phong hoán vũ, làm sao có thể để ý đến một bữa tiệc nho nhỏ?

Cô không cần thiết phải đi lấy lại thể diện cho hấn, không cần tình cảm anh em gì hết, cô quyết định ích kỷ một chút, vì mình làm chút gì đó, vì bản thân mà tính toán một chút, không cần phải đi dọn dẹp hậu họa do Sở Triển Đường gây ra!

Cô quyết định, uống xong ly rượu này cô sẽ rời đi, không cần quản bất cứ chuyện gì của hấn, cũng từ giờ phút này, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Sở Triển Đường!

Cô một hơi uống cạn ly rượu, quyết định xoay người chuẩn bị rời đi.

Bất ngờ, ánh mắt nhìn thấy hai bóng dáng cao lớn ở cửa, giống như tia sáng chói mắt khiến người khác không thể không để ý, đang chiếu vào trong mắt cô.

Đó là hai người đàn ông xuất sắc, tuấn tú, tác phong nhanh nhẹn, cho dù mang nụ cười mê người nhưng vẫn khó nén hơi thở lạnh lẽo, cùng với tây trang đắt tiền, càng lộ ra khí chất phi phàm.

Sở Mạn Hà nhìn một cái liền nhận ra “anh ta”!

Mấy ngày qua, cô thu thập tất cả những bài báo về anh ta, cô biết gần như tất cả về anh ta — xuất thân trong một gia tộc hiển hách, anh ta lớn lên, những việc đã trải qua, anh ta cùng anh họ Dịch Kiệt liên thủ thành lập công ty, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã mở rộng qui mô trở thành công ty hàng đầu có bản lĩnh kinh người.

Thân là anh em họ, hình dáng, thần thái hai người lại có mấy phần giống nhau, trừ bỏ vẻ tao nhã, tuấn mỹ, phóng khoáng bên ngoài, hai hàng lông mày của “anh ta” lại nhiều hơn mấy phần kiêu ngạo.

Sự sắc xảo hiện rõ trên gương mặt, môi mỏng cười nhạt thờ ơ, khiến cho người khác nhìn một cái tim không tự chủ mà đập nhanh, khó thở, ánh mắt mang nét cười phảng phất lại mơ hồ thoáng qua sự sắc bén, giống như chứa đựng nguy hiểm tiềm tàng.

Cô không thích nụ cười của anh ta — Sở Mạn Hà liền lập tức quyết định.

Anh ta quá mức tự tin, khiến người ta không nắm bắt được, thậm chí cô không biết, đằng sau nụ cười đầy ẩn chứa điều gì.

Ánh mắt anh ta lơ đãng quét tới chỗ này, tầm mắt nhìn thấy bóng dáng của cô đứng yên, giống như đang đánh giá, suy nghĩ sâu xa, nhưng lại không thể nhìn ra chút cảm xúc nào, khiến cô cảm thấy, anh ta cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Cô nhanh chóng xoay người, kịp thời điều chỉnh hô hấp sắp hít thở không thông.

Trời ơi, Sở Triển Đường giao tên kia cho cô, đây rốt cuộc là nhiệm vụ đáng sợ đến mức nào chứ?

Bây giờ cô không nghĩ ra, người như Sở Triển Đường làm sao có thể có quan hệ với người đàn ông của xã hội thượng lưu này, thậm chí thiếu một số tiền lớn như vậy?

Từ trên gương mặt anh tuấn kia, cô không nhìn ra một chút hung ác, thật sự không thể tưởng tượng ra dáng vẻ hằn học nói muốn chặt chân chặt tay Sở Triển Đường.

Cho dù anh trai kém cỏi, nhưng dù sao cũng là anh trai, hẳn không có ở đây, tất cả đều dựa vào người —

Cô rất muốn rời đi, nhưng lại bị giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu kéo trở lại.

Cô vốn là không nên, cũng sẽ không xuất hiện tại nơi này, nhưng mấy ngày trước, cô nằm mơ, là cha mẹ rất chưa xuất hiện trong mơ, hai người mang theo ưu sầu lo lắng, tha thiết dặn dò cô phải chăm sóc cha anh trai...

Cô chưa bao giờ là một người quyết đoán, cũng không phải là người nhẫn tâm, cho dù Sở Triển Đường là một người xấu xa, tồi tệ nữa, thì cũng là người thân duy nhất của cô, nếu như cô cứ không quan tâm đến hắn, như vậy cha mẹ ở dưới suối vàng cũng không được yên nghỉ...

Chịu đựng qua tối nay, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc — cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Mở mắt ra, trên mặt đã xóa sạch hết những kiên quyết ban nãy, bước chân nhẹ nhàng tao nhã, cô chậm rãi đi về phía Lương Tuấn.

Là người mẫu nhiều năm, phong cách hơn người cùng với dáng người hoàn mỹ khiến cho cô giơ tay nhắc chân cũng bị chú ý, chỉ một đoạn ngắn ngủi, lại khiến hơn nửa hội trường xôn xao, xì xào bàn tán không ngừng.

“Này, có một mỹ nhân đi đến chỗ em kia!” Một bên Dịch Kiệt khuyếch vào khuỷu tay anh, hưng phấn nhắc nhở anh.

Anh biết tên tiểu tử Lương Tuấn này đối với loại xinh đẹp quyền rũ rất có hứng thú, hơn nữa tuyệt đối sẽ không buông tha.

Ngay từ lúc bước vào hội trường bữa tiệc, Lương Tuấn liếc mắt đã nhìn thấy cô, một mỹ nữ áo đen, xinh đẹp, thần bí, quyền rũ khiến người ta quên cả hô hấp.

Đối với phụ nữ xinh đẹp, anh luôn có một loại bản năng đặc thù, tựa như chó săn luôn biết con mồi ẩn nấp nơi nào, một điều kì diệu, nhưng lại có chút phiền lòng về bản năng trời cho này.

Cô đột nhiên đi tới chỗ anh? Vì sao? Trong đầu nhanh chóng thoáng qua cái nghi vấn này, nhưng ngoài mặt Lương Tuấn vẫn ung dung nở một cười tao nhã.

Đối với những vật xinh đẹp, anh từ trước đến nay không có năng lực chống cự, đối với người phụ nữ quyền rũ chưa từng gặp này, Lương Tuấn bày ra một nụ cười ngạo mạn, cầm lấy ly rượu người bồi bàn mang đến, thoải mái uống một hớp lớn, ung dung chờ cô đi đến.

Mà cái người tên Dịch Kiệt, cũng hết sức thức thời mà thông thả rời đi tìm người tán chuyện.

Cổ nén kích động muốn xoay người bỏ chạy, Sở Mạn Hà đi đến cách anh ta 2 bước thì dừng lại.

“Hi!” Cô hướng người đàn ông nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền hết sức xinh đẹp.

Vừa nghe cô mở miệng, nụ cười trên môi Lương Tuấn càng sâu hơn —— cô có giọng nói thật ngọt ngào dễ nghe.

“Hi —— ” trong giọng nói của anh có chút vui vẻ. “Chúng ta quen nhau sao?”

Nhìn dáng điệu phong lưu tự tại của cô, giống như bọn họ đã quen biết từ lâu, nhưng thật sự anh không nhớ nổi đã từng gặp qua một người phụ nữ xinh đẹp như vậy.

Anh để ý quan sát người phụ nữ trước mắt này.

Cô nhìn gần còn đẹp hơn nhiều!

“Xinh đẹp” dùng từ này hình dung cô thì thật tầm thường, vẻ đẹp của cô rất đặc biệt, có chút kiêu mị, có chút cao ngạo, những thứ đó kết hợp với nhau có cảm giác khó hình dung —— nhưng lại khiến người ta nổi lên dục vọng muốn chinh phục.

Cô rất cao —— đối với những người phụ nữ khác, nhưng đứng trước mặt anh cũng chỉ nhỏ bé xinh bé cần được bảo vệ trong lòng bàn tay, anh hứng thú với dáng người của cô, trang phục mới nhất của những nhà thiết kế nổi tiếng giống như vì cô mà thiết kế.

“Em là Sở Mạn Hà, còn anh?” Cô ép buộc mình mở miệng, có trời mới biết cô đã khản trương đến nỗi cả người cứng ngắc.

“Lương Tuấn!” Anh cười sáng khoái, ánh mắt khéo léo đã nhìn ra sự không được tự nhiên đã bị xóa sạch kia của cô.

“Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Giọng nói của anh có chút thăm dò.

“Em cùng bạn bè đến đây chơi, đây là lần đầu tiên em tham gia bữa tiệc như thế này.” Cô cố gắng tỏ ra tự nhiên. “Muốn uống chút gì không?” Sở Mạn Hà căng thẳng, không tự chủ định đưa tay lấy ly rượu thứ sáu trong đêm nay.

Một cánh tay nhanh chóng bắt lấy tay cô, Sở Mạn Hà kinh ngạc ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt đen đang chặt chẽ giám giữ cô.

2. Chương 2

“Đừng uống nữa, em say rồi!” Anh khẽ mỉm cười, dường như nhìn thấu được nguy trạng cô.

“Em —— em không say, tửu lượng của em rất tốt ——” cô nói dối, cố gắng làm mình trở nên khôn khéo từng trải một chút.

“Cho dù như vậy, em cũng không nên uống nữa, chẳng lẽ em không biết, một mỹ nhân cô đơn lẻ loi một mình lại còn say xỉn có biết bao nguy hiểm?” Anh dường như xem xét cô.

“Anh đúng là chính nhân quân tử.” Miễn cưỡng dè xuống cảm giác xấu hổ, cô khiêu khích ánh mắt của anh ta.

Ánh mắt chợt lóe lên, Lương Tuấn chậm rãi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Em thật đơn thuần.”

Câu nói này của anh có vài phần trêu đùa, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Mạn Hà bỗng nhiên đỏ bừng lên. Thì ra biểu hiện của cô giống như cô gái nhỏ yếu đuối.

Mặc dù người đàn ông này vô cùng tuấn mỹ, nhưng trong đầu cô lại chỉ quanh quẩn sắc mặt cầu xin hèn mọn của Sở Triển Đường.

Cô không có thời gian do dự, đau dài không bằng đau ngắn!

Hít một hơi thật sâu, cô lộ ra nụ cười thật quyến rũ.

“Muốn nhảy một điệu không?” Không đợi anh trả lời, một đôi tay nhỏ bé đã chủ động đưa về phía anh.

“Có gì không thể?” Anh nhún vai, Lương Tuấn ôm lấy cô, một tay đặt ở cái eo mảnh khảnh của cô.

Đột nhiên có cánh tay đặt lên lưng khiến cô không tự chủ được toàn thân chấn động, nhịp tim tăng nhanh.

Độ ấm của bàn tay cách vài vóc mỏng manh từ từ thấm vào da thịt cô, giống như mặt bàn là, thiêu đốt da thịt cô, thậm chí có loại cảm giác tê dại nhói nhói kì diệu.

Ôm thắt lưng mảnh khảnh của cô, cầm lấy bàn tay trắng nõn, mềm mại đặt trong lòng bàn tay, Lương Tuấn phát hiện tay cô lạnh như băng.

“Lạnh không?” Anh quan tâm hỏi han cô.

Hơi thở ấm áp của hắn phảng phất trên mặt cô, còn mang theo một mùi hương nam tính, khiến cô lại nổi lên một trận run mình.

“Không, em không lạnh!” Cô vội vàng lắc đầu, rất sợ bị anh ta nhìn ra sơ hở.

Anh thuần thực dẫn dắt cô, cánh tay cường tráng giữ lấy cô, thậm chí còn cẩn thận tránh giẫm lên chân cô.

Thân thể của cô mềm mại uyển chuyển, theo cước bộ của anh nhẹ nhàng nhảy theo, một mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi anh, đó là sự kết hợp kì diệu giữa mùi hương của cơ thể với tinh dầu thiên nhiên, rất đơn thuần, rất thoải mái.

Lập tức, anh phát hiện mình rất thích mùi hương này, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ thấy một mùi hương mê hoặc lòng người như vậy ở bất cứ người phụ nữ nào.

Nhìn cô xinh đẹp như vậy, trên người còn mang khí chất đơn thuần, vui vẻ khiến người ta không thể không hoài nghi sao hai người có thể ở chung một chỗ.

Trong đầu Sở Mạn Hà giống như bị nhét một đồng sợi bông, hỗn loạn căn bản không biết là mình đang khiêu vũ, còn có cảm giác mọi thứ trong vũ hội đang xoay quanh anh ta.

Khi tựa đầu vào vai anh ta, một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ trên người anh, khiến người ta có cảm giác sạch sẽ, ưu nhã, đặc biệt là hơi thở làm say lòng người...

Thật kì diệu, trước mắt là lồng ngực rộng rãi, một bàn tay xa lạ đang ôm lấy cô, nhưng lại mang đến cho cô cảm giác an toàn trước nay chưa từng có, cho dù anh ta là người đàn ông tuấn tú, xa lạ nhưng vẫn cho cô loại cảm giác ổn định.

Bọn họ chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt người kia, nhưng cơ thể cứ như là một sự kết hợp tự nhiên, giống như là đã quen thuộc với nhau từ lâu.

Trông hai người thật đẹp đôi, giống như một đôi bích nhân, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người, ngay cả Dịch Kiệt cũng ở một bên xem bọn họ thân mật, giống như xem trò vui.

Mọi người ở đây đều đoán Phó tổng Lương Tuấn nổi danh lần đầu tiên xuất hiện xã giao cùng một cô gái lạ, rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào? Có phải người yêu hay không?

Cô cảm giác được ánh nhìn chuyên chú nóng bỏng của Lương Tuấn, tim không khỏi đập nhanh.

“Anh khiêu vũ rất tốt.” Cô vội vàng mở mắt, tùy tiện tìm một chủ đề.

“Còn tùy vào bạn nhảy.” Anh nâng lên một nụ cười nhàn nhạt mê người.

“Đây được coi như một lời khen sao?” Cô không nhịn được cười ra tiếng, khiến cho Lương Tuấn cũng không nhịn được mà cười theo.

Ngay sau đó, Sở Mạn Hà biết mình mất kiểm chế.

“Mày đang làm cái gì vậy?” —— Sở Mạn Hà tự mắng bản thân. “Mày tới đây là để quyến rũ anh ta, chứ không phải để nói chuyện yêu đương!”

Cô phải khiêu khích anh ta, quyến rũ anh ta, khiến cho anh ta mang cô lên giường trong thời gian ngắn nhất, tốt nhất là tối nay mọi chuyện có thể kết thúc.

Sở Triển Đường đã thề, chỉ cần cô đồng ý thay hắn giải quyết hậu quả lần này, sau này hắn sẽ không bao giờ đến làm phiền cô nữa!

Cô đã nhẫn nại đến cực hạn, vì tình thân, cô hy sinh quá nhiều, cũng đã quá đủ, nếu như có thể đổi mình lấy cuộc sống bình yên sau này, cô nguyện ý, chỉ cần có thể thoát khỏi mọi chuyện liên quan đến Sở Triển Đường!

Thân thể trong ngực đột nhiên cứng ngắc, không ngờ khiến Lương Tuấn nhú mày.

“Làm sao vậy?”

Bên tai truyền đến giọng nói trầm ấm, khiến Sở Mạn Hà bất ngờ giật mình.

Anh ta tỉ mỉ quan sát khiến cô sợ, sợ anh ta nhìn thấu ý đồ của mình. Người đàn ông này thật sự không phải người dễ chọc.

“Không có gì, chẳng qua là tự nhiên cảm thấy lạnh.” Cô tùy tiện viện lí do.

“Anh bảo người mang đến chén trà nóng.”

Vốn là người không quen biết, anh ta thật sự là một người đàn ông chu đáo, Sở Mạn Hà có cảm giác rung động.

“Không cần, anh —— anh có thể cho em dựa vào một chút không? Như vậy có thể sẽ khá hơn.” Cô đỏ mặt, lớn mật yêu cầu.

Đáy mắt anh thoáng qua tia ngạc nhiên, ngay sau đó lại khôi phục thần sắc tự nhiên.

“Dĩ nhiên, nếu như em không ngại.” Anh không có cự tuyệt, mặc cho thân thể mềm mại của cô dán chặt vào mình.

Có lẽ nhìn quá nhiều tác phong, lễ nghi của xã hội thượng lưu nên những hành động to gan của người phụ nữ trước mặt làm cho anh có chút kinh ngạc, không thể tin được cô lại trực tiếp yêu cầu như vậy.

Càng làm anh giật mình là cô lại ngẩng đầu lên dùng đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ mềm mại, đáng yêu, hơn nữa thân thể cô như vô tình hay cố ý năm lần bảy lượt đụng chạm vào anh.

Giống như những người phụ nữ khác mà anh đã gặp qua, đối với loại tự động đưa tới cửa này, bình thường anh sẽ rất ít để ý.

Anh biết với thân phận của mình sẽ đưa tới rất nhiều phiền toái, nhất là phụ nữ là một trong số đó, tôn trọng tự do của mình, anh cũng không muốn rơi vào trong cái bẫy màu hồng đó.

Đáng tiếc là —— anh thật sự thích mùi vị của cô.

Sở Mạn Hà cảm thấy tình huống càng ngày càng có không chế.

Anh ta không phải loại người vừa thấy mỹ nữ liền đầu óc choáng váng, thâm sâu khó lường, ánh mắt rất sắc bén, dường như tâm tư của cô hiện ra rất rõ ràng trong mắt anh ta.

Cô nắm lấy tay anh ta, quyết định tốc chiến tốc thắng.

Cô nhìn ra Lương Tuấn rất để ý đến cô, ánh mắt nóng rực luôn đặt ở trên người cô, —— cô sẽ không khó khăn để hoàn thành nhiệm vụ bất đắc dĩ này.

“Thời gian không còn sớm nữa, em cần phải về!” Cô nhìn anh ta dò xét, chờ hành động tiếp theo của anh ta.

“Bạn của em đâu?” Anh nhìn xung quanh.

“À, cô ấy.....lúc trước cô ấy có chút việc nên đi trước rồi.” Cô không thể không nói dối.

Anh nhẹ buông thân thể cô ra, phát hiện mình có điểm không yên tâm.

Đây đúng là cảm xúc kì quái, biết rõ cô là loại phụ nữ lớn mật, bạo dạn nhưng vẫn không đành lòng nhìn cô say xỉn một thân một mình về nhà.

“Đi thôi, anh đưa em về!” Anh nói không chút nghĩ ngợi.

Anh ta muốn đưa cô trở về?

Sở Mạn Hà không nghĩ chuyện lại thuận lợi như vậy.

Lúc trước, cô còn phí hết tâm tư nghĩ xem làm thế nào để nói yêu anh ta, một khi chuyện trở nên thuận lợi như vậy, ngược lại khiến cô cảm thấy bất an.

Theo bản năng, cô cơ hồ muốn xoay người chạy trốn, một đôi bàn tay có lực giữ cô lại.

“Đến đây đi!”

Sở Mạn Hà không có cơ hội đổi ý, chỉ có thể bị anh mang ra khỏi bữa tiệc.

Hai người ngồi trong một chiếc xe cao cấp rộng rãi, ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ lóe lên qua nhanh, nhìn thoáng qua như khoảng trời đầy sao.

Trong không gian im lặng, Sở Mạn Hà chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của mình, tim như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Nghĩ tới chuyện sắp xảy ra, Sở Mạn Hà bắt đầu khẩn trương khiến dạ dày co rút đau đớn.

“Sở tiểu thư ——”

Đột nhiên xuất hiện âm thanh, khiến cô giật mình.

“Hả?” Cô nhanh chóng thu hồi hốt hoảng. “Cái.....Cái gì?”

“Em ở chỗ nào?” Anh quay sang cười với cô một cái.

Anh phát hiện, trông cô thành thực như vậy, nhưng rất hay phân tâm, rất dễ khẩn trương, đơn giản giống như một cô gái nhỏ ngây ngô.

Đến bây giờ, Sở Mạn Hà mới phát hiện dọc đường đi mình chỉ lo khẩn trương, căn bản quên nói cho anh ta biết chỗ ở của cô đi như thế nào.

Cô nói lên địa chỉ, anh nhanh chóng xoay tay lái chuyển hướng đi về phía ngoại ô thành phố.

Nhìn anh thoải mái, bình tĩnh ngón tay thon dài cầm chắc tay lái, ưu nhã nhưng không mất đi sự quyết đoán, khiến người ta không chút nghi ngờ anh tuyệt đối có khả năng nắm trong tay đại cục, luôn ra lệnh cho người khác.

Trong xe lần nữa rơi vào yên tĩnh, Lương Tuấn cẩn thận ngắm cô một cái, ánh mắt của cô hướng ra ngoài cửa sổ, trên gương mặt giống như đang có suy nghĩ, nhưng cũng rất xinh đẹp.

Cô rất trầm lặng, cùng với vẻ vui tươi bề ngoài hoàn toàn hác biệt, dường như cô gái trẻ đùa lớn mật trong bữa tiệc vừa rồi là do anh nhìn nhầm.

Ban đêm xe cô thừa thớt, không tới 30 phút đã đến nhà trọ nhỏ của cô.

“Cám ơn —— em có thể gọi anh là Lương Tuấn không?” Cô cố ý trì hoãn động tác xuống xe, chờ hành động của anh ta.

“Dĩ nhiên có thể.” Lương Tuấn không để ý nhún vai.

Nở nụ cười mê người, đặt một tay ở trên ghế dựa, anh rất nhẫn nại chờ cô xuống xe.

Anh ta có thể hôn cô, đối với cô làm cái gì cũng có thể.... Cô cho là cô đã ra ám hiệu rất rõ ràng, nhưng anh ta không hề có bất kì động tĩnh nào, chẳng qua là dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn cô cũng không có nhúc nhích.

“.....” Sở Mạn Hà đã hết sức nhẫn nại, hai người yên lặng ở trong xe, mặc cho không khí tràn đầy sự lúng túng.

Anh ta không nghĩ hôn cô, cũng không có ý đồ gì, chỉ bình lặng nhìn cô như thế, điều này làm cho Sở Mạn Hà xấu hổ vô cùng, rốt cục không thể nhịn được nữa mở cửa xe đi xuống.

Bước ra ngoài xe, gió đêm thổi vào người khiến cô rùng mình một cái.

Thấy thế Lương Tuấn cũng theo xuống xe, nhíu mày, không suy nghĩ nhiều liền lập tức cởi áo khoác xuống, cẩn thận khoác lên người cô.

“Mặc vào đi!”

“Cám ơn!” Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhẹ nhàng nói tiếng cám ơn.

“Không cần phải khách khí.”

Lương Tuấn tò mò quay đầu nhìn khu nhà trọ bình thường trước mặt, thực sự có chút ngạc nhiên.

Nhìn phong cách ăn mặc, dáng vẻ xinh đẹp của cô, anh còn tưởng rằng cô là tiểu thư của một nhà giàu có nào đó, không nghĩ rằng cô lại ở nơi như thế này.

Dường như nhìn ra nghi ngờ của anh, Sở Mạn Hà thản nhiên cười.

“Em không phải tiểu thư nhà giàu, chỉ là người bình thường thôi.” Hơn nữa còn là một cô nhi cha mẹ mất sớm. Dừng lại một chút, cô nói tiếp: “Hôm nay là lần đầu tiên em cùng bạn tham gia tiệc tùng.”

Cuối cùng Lương Tuấn cũng hiểu.

“Cám ơn anh đã đưa em trở về.” Cô cảm kích cười một tiếng.

Dựa vào một bên cửa xe, trên mặt anh vẫn là nụ cười mê người kia, nhìn Sở Mạn Hà trước mắt muốn nói rồi lại thôi.

“Không có gì!” Anh hướng cô gật đầu một cái, nhẹ giọng nói thêm. “Ngủ ngon.”

Chỉ có như vậy? Ngạc nhiên nhìn anh, Sở Mạn Hà giật mình.

Mọi chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, cô cho rằng Lương Tuấn là người đàn ông đáng sợ, tuyệt đối không phải loại tốt đẹp gì, không nghĩ tới anh ta lại như một thân sĩ.

*thân sĩ: quan lại về ở ẩn.

Hoặc là —— anh ta muốn thăm dò cô?

Nở nụ cười quyến rũ, cô cố ý đến gần sát anh.

“Có muốn đi lên ngồi một chút hay không?” Cố nén cảm giác xấu hổ, bàn tay xinh đẹp của cô vuốt ve ngực anh.

Nhìn những ngón tay đang dao động kia, Lương Tuấn nhíu mày, trong lúc bất chợt anh đã hiểu.

Cô muốn quyến rũ anh!

Cái loại phụ nữ này, ngay lần thứ nhất liền theo đàn ông lên giường.

Những hứng thú lúc trước bị sức hấp dẫn của cô khơi mào, bây giờ mất đi hơn một nửa.

Kinh nghiệm nói cho anh biết, con Hồ Điệp xinh đẹp này không giống như bề ngoài đơn thuần vô hại, anh cần phải cẩn thận.

Anh còn tưởng rằng gặp được người phụ nữ đặc biệt, không nghĩ tới cũng là loại phụ nữ hư hỏng, lẳng lơ.

Anh không biết cô cố tỏ ra đơn thuần, còn muốn dùng thân thể để đổi lấy cái gì, nhưng có thể khẳng định anh đối với hai kiểu này đều không hứng thú.

“Không được, anh còn có chút việc!” anh miễn cưỡng cười một tiếng, nhanh chóng né tránh đôi bàn tay đang trêu đùa ngực mình.

Anh không biểu lộ một chút tâm tình nào, không cần suy nghĩ cũng biết, lễ vật từ trên trời rơi xuống thì đừng nên nhặt bừa, anh căn bản không hiểu rõ cô, cũng không rõ ràng lai lịch của cô, nếu không nhất định sẽ rước họa vào thân.

Trên mặt cô xuất hiện sự xấu hổ và khó xử, Sở Mạn Hà hận không đào được cái hố mà nhảy xuống.

Lúng túng rút tay về, ánh mắt của cô không biết nên nhìn về nơi nào.

Lương Tuấn vốn là nên xoay người rời đi, nhưng thân thể lại giống như bất động.

Cô đứng ở nơi đó, đắm chìm trong ánh trăng nhàn nhạt, khoác lên áo khoác lớn của anh, cô đứng như vậy thật mảnh mai xinh đẹp, giống như chỉ cần chạm vào là vỡ, khiến người ta muốn ôm cô vào trong ngực mà bảo vệ.

Gió thổi tung mái tóc dài của cô, kì diệu anh lại ngửi thấy một mùi hương thơm mát, mang theo mùi hoa hồng ngọt ngào, liền khơi dậy cảm xúc không tên sâu trong lòng anh.

Thái độ lạnh nhạt của anh dịu xuống.

Cô đúng là một người phụ nữ kì lạ, chủ động nhiệt tình, rồi lại đơn thuần mảnh mai, giống như vẻ đẹp của cô, khiến người ta kinh sợ không thể không đề phòng.

Anh luôn nghĩ phụ nữ xinh đẹp nhưng không có đầu óc, chỉ biết trang điểm, ăn diện mà thôi.

Loại phụ nữ này sẽ khiến cuộc sống trở nên nhàm chán, sau này sẽ tốn nhiều thời gian cùng sức lực để dứt ra, vì thế anh cũng không muốn gặp loại bình hoa này.

“Vào đi thôi, ban đêm gió lớn lắm.” Anh nhắc nhở cô, lại phát hiện có chút không đành lòng.

Không đành lòng sao? Đối với người lần đầu tiên gặp gỡ, người phụ nữ này còn can đảm quyến rũ anh? Anh lắc lắc đầu, khó có thể hiểu cái ý tưởng hoang đường trong đầu.

“Ừ.” Miệng nói, nhưng Sở Mạn Hà không có rời đi.

Cô biết, điều nên làm cô cũng đã làm rồi, nhưng Lương Tuấn vẫn bất động, bây giờ cô không biết nên làm gì....

“Anh có chút chuyện, phải đi trước!”

“Lương——”

Còn chưa kịp mở miệng, anh ta đã xoay người ngồi vào trong xe, nhấn chân ga nhanh chóng đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Ngạc nhiên nhìn chiếc xe cao cấp rời đi, Sở Mạn Hà không thể tin được —— anh ta vậy mà cự tuyệt cô?

Cô đã ám hiệu như vậy? Anh ta lại không chút do dự cự tuyệt?

Cô đúng là không biết tự lượng sức mình, một người thường xuyên nhìn thấy mỹ nữ như anh ta căn bản sẽ không thích cô; còn cô thì đánh giá quá thấp người đàn ông Lương Tuấn này, cho rằng chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ thì anh ta sẽ mắc câu.

Cô còn tưởng anh ta sẽ không thể chờ đợi được mà muốn cô, cho rằng chỉ cần đêm nay là có thể kết thúc tất cả...

Nhưng anh ta lại không như vậy, anh ta chỉ đơn giản là đưa cô về nhà, nhẹ nhàng nói ngủ ngon với cô, thậm chí ngay cả một cái hôn cũng không tham lam đòi hỏi.

Anh ta rốt cuộc là người đàn ông như thế nào?

Đêm khuya lạnh lẽo bua vây, chiếc áo khoác mang trên người ấm áp đến kì lạ, nó còn lưu lại hơi thở đặc biệt của anh ta, khuôn mặt đẹp trai kia lại hiện lên trong đầu cô.

Gió đêm lạnh thổi tới nhưng cũng không thể làm giảm đi nhiệt độ trên khuôn mặt đỏ bừng.

Tuy có chút thất vọng, nhưng cô vẫn thở phào nhẹ nhõm, cô cảm thấy cả người trống rỗng, giống như một cuộc phiêu lưu thật dài, không rõ là mơ hay thực...

“Anh ta là hoa hoa công tử? Nói vậy!”

Đối với sự lo lắng không thu được kết quả gì của Sở Triển Đường, Sở Mạn Hà tức giận muốn chửi bới một trận.

Ngoài sự tức giận vì bị lừa gạt, còn có cảm giác thất bại cùng sỉ nhục.

“Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Sở Triển Đường không hiểu ra sao.

“Anh ta không có hứng thú với em! Hoàn toàn không giống như anh nói, vừa thấy phụ nữ liền biến thành kẻ háo sắc.” Còn cô thì ngược lại, giống như kẻ lừa đảo.

Sở Triển Đường quá ngu ngốc, người đàn ông như Lương Tuấn chẳng những thông minh còn có cảnh giác cao, làm việc gì cũng suy nghĩ sâu xa, chỉ có loại đầu óc đơn giản như Sở Triển Đường mới có thể nghĩ ra cái chủ ý đem cô ra quyến rũ anh ta.

Sở Mạn Hà càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ không chịu được, trời ơi, khẳng định bây giờ Lương Tuấn nghĩ cô là một người phụ nữ lẳng lơ, cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“A——” Suy nghĩ một chút, Sở Triển Đường mới nghĩ ra. “Anh ta không có chạm vào em?”

Chạm vào cô? Ngay cả một đầu ngón tay của cô anh ta cũng không chạm vào, cô thì ngược lại, chủ động quyến rũ trên đùi anh ta, mà anh ta vẫn bất động, tối hôm qua giống như một trò đùa vậy, thật nực cười!

“Không có!” Cô tức giận trừng mắt.

Nghe vậy Sở Triển Đường bực mình giã đầu, như đang suy tính gì đó hần bắt đầu trầm tư.

Đáng chết, cứ tưởng rằng Lương Tuấn là một con cá lớn dễ câu, không ngờ ngay cả đứa em gái xinh đẹp cũng không thể khiến hắn động tâm, xem ra chuyện này khó giải quyết.

Nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Sở Mạn Hà, bỏ qua thất bại lần đầu, vội vàng tiến lên an ủi cô.

“Em gái tốt của anh, đừng nản lòng, nói không chừng là Lương Tuấn đang thận trọng một chút, thử mấy lần nhất định sẽ thành công.” Hắn cười cười, nhẹ nhàng trấn an cô.

Mặc dù hắn dùng đủ mọi cách để nịnh nọt, nhưng Sở Mạn Hà rất rõ ràng rằng Sở Triển Đường coi cô như cá nằm trên thớt, tùy ý mà xử lý.

“Còn phải thử mấy lần nữa?” Cô không dám tin tưởng hắn. “Em không muốn lại đi đối mặt với Lương Tuấn.” Tuyệt đối không!

Cô không muốn đi đối diện với ánh mắt luôn đề phòng, sâu không lường được kia, cũng không muốn một lần nữa chà đạp lên lòng tự trọng của mình!

Cô thừa nhận cô hay làm việc theo cảm tình, hay có ý nghĩ kì lạ, cho là mình có thể chịu đựng được loại chuyện khó chịu này, sau đó có thể cắt đứt hết mọi dây dưa với Sở Triển Đường, có cuộc sống an tĩnh của riêng mình...

Cô thật ngu ngốc!

“Tiểu Hà, chuyện đã đến nước này, em cũng không thể đổi ý!” Sở Triển Đường vội vàng nói. “Huống chi, không phải chúng ta còn giao ước sao?”

“Dùng thân thể để đổi lấy tự do sao?” Cô cười lạnh.

Thật nực cười, muốn cùng người anh trai vô tình ích kỉ này vạch rõ ranh giới còn phải trả giá đắt như vậy.

“Tiểu Hà, em đừng nói như vậy, anh cũng là bất đắc dĩ, chẳng qua vận may của anh chưa đến, chờ đến một ngày anh phát tài rồi ...”

“Đủ rồi!” Cô không có hứng thú với mộng phát tài của hắn.

Nhưng cô hiểu, tình cảnh của cô bây giờ đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, nếu như cô không làm nữa, thì cái ước định đó vẫn chưa kết thúc.

Nhìn cô thật lâu không nói câu nào, Sở Triển Đường cho rằng là cô đang lo lắng.

“Em đừng lo lắng, anh biết công ty của Lương Tuấn, con cá lớn này trốn không thoát đâu.” Sở Triển Đường nhếch môi cười.

“Cá lớn?” Cô nhìn hắn đầy nghi ngờ.

Sở Triển Đường giật mình.

Nguy rồi! Sao hắn có thể nói chuyện này ra miệng, tiểu Hà cũng không phải là đứa ngốc, không có đầu óc...

“À, ý của anh là muốn cầu xin sự tha thứ từ những nhân vật lớn đương nhiên là không dễ dàng.” Sở Triển Đường vội vàng lấy đại một cái cớ.

Thu hồi ánh mắt, Sở Mạn Hà nhíu chặt lông mày nghi ngờ.

Lau mồ hôi lạnh, Sở Triển Đường uốn ba tấc lưỡi tiếp tục thuyết phục.

“Dáng dấp em xinh đẹp như vậy, tên tiểu tử họ Lương kia không thể không động lòng, những người ở giới thượng lưu như vậy chẳng qua chỉ là giả bộ thanh cao thôi, còn không phải là rất muốn lên giường với phụ nữ, em yên tâm, rất nhanh hắn ta sẽ lộ bộ mặt thật.”

Những lời bình luận thô bỉ của hắn, khiến cho Sở Mạn Hà nghe thấy rất chói tai.

Nhìn gương mặt đáng ghét của hắn, Sở Mạn Hà hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Em không muốn nghe anh nói nhảm nữa, tiếp theo em nên làm như thế nào?”

Sửng sốt một chút, ánh mắt Sở Triển Đường lộ ra tia mừng rỡ, đắc ý.

“Em chủ động tới tìm hắn!”

Hắn quả quyết nói, trong mắt có sự quyết tâm.

3. Chương 3

Chủ động tìm anh ta.

Sở Mạn Hà chưa từng nghĩ tới, vì người anh trai đáng ghét này, vì đổi lấy tự do, chẳng những cô phải đóng vai một người phụ nữ lẳng lơ, hôm nay còn phải giống như âm hồn không tan đi đeo bám anh ta, trở thành một người thủ đoạn.

Vấn đề là cô nên lấy cớ gì để đi tìm anh ta?

Lương Tuấn có thể cảm thấy chán ghét khi thấy cô không? Có thể cảm thấy cô là một người phụ nữ không biết xấu hổ, đeo bám anh không dứt hay không?

Sở Mạn Hà phát hiện, mặc dù chỉ mới quen nhau trong một buổi tối ngắn ngủi, nhưng cảm xúc của cô đối với người đàn ông này không bình thường.

Ngồi trước bàn trang điểm, cô lộ ra vẻ ưu sầu, giống như đang hỏi bản thân: “Sở Mạn Hà, sao mi lại ngu ngốc như vậy, khiến mình trở nên chật vật không có chút tôn nghiêm nào?”

“Tiểu Hà!”

Bên cạnh đột nhiên có tiếng gọi khẽ, làm thức tỉnh Sở Mạn Hà đang mất hồn.

Vừa quay đầu lại liền hiện ra một khuôn mặt đẹp trai.

“Anh Lam.” Cô miễn cưỡng mỉm cười, nhanh chóng tháo trang sức xuống.

Vừa trình diễn xong bộ sưu tập mùa xuân sắp ra mắt, nhưng từ đầu đến giờ cô đều ngây ra, mất hồn.

Dương Lam cẩn thận nhìn cô một lúc. “Tiểu Hà, em bị làm sao vậy?”

Anh có cảm giác mấy hôm nay Sở Mạn Hà có gì đó thay đổi, chẳng những cả ngày mất hồn, có vẻ mặt lo lắng, tâm sự nặng nề, rất khác so với cô luôn nghiêm túc trong công việc mọi ngày.

Khiến anh nghĩ không ra đó là gần đây cô hay hỏi anh về hoạt động xã giao của giới thượng lưu.

“Không có...không có gì, anh Lam sao anh lại hỏi như vậy?” Sở Mạn Hà nhanh chóng trở lại bình thường, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Đừng gạt anh!” Anh dịu dàng mà kiên định nói. “Cả ngày hồn bay phách lạc, liên tiếp phạm sai lầm, em còn nói không có sao?”

“Thật xin lỗi anh Lam!” Sở Mạn Hà cực kì áy náy, cô biết thương hiệu “Lam” khó khăn lắm mới vượt qua được những thương hiệu khác mà trở nên nổi tiếng, không thể để vì cô mà mất uy tín. Hơn nữa, những người mẫu ở đây đều là những người mẫu hàng đầu, không nên vì cô mà làm hỏng cả một tập thể.

“Đồ ngốc, em cho rằng anh sẽ trách em sao?” Dương Lam bất đắc dĩ cười một tiếng. “Anh chỉ là lo lắng cho em, nhìn sắc mặt em không được tốt lắm.”

Dưới ánh đèn vàng nhạt hiện lên khuôn mặt gầy gò, tiêu tụy của cô khiến người khác không đành lòng.

“Nói cho anh biết, anh có thể giúp gì cho em.”

Anh? Sở Mạn Hà giật mình nhìn Dương Lam một lúc, không, trừ Lương Tuấn, ai cũng không thể giúp cô thoát khỏi tên Sở Triển Đường bại hoại kia.

“Anh Lam, thật sự không sao mà.” Cô không được tự nhiên tránh đi ánh mắt của anh, giả vờ bận rộn tháo trang sức.

“Tiểu Hà, anh không phải mới ngày đầu biết em, em có tâm sự hay không anh còn rõ hơn người khác.” Dương Lam im lặng nhìn cô, trong mắt bao hàm rất nhiều cảm xúc phức tạp. “Có phải anh trai em lại gây phiền toái hay không?”

Sở Mạn Hà cứng người, động tác trên tay nhất thời dừng lại.

“Anh đoán đúng rồi có phải hay không?” Dương Lam biết, trong lòng cô có chuyện sẽ không giấu được.

Mặc dù đã tiến vào giới thời trang nhiều năm như vậy, nhưng cô vẫn đơn thuần chất phác, giống như cô gái ngây ngô mới ra trường năm đó.

“Hắn lại tới đòi tiền có phải hay không?” Dương Lam quả quyết nói. “Lần này hắn lại muốn bao nhiêu? Anh giúp em!”

Anh biết Sở Mạn Hà có một anh trai chuyên gây chuyện, chơi bời lêu lổng, dăm bữa nửa tháng lại tìm đến cô đòi tiền, mỗi lần hắn đến sẽ khiến cô lo lắng mấy ngày, để cho anh nhìn thấy phải đau lòng.

“Không được đâu anh Lam, em đã thiếu anh rất nhiều tiền, nhiều đến nỗi mà em không biết làm thế nào trả hết...” Cô cúi đầu nghẹn ngào. “Hơn nữa, lần này anh ta dính vào phiền toái lớn, anh không giải quyết được.”

Năm trăm ngàn? Đây là con số lớn, cô cố gắng kiếm cả đời cũng không đủ, vậy mà hắn lại dễ dàng thiếu người ta.

“Tiểu Hà, anh trai em rất cuộc...”

“Đừng nhắc đến anh ta nữa!” Cô vội vàng ngắt đầu, nhẹ nhàng nở cười với anh. “Anh tìm em có việc gì?”

Nhìn nụ cười miễn cưỡng của cô, Dương Lam bất đắc dĩ thở dài, cầm phần tài liệu trong tay đưa cho cô.

“Là như vậy, có một công ty lớn muốn tìm nhân vật nữ chính trong quảng cáo mới, anh muốn em tranh thủ cơ hội tham cuộc thi tuyển trọn này.”

“Cuộc thi tuyển trọn? Bọn họ đều là những nhân vật quan trọng, trực tiếp tìm một công ty môi giới là được rồi, cần gì phải rắc rối như vậy?” Nghe giống như cuộc thi tuyển mỹ nữ vậy.

“Bởi vì đây là một công ty rất nổi tiếng trong nước, cũng vì thế nên anh mới bảo em tranh thủ cơ hội, một khi được đề bạt tới thì con đường sự nghiệp phía sau càng phát triển.” Cô có đẹp trời ban, anh không muốn cô bị giới hạn bởi những sân khấu nhỏ ở nơi này, anh hi vọng cô vươn xa hơn, để cho nhiều người có thể biết đến cô.

“Anh Lam, tại sao lại là em? Còn nhiều người có điều kiện tốt hơn cả em, như Hoa An, Liya...”

“Nhưng anh cảm thấy em là thích hợp nhất!” Anh nhẹ nhàng mà kiên quyết cắt đứt lời cô. “Anh đã quyết định em sẽ là người đại diện của “Lam” tham gia cuộc thi lần này.”

Anh thừa nhận là có dụng tâm đối với cô, nhưng quả thực biểu hiện của cô rất xuất sắc, là một người có tiềm năng, đáng giá để bồi dưỡng trở thành nhân tài, thậm chí anh còn cảm thấy cô trời sinh đã như vậy.”

Anh thích xem biểu hiện của cô trên sàn diễn, phong thái rất hấp dẫn.

“Anh Lam, em không làm được, bây giờ giới người mẫu có rất nhiều tiền bối, em mới vào được ba năm, chưa bao giờ bước ra khỏi cánh cửa của “Lam”...”

“Cho nên anh mới muốn em tham gia cơ hội khó có được này.” Anh không nhanh không chậm nói. “Em là người có tài năng, cần phải có nhiều sân khấu để phát huy.”

“Đừng lo lắng, bọn họ sẽ chọn trúng viên kim cương là em, anh rất có lòng tin đối với em.” Anh cười tràn đầy tự tin.

Vẻ đẹp của cô, sự đặc biệt của cô giống như một viên kim cương sáng chói, khiến cho người ta không thể không để ý đến sự tồn tại của cô.

Cho dù anh muốn đem kim cương giữ bên người, ích kỉ chiếm lấy, nhưng anh biết cô nên có tương lai rộng lớn hơn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy lòng tin của anh, Sở Mạn Hà vẫn không nhận được mà thở dài.

Lòng tin? Cô cũng chỉ mong có được sự lạc quan như anh là tốt rồi.

Tiếng giày cao gót vang lên trong hành lang dài.

Một đôi chân thon dài cân xứng lộ ra từ chiếc váy ngắn, bước đi nhẹ nhàng thong dong, không nhanh không chậm, nghe thanh thúy như một khúc nhạc.

Nhưng chỉ có Sở Mạn Hà mới biết, tâm tình bị đè nén trở nên khẩn trương, ngay cả chân cũng khẽ run.

Đi tới bên ngoài cửa phòng làm việc của Phó tổng giám đốc, Sở Mạn Hà lùi bước.

Vừa nghĩ tới anh đang ở trong phòng này, sắp đối mặt với cô bằng thái độ mà cô không tài nào đoán trước được, khiến cô cảm thấy rất lo sợ.

Đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, cô chần chờ không biết rốt cuộc có nên vào hay không, hoàn toàn không phát hiện một bóng dáng cao lớn đang đi gần tới cô.

Địch Kiệt trở lại công ty sau khi kết thúc hội nghị, vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy bóng dáng một cô gái đang do dự đứng trước cửa phòng làm việc của Lương Tuấn.

Lòng hiếu kì nổi lên, Địch Kiệt bước đến gần cô.

“Xin hỏi cô muốn tìm ai?”

Đột nhiên xuất hiện âm thanh, khiến cho Sở Mạn Hà đang suy nghĩ lung tung phải giật mình.

Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt có mấy phần giống Lương Tuấn.

Là Địch Kiệt, cô đã gặp anh trong bữa tiệc, cũng đã từng nhìn thấy anh ở trong tạp chí, anh là người bá đạo, một tổng giám đốc tài ba, cũng là anh họ của Lương Tuấn, đều là thiếu gia của tập đoàn lớn.

“Em...em muốn tìm Phó tổng Lương.” Ánh mắt của cô có chút không được tự nhiên.

“Em muốn tìm Lương Tuấn?”

Địch Kiệt tò mò nhìn cô gái trước mắt thật lâu, cuối cùng anh cũng nhớ ra cô.

Cô chính là giai nhân xinh đẹp khiêu vũ cùng Lương Tuấn đêm đó! Thậm chí Lương Tuấn còn đưa cô về, bỏ lại anh ở bữa tiệc, để ột mình anh đi ứng phó với một đám lão hồ ly trên thương trường.

Anh nhớ cô là... Sở Mạn Hà phải không?

“Em có chút chuyện muốn tìm anh ấy.” Cô không dám đối mặt với ánh mắt của anh, cảm giác bị người khác soi xét đánh giá khiến cô vô cùng xấu hổ, giống như làm chuyện sai trái.

“Lương Tuấn đi gặp khách hàng, có thể phải một lát nữa mới quay trở lại.”

Một sự thất vọng xuất hiện, xem ra hôm nay cô đến là vô ích.

Dường như nhìn ra sự thất vọng của cô, Địch Kiệt thân thiện hỏi. “Sở tiểu thư, có muốn đến chờ ở phòng làm việc của anh hay không?”

Nhìn cô gái trước mặt vừa xinh đẹp lại có khí chất thanh nhã, anh sẽ giúp Lương Tuấn nắm thật chắc cơ hội này, so với những người phụ nữ qua lại với tên tiểu tử thú vị kia, chỉ có cô gái trước mặt này làm người ta vừa mắt.

Huống chi rõ ràng Lương Tuấn là con một lại suốt ngày đòi theo chủ nghĩa độc thân, anh cũng không muốn sau này cậu không có người hương khói nha!

Hơn nữa mấy người bọn họ đều đã dừng cương trước bờ vực thẳm, cưới được cô vợ xinh đẹp, cảm nhận được tình yêu cùng hôn nhân tốt đẹp, chỉ còn lại mỗi Lương Tuấn luôn ngu dần không chịu thay đổi, vẫn còn lớn tiếng hô “độc thân vạn tuế”.

Để giải quyết vấn đề độc thân, cũng ngăn cản lòng của những người phụ nữ khác, anh quyết định thay Lương Tuấn câu Mỹ nhân ngư này.

Với suy nghĩ này, bởi vì sứ mạng thần thánh của mình mà Địch Kiệt nhiệt huyết sôi trào.

Sở Mạn Hà kinh ngạc... anh ta, biết tên cô?

Nhìn ra kinh ngạc của cô, Địch Kiệt mở miệng nói. “Lương Tuấn đã từng nói với anh.”

Trên thực tế, Lương Tuấn không có nói câu nào, nhưng thái độ của nó nói năng thận trọng kì quái, ngược lại càng làm anh nổi lên nghi ngờ, tìm mọi cách dò hỏi, nó mới miễn cưỡng nói ra tên cô, còn nói chỉ là đơn giản đưa cô về nhà.

Lương Tuấn từng nói với anh ta về cô sao? Thoáng chốc, trong lòng cô nổi lên kinh hoàng, ngày cả cô cũng không hiểu mình tâm hoảng ý loạn vì cái gì.

“Sở tiểu thư?” Dịch Kiệt lại hỏi cô lần nữa.

“Không...không cần!” Cô liền vội vàng lắc đầu. “Em chỉ là tới trả lại anh ấy chiếc áo khoác, nếu anh ấy không có ở đây, vậy hôm khác em sẽ quay lại.”

Áo khoác? Dịch Kiệt liếc nhìn túi giấy trong ngực cô, giống như là sói nhìn thấy con mồi, hai mắt tỏa sáng.

Oh, không ngờ tên tiểu tử Lương Tuấn này lại như vậy, muốn nó mở miệng quả thực còn khó hơn cả mở miệng trai sò, ngay cả áo khoác cũng đưa cho người ta còn nói là “đơn thuần”. Nếu xem hành động này là chưa có cái gì, thì chính là xem Dịch Kiệt anh là thằng ngốc!

Nhờ vậy, dù sao anh cũng là người từng trải, hành động giấu đầu hở đuôi này rất khả nghi, rất không bình thường, thừa dịp Lương Tuấn không có ở đây, anh phải nghĩ biện pháp hỏi thăm một chút gì đó ở Sở Mạn Hà mới được!

“Như vậy sao được?” Anh giả bộ nghiêm mặt. “Nếu Lương Tuấn biết anh để bạn của hắn đứng ở ngoài cửa, khi trở về hắn sẽ làm nhảm bên tai anh dài dài, em đừng khiến anh trở thành người bất nghĩa chứ.”

Lời của anh khiến Sở Mạn Hà không nhịn được cười khúc khích.

Đúng là người đẹp, ngay cả nụ cười cũng đẹp, chỉ tiếc là anh đã có chủ, trên đời này không còn bất kỳ một người phụ nữ nào có thể khiến anh động tâm, nhưng mà, anh làm anh trai cũng nên thay em trai tính toán chung thân đại sự một chút.

“Đến đây đi, Lương Tuấn vừa ra khỏi cửa đường như rất vội, sẽ không thể trở về nhanh như vậy được.” Dịch Kiệt cười cười với cô, nụ cười sáng láng kia lại khiến cô nổi lên khẩn trương cùng bất an.

“Được rồi, vậy... quấy rầy rồi.” Sở Mạn Hà khách khí gật đầu cười.

Dịch Kiệt càng nhìn càng cảm thấy cô rất khác biệt so với những người phụ nữ vây quanh Lương Tuấn.

Cô khiêm tốn, lễ độ, tao nhã có giáo dục, so với những thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, vênh mặt hất hàm sai khiến kia không giống nhau, hơn nữa, anh thích nụ cười của cô, đơn thuần, trong sáng, mang đến cho người ta cảm giác ấm áp thoải mái.

Lập tức anh quyết định phải thay cái tên Lương Tuấn không biết thưởng thức kia giữ lại cô, có em dâu xinh đẹp như vậy cũng coi như mát mắt.

“Mời đi theo anh!”

Lại nở nụ cười thân thiết, anh dẫn cô đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đi vào phòng làm việc, Dịch Kiệt thân thiện mời Sở Mạn Hà ngồi trên ghế sofa, kêu thư ký pha cà phê, trà bánh, rồi vui vẻ ngồi xuống trước mặt cô.

Nhìn người trước mắt, Sở Mạn Hà thụ sủng nhược kinh.(được sủng ái mà lo sợ)

Cô không nghĩ tới, một tổng giám đốc cao cao tại thượng mà lại nhiệt tình thân thiết như vậy, không những bỏ xuống công việc để nói chuyện phiếm với cô, còn ân cần thu xếp điểm tâm, giống như đem cô trở thành khách quý mà tiếp đãi.

Lương Tuấn cùng Dịch Kiệt tuyệt đối không giống như những lời Sở Triển Đường nói: loại thiếu gia cao ngạo, phách lối.

Điều này làm cho Sở Mạn Hà kinh ngạc, vừa cảm kích lại... chột dạ, sợ rằng Dịch Kiệt không biết là cô có tâm cơ, muốn quyến rũ em trai của anh!

“Hiện tại Sở tiểu thư làm việc ở đâu?” Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hiểu rõ hơn một chút sẽ tốt hơn!

“Em là người mẫu của thương hiệu “Lam” ”

“À!” Dịch Kiệt biết thương hiệu này, đây là thương hiệu mà vợ yêu Điền Hân của anh thích nhất.

Thế nào mà trông cô thật phong cách. Dịch Kiệt hài lòng thầm gật đầu, trong lòng vui mừng.

“Trong nhà Sở tiểu thư có những ai?” Anh nhanh chóng đánh vào vấn đề trọng tâm.

“Cha mẹ em đã sớm qua đời, chỉ còn lại một người... anh trai.” Cô rủ mắt xuống, cố gắng nói giọng bình tĩnh.

Sở Triển Đường tựa như một vết sẹo mãi không lành trong lòng cô, mỗi khi có ai đó nhắc đến hắn, vết sẹo kia lại bị vạch trần.

Nhưng cô không oán trách bất kì ai, có trách thì cũng trách chính bản thân mình qua nhiều năm như vậy vẫn không học được kiên cường, còn yếu đuối, làm cho cô dễ dàng nói mình có anh trai.

“Ách... xin lỗi!” Dịch Kiệt sững sốt một chút, đột nhiên phát hiện việc mình hỏi han thật quá đáng.

Tuổi còn trẻ đã không còn cha mẹ, trở thành một cô nhi không nơi nương tựa, suy nghĩ một chút thật đáng thương, phải bảo Lương Tuấn chăm sóc cô ấy thật tốt mới được!

“Không sao đâu, qua nhiều năm như vậy em đã quen một mình.”

Cô không để bụng cười cười, nhưng vừa ngẩng đầu tiếp xúc được với ánh mắt cảm thông của Dịch Kiệt, không biết sao tim cô lại nổi lên một trận chua xót, giống như thấy một người quan tâm cô, giống như một người anh trai luôn bảo vệ cô, đó là điều mà cô chưa bao giờ cảm nhận được từ trên người Sở Triển Đường.

“Anh trai em thế nào? Hắn đang làm việc gì?” Dịch Kiệt hỏi tiếp.

“Hắn... hắn...” nhớ đến hắn khiến cô không thở nổi, tên đầu sỏ phá hoại cuộc sống bình yên của cô, nước mắt cô không nghe lời xông lên hốc mắt.

“Không sao, nếu em không muốn nói cũng không cần miễn cưỡng.” Liếc thấy lệ cô lại trào lên nơi khóe mắt, Dịch Kiệt biết mình lại lỡ lời.

“Không, không phải vậy, em chỉ là...” Cô không nhận được ghen ngào.

Đã rất lâu rồi cô không cảm nhận được ấm áp, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang không nhận được mà khóc.

Dịch Kiệt không mở miệng, chẳng qua là lặng lẽ đưa khăn giấy cho cô.

“Cám ơn!” Cô bối rối nhận lấy khăn giấy, nước mắt giống như là tràn châu đứt dây, không ngừng rơi xuống.

Không hiểu sao lúc này anh lại thấy cô như em gái nhỏ.

“Muốn khóc cứ khóc đi, anh không ngại cho em mượn bờ vai để dựa vào.” Dịch Kiệt quan tâm nói.

Nhìn khuôn mặt anh ôn hòa, đáy mắt lộ ra sự quan tâm, cô rốt cuộc không nhận được mà tựa vào đầu vai của anh khóc thành tiếng.

“Các người đang làm gì?”

Một âm thanh lãnh khốc đột nhiên truyền đến.

Hai thân thể đang tựa vào nhau giống như là phải bỗng đột nhiên tách ra, bóng dáng cao lớn ngoài cửa đã sải bước đi vào.

Lần lượt nhìn hai người lúng túng trên ghế salon, Lương Tuấn thật sự không thể tin vào mắt mình, Dịch Kiệt cùng với người chỉ gặp một lần hôm đó Sở Mạn Hà đang ôm nhau?

Mới trở lại phòng làm việc liền nghe thư kí truyền đạt, Dịch Kiệt có chuyện quan trọng khẩn cấp tìm anh? Làm anh em lâu như vậy, anh rất ít khi thấy Dịch Kiệt luôn điềm tĩnh lại dùng từ “khẩn cấp” như lần này. Anh nghi ngờ lập tức xoay người đi đến phòng làm việc của Dịch Kiệt.

Vừa bước vào cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, không ngờ tới liền bắt gặp một màn này.

Tại sao Sở Mạn Hà lại ở chỗ này? Ánh mắt chuyển sang Dịch Kiệt, anh ấy biết cô từ lúc nào? Lại còn dám ở trong phòng làm việc làm ra chuyện như vậy?

“Dịch Kiệt, anh đang làm cái quái gì vậy?” Anh tròng Dịch Kiệt, anh không thể tin được anh ấy mới kết hôn chưa một năm đã muốn ở sau lưng Điền Hân ăn vụng.

“Ách, Lương Tuấn! Em đừng hiểu lầm, chuyện không phải như em suy nghĩ đâu.” Dịch Kiệt liếc mắt nhìn Sở Mạn Hà đang xấu hổ lúng túng, cố gắng muốn giải thích rõ.

“Anh vui vẻ ôm phụ nữ ngay trước mặt em, lại muốn em đừng hiểu lầm?” Lương Tuấn cắn răng nghiêng lợi nói.

Tầm mắt di chuyển đến Sở Mạn Hà ở bên cạnh, chỉ thấy trong đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy nước mắt, bộ dạng thống khổ đáng thương, khiến cho người ta không khỏi sinh ra đau lòng, cũng khó trách Dịch Kiệt trước nay luôn mạnh mẽ kiên định, là một đại trượng phu sẽ không nhận được mà ôm cô vào trong ngực.

Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới hình ảnh Sở Mạn Hà cùng Dịch Kiệt ôm nhau, trong lòng anh thế nhưng lại không thoải mái, giống như lục phủ ngũ tạng bị axit ăn mòn — thậm chí anh chỉ cùng Sở Mạn Hà gặp mặt một lần!

“Em nghe anh giải thích....”

Giải thích? Lương Tuấn lạnh lùng liếc anh một cái, ở trong lòng kêu rên — sự thật đặt ở trước mắt, còn cần nói cái gì nữa?

“Sở tiểu thư, tại sao em lại ở trong này?” Không để ý Dịch Kiệt ở một bên tìm mọi cách giải thích, anh chuyển sang Sở Mạn Hà.

Có lẽ trong hai người bọn họ sẽ có một người tương đối thành thực.

“Em mang áo khoác tới!” cô lúng túng đưa túi giấy trong tay cho anh. “Em đã mang đi giặt, anh lúc nào cũng có thể mặc.”

“Anh có chuyện nhất định muốn cho em biết!” Lương Tuấn cũng không thèm nhìn đồ cô đưa tới, chẳng qua là hung hăng nhìn cô.

“Ừ.” Sở Mạn Hà hoảng hốt bất an di chuyển thân thể, ánh mắt không dám nhìn anh, vốn là ghế salon thoải mái dường như biến thành bàn chông.

“Dịch Kiệt đã kết hôn, anh ấy có một người vợ rất tốt, không phải người thích hợp chơi trò chơi tình trường.” Anh nhìn cô, vẻ mặt giống như tố cáo cô là người không mời mà tới.

Mặt cô từ đỏ bừng chuyển sang trắng xanh.

“Cái này em biết, nhưng anh hiểu lầm rồi, tổng giám đốc Dịch chẳng qua là có lòng tốt để em ngồi đây chờ anh...”

“Có thể giao áo cho thư ký, hướng chi, có cần chờ trên bả vai Dịch Kiệt không?” Anh giấu cợt, vẻ mặt hiện rõ anh một chữ cũng không tin.

“Em chỉ là... chẳng qua là...” Cô nhìn Dịch Kiệt chỉ cảm thấy bất đắc dĩ cùng ủy khuất.

“Hoặc là em rất am hiểu loại trò chơi này, nhưng lại tìm lộn người.”

Từng câu từng chữ của anh tàn khốc lăng trì tự ái của cô.

Nhìn tay mình cứng ở giữa không trung, Sở Mạn Hà cảm thấy thật sự khó chịu, môi dưới dường như bị cắn đến chảy máu.

Mặc dù chuyện cô có ý đồ là thật, nhưng cũng không giống như những gì anh nói, chỉ cần là đàn ông liền muốn quyến rũ.

“Lương Tuấn, em đang làm cái gì vậy? Mạn Hà, cô ấy...”

“Mạn Hà?” Ánh mắt Lương Tuấn sắc bén lãnh khốc quét về phía Dịch Kiệt. “Còn chưa được nửa ngày, anh liền thân mật gọi tên của cô ấy? Còn nói không có gì?”

“Anh!” Dịch Kiệt ngẩn người, ảo não muốn gõ đầu mình.

Biết rõ tên tiểu tử Lương Tuấn này nóng nảy giống như sư tử, đối với người nào cũng đều giương nanh múa vuốt, có cái gì không đúng, hắn cũng không thèm suy nghĩ cẩn thận từ lời nói đến việc làm, còn gây thêm chuyện làm cái gì?

“Hai người không cần cãi nhau, là em không tốt, em không nên tới!” Ném túi đồ lên trên bàn, Sở Mạn Hà cầm ví da lên xoay người xông ra khỏi phòng làm việc.

Cô nên sớm biết, cô căn bản không biết tự lượng sức mình, còn ngu ngốc nhận lấy nhục nhã!

Cô phải đi về nói với Sở Triển Đường cô quyết định hủy bỏ cái giao ước này, hắn gây ra họa thì hắn tự đi mà giải quyết! Hắn đã ba mươi tuổi, nên có trách nhiệm với cuộc sống của mình.

Nhìn thân hình đột nhiên chạy như bay, tim Lương Tuấn có mấy giây đập mạnh và loạn nhịp.

Trong phút chốc vừa rồi, không phải là anh không nhìn thấy gì?

Cho đến khi âm thanh giày cao gót biến mất ở ngoài cửa, anh mới phục hồi lại tinh thần.

Cô khóc? Anh không dám tin vào mắt mình...cô rơi lệ?

Không biết tại sao, một sự thất vọng, ân hận dâng lên.

Từ nhỏ đến lớn, cá tính anh tự nhiên phóng khoáng chưa từng sợ cái gì, nhưng sợ nhất là nước mắt phụ nữ.

Chẳng lẽ anh thật sự hiểu lầm cái gì? Lương Tuấn cũng không kịp suy nghĩ gì, ngay sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn hai người một trước một sau lao ra khỏi phòng làm việc, Dịch Kiệt thất thần hồi lâu.

Hai người kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

4. Chương 4

Đuổi đến nơi, Lương Tuấn kéo tay Sở Mạn Hà ngay trước cửa thang máy.

“Còn có chuyện gì sao?” Sở Mạn Hà đứng thẳng lưng, cũng không quay đầu lại mà hỏi.

“Anh cho là em không có tư cách để tức giận.” Biết rõ cô khóc nhưng giọng nói của anh cũng không dịu đi. “Trương hợp đó, dù là ai cũng nghĩ như vậy.”

“Em biết, là em sai, em xin lỗi được chưa?”

Nhìn bóng lưng của cô, tính khí của Lương Tuấn lại nóng lên.

Nói xin lỗi? Trong miệng nói như vậy nhưng ngay cả đầu cũng không quay lại, một chút thành ý cũng không có.

“Nói xin lỗi? Giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, em không cần nói xin lỗi với anh!”

“Vậy cảm ơn anh đã chỉ dạy!”

Cô rút cánh tay về, bước nhanh vào thang máy, đôi mắt nhắm lệ mơ hồ cố gắng tìm cái nút, mắt thấy cửa thang máy chậm rãi đóng lại...

“Chờ một chút!” Một cái chân thon dài đột nhiên đưa vào chắn ở cửa, ngay sau đó một thân thể cao lớn cũng chen lấn đi vào. “Anh muốn em nói mọi thứ rõ ràng!”

Cơ thể cao lớn của anh gần như chiếm hết không gian.

Cô đã nói xong cũng rất rõ ràng, là lỗi của cô, cô rất áy náy, anh còn muốn cô phải nói gì nữa?

Những thương tâm nghẹn ở cổ họng, nhưng một câu cô cũng không nói ra, chỉ có thể cúi thấp đầu tay nắm lấy vạt áo, dùng trầm lặng để che dấu sự khổ sở của cô.

Sự yên tĩnh chết tiệt này khiến Lương Tuấn mất đi tính nhẫn nại, liền nắm lấy bả vai cô rống to một trận.

“Nếu đã dám làm thì phải dám chịu trách nhiệm!”

Đột nhiên nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô khiến anh giật mình.

Cô khóc thật!

Khiếp sợ nhìn nước mắt như hoa lê đài vũ, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp đến kì lạ, suy nghĩ của anh hoàn toàn bị rối loạn.

Đáng chết! Anh buồn bực vô đầu.

Anh cũng không phải chưa từng gặp phụ nữ lảo loạn, cho dù là có kinh nghiệm tình trường lão luyện, thủ đoạn có inh hơn nữa cũng chưa từng khiến tâm anh hoảng loạn, nhưng cô gái ngây ngô non nớt trước mắt này lại chỉ dùng vài giọt nước mắt liền phá hủy toàn bộ bình tĩnh của anh!

Rốt cuộc cô là loại phụ nữ nào? Rõ ràng phút trước còn nhiệt tình ôm người đàn ông khác, phút sau lại bày ra dáng vẻ đáng thương vô tội.

Rõ ràng cảm thấy cô đang diễn kịch, nhưng nhìn gương mặt yếu đuối vô tội của cô, Lương Tuấn lại có cảm giác thất bại trước nay chưa từng có.

Nếu như cô muốn hấp dẫn sự chú ý của anh, vậy thì cô đã làm được rồi!

“Em thừa nhận là em sai, nhưng em cùng tổng giám đốc Dịch thật sự không có gì. Em tới chỉ là muốn đem áo khoác trả lại cho anh, muốn mời anh ăn bữa cơm, cảm ơn anh đêm hôm đó đã đưa em về, còn cho em mượn áo khoác, chỉ như vậy thôi.” Nghe giọng nói của cô lúc này khiến người ta không đành lòng.

Chỉ như vậy?

Vậy đêm đó cô chủ động tìm đến anh, còn cả gan mời anh vào nhà, chẳng lẽ là anh hiểu lầm?

Cẩn thận xem xét cô một hồi, thế nào anh cũng không nhìn ra, chẳng qua là cách mấy ngày, người phụ nữ này liền phân thân thành hai người?

Trong lúc bất chợt, một ý nghĩ thoáng qua đầu, khiến cho đầu óc rối loạn toàn nghĩ ngợi có lời giải đáp.

Anh đã hiểu! Người phụ nữ này đang cố vờ tha để bắt trong trò chơi này!

Biết anh nổi lên đề phòng đối với cô, cho nên hôm nay sắm vai một cô gái nhu nhược ngoan ngoãn, muốn tranh thủ sự chú ý cùng thông cảm của anh.

Thế nào nhìn người phụ nữ này đơn thuần như vậy, chắc là rất giỏi tính kế...

Đã nhìn ra thủ đoạn của cô, đáng ra anh phải tránh xa cô một chút, không nên có bất cứ dính dáng gì đến cô, nhưng hết lần này đến lần khác, đáng chết ...anh lại phát hiện mình có hứng thú đối với cô.

Quả thật cô không giống những người phụ nữ mà anh đã từng gặp.

Cô rất xinh đẹp, vẻ đẹp động lòng người, lại có đôi mắt trong sáng, cùng với hơi thở điềm tĩnh kỳ lạ, khiến cho người ta bị mê hoặc.

Nếu cô muốn chơi, vậy anh sẽ theo đến cùng!

Giấu đi đáy mắt tức giận, anh tự nhiên chậm rãi nở một nụ cười mê người.

“Sở tiểu thư...Anh có thể gọi em là Tiểu Hà không?”

“Được, có thể chứ.” Cô vội vàng gật đầu, đột nhiên anh thân mật như vậy không biết phải làm sao.

“Chuyện vừa rồi anh xin lỗi, là anh không biết tốt xấu, hi vọng em đừng để trong lòng.”

Sở Mạn Hà ngạc nhiên nhìn anh, không hiểu tại sao thái độ của anh lại thay đổi nhanh như vậy?

Dĩ nhiên cô sẽ không ngây thơ cho là mấy câu nói là có thể thuyết phục một người đàn ông ngoan cố kiêu ngạo, nhưng anh lại nở nụ cười trí mạng như vậy, khiến cô đầu óc hỗn loạn không thể suy nghĩ.

“Không sao, anh hiểu là tốt rồi.” Cô lắp bắp đáp.

Anh từng bước tiến đến gần cô, thân thể cao lớn mang đến cảm giác áp bức, khiến cho hô hấp của cô càng trở nên khó khăn, mỗi một góc ngách trong thang máy nhỏ bé đều tràn ngập hơi thở của anh...

Hôm nay ngoại trừ mùi xà phòng nhân nhạ, còn có nhiều hơn hơi thở nam tính quyến rũ của đàn ông, khiến cho cô không khỏi đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Bữa tối anh mời, coi như nhận lỗi được không?”

Sở Mạn Hà kinh ngạc ngẩng đầu lên, bất ngờ ánh mắt đụng phải cái nhìn của anh, dường như trong con người màu đen đó có xoáy nước sâu thẳm đang muốn cắn nuốt cô, một tia lí trí sống sót đã kịp thời kéo cô ra ngoài.

“Không! Không cần...!” Cô vội vàng lắc đầu.

Thật không thể tin được, cô cự tuyệt anh? Hai mày kiếm của anh nhíu chặt, giống như là bất mãn sức quyến rũ của mình bị coi thường.

“Buổi chiều em còn phải trở về làm việc.” Anh Lam muốn cô luyện tập chuẩn bị cho buổi quảng cáo vào cuối tuần này, cô phải trở về.

Anh Lam đặt hi vọng rất lớn vào cô, cô có thể phụ lòng bất cứ ai, nhưng nhất định không thể để anh ấy thất vọng!

“Ách, vậy sao? Thật là đáng tiếc.” Đột nhiên ánh mắt Lương Tuấn nhìn chằm chằm vào cô, giống như muốn từ trên mặt cô tìm ra được nhiều đầu mối hơn.

“Buổi tối thứ bảy được không? Hôm đó em rảnh.” Có sự kiên trì trong mắt cô.

Rảnh rồi? Cô rốt cuộc đang bận cái gì chứ? Cùng người đang ông khác hẹn hò? Giống như ngày hôm đó, bận rộn khắp nơi quyến rũ người đàn ông khác? Không biết tại sao, những suy nghĩ này khiến anh cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Nhưng anh không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Cứ quyết định vậy đi.”

“Ừm.” Nhìn nụ cười tươi tắn của anh, thần kinh căng thẳng của Sở Mạn Hà cũng được thả lỏng.

“Bây giờ anh đến đón em.” Anh đơn giản nói.

“Không cần, em có thể tự mình...”

“Anh đến đón em.” Anh nói như đinh đóng cột, không thương lượng đường sống.

“Được.” Cô gật đầu.

Cô không hiểu, người mời là cô, như thế nào quyền quyết định lại lập tức trở về trên tay anh?

Bốn mắt nhìn nhau, trong thang máy lại lâm vào yên lặng, từ trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh của máy điều hòa không khí, Sở Mạn Hà lại chỉ nghe được tiếng tim đập kịch liệt của mình.

“Em không đi sao?”

“Đi đâu?” Sở Mạn Hà kinh ngạc nhìn anh.

“Trở về đi làm nha?”

Đầu óc trống rỗng cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

“A! Ách!” Cô bình tĩnh, gương mặt thoáng chốc đỏ lên. “Em trở về đi làm, tạm biệt!”

“Thứ bảy gặp!” Anh nghiêm trang gặt đầu một cái.

Không biết tại sao Sở Mạn Hà lại cảm thấy trên gương mặt anh đang cố nén ý cười?

Anh lùi thân thể lại, nhanh tay giúp cô đè xuống nút đóng cửa.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, cũng đem cô đang đỏ mặt ngăn cách phía sau cánh cửa.

Sau khi cửa thang máy đóng, anh rút cuộc không nhịn được cất tiếng cười to.

“Rốt cuộc em đang cười cái gì?” Từ trong phòng làm việc truyền ra tiếng gầm nhẹ không kiên nhẫn.

Cuối cùng tổng giám đốc Dịch cũng không thể nhịn được nữa, buông tài liệu trong tay, bất mãn nhìn về phía Lương Tuấn đang cười khúc khích.

Dịch Kiệt tức giận cũng khiến Lương Tuấn miễn cưỡng nén cười.

“Không có việc gì!” Anh cố làm như không có chuyện gì xảy ra, cầm tài liệu lên đọc.

“Không có việc gì mới là lạ!” Dịch Kiệt không khách khí la lên.

Mấy ngày qua, tên này luôn duy trì một trạng thái cực kỳ quỷ dị.

Không có việc gì mà ngày nào trên mặt cũng nở nụ cười dai như vậy, thật là đáng sợ.

“Em thích cười thì tùy, anh không can thiệp..., nhưng mà làm ơn, không nên cười đến độ buồn nôn như vậy, giống như bọn nhóc mười bảy tuổi mới biết yêu vậy.”

“Buồn nôn? Có không? Nụ cười làm mê đảo nhiều phụ nữ như vậy mà buồn nôn sao?” Kể dở hơi Lương Tuấn lúc này trở lại bình thường, lập tức hoảng sợ bắt tay Dịch Kiệt.

“Chắc chắn!” Dịch Kiệt như đinh chém sắt dùng sức gặt đầu.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lương Tuấn tròn con mắt lên mà cầu khẩn. “Làm ơn, anh nhất định phải cứu em...em không muốn mất phụ nữ, làm ơn ——”

“Lương Tuấn!” Dịch Kiệt hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế gân xanh bên trán từ từ hiện lên.

“Em xong rồi, một đời lấy lòng của em sẽ bị hủy trong chốc lát rồi!” Lương Tuấn nhào người về phía Dịch Kiệt, mặt đau như không muốn sống, toàn thân run rẩy.

“Lương Tuấn! Đủ rồi!” Dịch Kiệt không thể nhịn được nữa quát lên.

“Ông trời của tôi ơi! Dịch Kiệt này..... là Hân Hân giận anh, làm cho anh chưa thỏa mãn dục vọng, nên rơi vào thời kì mãn kinh rồi à?” Lương Tuấn nén cười.

“Anh ——” Dịch Kiệt nhìn về mặt hả hê của tên phó tổng giám đốc kia, trong lúc bất chợt lại nghĩ thông suốt. “Là em! Chính là em nói với Hân Hân!” Sẽ không sai, còn ai có thể làm loại chuyện bỏ đá xuống giếng này, trừ cậu ta ra!

“Em chỉ là gọi điện thoại hỏi thăm chị dâu một chút thôi, cái gì cũng chưa nói!” Lương Tuấn vẻ mặt vô tội.

“Vậy làm sao em biết Hân Hân đang giận anh?”

Không ai so với anh rõ tên Lương Tuấn này, bình thường chớ nhìn cậu ta có chút khôi hài, không nghiêm chỉnh, nhưng trên thực tế là có thù có oán phải trả, người nào đắc tội cậu ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ những gì tội tệ nhất đến mà thôi.

Nhất thời anh cũng không muốn so đo, hạ bả vai, không ngờ lại bị tên nhóc này tìm Hân Hân kiện cáo, làm hại anh trăm miệng cũng không thể bào chữa, ước chừng mấy ngày tiếp theo phải ngủ trên ghế salon.

“Chị dâu than phiền với em, nói anh bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa, bày ra hình tượng người chồng ôn nhu, có trách nhiệm, nhưng thật ra là tên vô lại đợi thời cơ ra ngoài ăn vụng.”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Dịch Kiệt nhúc đầu xoa xoa trán.

Anh biết bây giờ Hân Hân đang trong thời kì đầu mang thai, cảm xúc không ổn định, khó tránh hiểu lầm, huống chi từ trước đến giờ là người yêu xinh đẹp, cô sợ nhất là vóc dáng biến hình, sợ anh lấy cớ đi ăn vụng bên ngoài

Nhưng có trời đất chứng giám! Coi như cô mập mạp xấu xí, anh vẫn rất yêu cô, yêu không thể tự kiềm chế, nhưng cô gái này lại cố chấp không chịu tin tưởng anh.

Sự trả thù này thật sự thâm độc nha, đúng là làm cho gia đình anh một trận mưa sa bão táp!

“Chờ Hân Hân bớt giận, để anh hỏi ra ai đã mật báo, anh tuyệt đối không tha cho hắn!” Dịch Kiệt xấu bụng nhìn Lương Tuấn.

Lương Tuấn huyết khí như không có chuyện gì xảy ra, không nhìn được âm thầm cười trộm.

Anh đã sớm cùng Hân Hân nói không thể khai ra anh, sợ rằng lúc đó Dịch Kiệt phải trải qua khoảng thời gian thống khổ rồi!

Ai bảo anh ấy không có việc gì lại đem bả vai cho người ta mượn, lại là người đã có vợ, hiện tại rước họa vào thân, thật sự là không đáng giá để đồng tình.

Giống như Dịch Kiệt là người thông minh có thừa, lại có người vợ tuyệt vời, vậy mà còn dính vào loại sự tình này, dầu gì cũng là anh em, anh đương nhiên muốn thay anh ấy giải quyết củ khoai lang phồng tay – Sở mạn Hà.

“Lương Tuấn?” Âm thanh tức giận lần nữa gọi suy nghĩ của anh trở về.

Thoảng định thần, chỉ thấy chân mày Dịch Kiệt nhíu chặt, đã sắp uốn éo thành một đoàn bẻ tắc rồi.

“Cầu xin em chuyên tâm một chút, quảng cáo này rất quan trọng, giải quyết bản thiết kế, sau ngày chủ nhật phải quyết định nữ chính, quy định hoàn thành trong ba vòng, chuẩn bị công bố trước giới truyền thông.”

“Quảng cáo?” Lương Tuấn kinh ngạc héch mày. Bọn họ là sản xuất công nghiệp điện tử, từ lúc nào thì lẩn sân sang quảng cáo rồi hả ?

“Ừ, đem hình tượng công ty thông dụng hóa, là xu hướng kinh doanh trong tương lai, đây là bước đầu tiên!”

“Sao anh không nói với em?” Lương Tuấn hồ nghi trừng Dịch Kiệt.

“Em cả ngày lẫn đêm chạy trốn không thấy bóng dáng, anh nói với ai?” Dịch Kiệt liếc mắt oán trách.

Lương Tuấn chẳng nói gì gật đầu một cái.

“Cái này mới bắt đầu ——” Dịch Kiệt lấy ra một quyển sổ dày. “Em đoán một chút xem, ai sẽ nằm trong hàng ngũ tranh tài?”

“Lâm Chí Linh?” Ừ, gương mặt không tẻ, nụ cười ngọt ngào, vóc người đẹp không thể phản đối —— anh thích loại phụ nữ xinh đẹp này.

“Cầu xin em tỉnh ngộ đi!” Dịch Kiệt hậm hực liếc anh một cái. “Thay vì khiến người tiêu thụ nhìn khuôn mặt, anh tình nguyện bớt chút thời giờ đi tìm một người phát ngôn hoàn toàn mới, đại diện tinh thần của công ty, tươi trẻ có sức sống, phong phú nhiều thay đổi ——” anh càng nói càng hưng phấn.

“Rốt cuộc là ai?” Lương Tuấn không kiên nhẫn cắt đứt mộng ban ngày của Dịch Kiệt.

“Là Sở mạn Hà!” mặt Dịch Kiệt hả hê tuyên bố đáp án. “Như thế nào? Đủ giật mình chứ? !”

“Cô ấy là người mẫu?” Lương Tuấn ngây ngẩn cả người.

Trong tấm hình là gương mặt hoàn mỹ, dáng vẻ mảnh khảnh thon thả yếu điệu.

“Lần đầu tiên nhìn thấy tư liệu của cô ấy thì anh cũng bị dọa giật mình.” Dịch Kiệt nhìn tấm hình, không thể tưởng tượng nổi lắc đầu một cái.

“Tại sao là cô ấy?” Chẳng biết tại sao, trong đầu Lương Tuấn có loại cảm xúc khác thường không nói ra được.

“Không phải do anh quyết định, đó là do chuyên viên đi đến các công ty người mẫu nhờ họ đề cử người thích hợp.”

“Cho nên sẽ có một cuộc tuyển vai, quay phim thử?”

“Đúng vậy, đầu óc của em cuối cùng cũng có chút chỗ dùng.” Dịch Kiệt vui mừng vỗ vỗ Lương Tuấn. “Anh gần đây còn phải bận quản lý công ty mới ở đại lục, cho nên chuyện này muốn em toàn quyền xử lý.”

“Em biết rồi.” Lương Tuấn gật đầu một cái.

“Đúng rồi, Em gần đây cùng Sở Mạn Hà có khỏe không?” về mặt Dịch Kiệt mập mờ nhìn anh. “Ngày đó em chạy theo, rất lâu mới trở về, có phải hai người ——”

“Bọn em chẳng có cái gì cả. Cô ấy không như trong tưởng tượng của anh.” Ngay cả anh cũng không phát hiện, trong giọng nói của mình lại quá dị cứng ngắt.

“Đây là ý gì?” Không phải như anh nghĩ? Vậy rốt cuộc là như thế nào?

“Cô ấy không đơn thuần như vẻ bề ngoài.”

“Cầu xin em nói rõ hơn một chút, anh càng nghe càng hồ đồ.” Dịch Kiệt bắt đầu la hét nói.

“Anh không cần biết quá nhiều, tóm lại, chuyện này em sẽ toàn quyền phụ trách.” Về mặt của anh lại có sự nặng nề cùng nghiêm túc hiếm thấy.

Nhận lấy tài liệu trên tay Dịch Kiệt, ánh mắt anh không tự chủ được mà cười nhìn cô gái vui vẻ trong hình. Sở Mạn Hà trong hình, tự tin bày ra tư thế yêu kiều mỹ lệ, chuyên nghiệp không chê vào đâu được.

Trong lúc bất chợt, anh đã hiểu! Thì ra là vậy!

Cô muốn có được hình tượng nữ chính quảng cáo, cũng biết anh là Phó Tổng giám đốc công ty, có một nửa quyền quyết định, cho nên không những lần đầu tiên gặp mặt đã quyến rũ anh, ngược lại còn chạy theo Dịch Kiệt lấy lòng.

Nhưng mà, anh thật sự rất khó tưởng tượng, cô gái dễ dàng đỏ mặt như vậy, tuy nhiên tâm cơ lại sâu nặng như thế, cô cố gắng bình thản, mấy lần gặp mặt, thậm chí ngay cả một chữ cũng không nói.

Xem ra, cô theo trường phái hành động, cũng rất giỏi về chiến thuật, chỉ là, đụng phải Lương Tuấn anh, sợ rằng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu phục tùng.

Nhưng mà, anh không có ý định vạch trần, coi như nhìn một tuồng kịch đi, anh thật sự rất muốn xem một chút, không tiếc dùng thân thể tới tranh thủ cơ hội, đến tốt cùng có bao nhiêu bản lãnh? !

Ngón tay dài không khỏi sờ khuôn mặt trên hình, giống như cảm nhận được da thịt mềm mại, má lúm đồng tiền mỉm cười ngọt ngào, cùng với dáng vẻ này khiến cho người ta mê luyến ——

“Lương Tuấn?”

Bên cạnh thành linh có tiếng kêu vang lên, làm cho anh vội vàng rút ngón tay về.

“Anh đang hỏi em, rốt cuộc là em có nghe hay không vậy?” Dịch Kiệt ngồi trên bàn làm việc trừng mắt Lương Tuấn.

“Cái gì?” Lương Tuấn làm bộ không chút để ý hỏi.

“Anh nói, thời gian trước em mất ví da, hiện tại như thế nào?”

”Ví da bị ném ở trong ngõ hẻm, bên trong tiền mặt không thấy ‘

“Thật may là chỉ là mất tiền.” Dịch Kiệt không để tâm. “Thẻ tín dụng không có bị trộm, giấy tờ cũng không mất coi như trong cái rủi có cái may ——”

“Có người cầm chứng minh của em đi vay nặng lãi mượn hai mươi vạn.” Anh bình tĩnh nói. “Ngày hôm qua người ta tìm tới em.”

“Hả?” Dịch Kiệt trợn mắt, mặt không dám tin. “Vậy em báo cảnh sát chưa?”

“Ừ.” Lương Tuấn gật đầu một cái, trông mắt đen như có điều suy nghĩ khẽ nheo lại. “Người này tương đối lớn mật, em nhất định phải tìm ra hắn.”

“Ừ.” Dịch Kiệt hơi trầm ngâm, đột nhiên ý tưởng lóe lên. “Có muốn mời Huy tín xã đi điều tra? Trên đời này không có gì bọn họ không tìm được.”

“Anh nói đúng!” Lương Tuấn gật đầu một cái.

Mời Huy tín xã ra tay, làm cho cái tên dám trêu đùa Lương Tuấn anh đây còn trốn được nơi nào!

Anh sẽ để cho hắn ta trả giá thê thảm!

5. Chương 5

Không khí tốt đẹp trong phòng ăn, tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng như dòng chảy, ánh sáng yếu ớt tăng thêm sự thần bí, trên bàn là hình ảnh chập chờn của những cây nến tạo nên lãng mạn.

Trong không khí có mùi thơm hoa cỏ, cổ điển hoa lệ lại trang hoàng vui tai vui mắt, bốn phía truyền đến những giọng nói nhỏ nhẹ của những tân khách, nhìn ra được họ đều tới từ xã hội thượng lưu.

Một phục vụ ưu nhã bưng hai đĩa điểm tâm ngọt về phía bàn ăn an tĩnh nhất.

“Lương tiên sinh, đây là món điểm tâm ngọt!”

Phục vụ cung kính nói, đem hai đĩa điểm tâm tinh xảo đặt lên bàn.

“Cảm ơn!”

Nhìn đĩa sứ trắng noãn cao cấp cùng với màu sắc món ăn, Sở Mạn Hà không nhịn được than lên.

“Thật là xinh đẹp!”

Đường cát trắng trong như tuyết chạy dọc quanh đĩa sứ, bên trong là nhân kem, chocolate trắng gọn gàng rơi vãi xung quanh, hai nửa dâu tây làm thêm vào, làm màu sắc tương phản giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Cả đêm ngồi trên ghế nhưng thật là thoải mái, Sở Mạn Hà lại cảm thấy toàn thân đều lâng lâng.

Đây thật là bữa tối hoàn mỹ.

Ánh nền âm nhạc, rượu ngon món ngon, còn có một chàng trai anh tuấn khôi hài, cẩn thận quan tâm làm bạn, tất cả hoàn mỹ này thật không thể tưởng tượng nổi.

Cô không biết anh sẽ dẫn cô đến nhà hàng Pháp, có thể nghĩ, phí bữa ăn này không thể không tốn kém.

Chỉ là những món kia nồng đậm ngon miệng, suất ăn lại vừa đủ, không khí vô cùng lãng mạn bay bổng, coi như vết sạch bóa tiền, cô cũng cảm thấy rất đáng giá.

“Đây là cái gì?” Sở Mạn Hà tò mò mà ngượng ngùng liếc Lương Tuấn một cái.

Đối với bữa ăn cao cấp nước Pháp này, cô thật sự là không biết gì cả.

“Souf—fle.” Tiếng Pháp lưu loát thốt lên, giọng nói đặc biệt êm dịu, làm cho lòng cô như cuộn lên một dòng nước dâng trào.

“Phiên dịch ra là ‘Hương Thảo thư dậm Anh’.”

Anh khẽ mỉm cười, bên môi nâng lên đường cong mê người, ưu nhã rồi lại phóng đảng, một loại tuyệt đối mâu thuẫn rồi lại khác thường hấp dẫn người nhìn.

Sở Mạn Hà không nhịn được mà mặt hồng tim đập, nhìn chằm chằm anh.

Người đàn ông này thật sự lạ lùng, anh ta nhìn như thanh thần, thông dong, rồi lại làm cho người ta cảm thấy có lực ảnh hưởng kinh người, tất cả tạo nên sự bí hiểm.

“Em không muốn nếm thử một chút sao?” Anh cười nhìn cô.

Ý thức được mình mất hồn, cô hốt hoảng vội vàng thu hồi ánh mắt, giơ lên thìa bạc nhỏ múc một miếng điểm tâm ngọt bỏ vào trong miệng thưởng thức.

Ăn ngon thật! Cô không nhận được âm thầm kêu lên.

“Anh thường tới đây?” Cô không nhận được lại hỏi. “Có vẻ anh rất quen thuộc nơi này?”

Anh lại cười, lộ hàm răng trắng sáng. Hình như tối nay anh đặc biệt cười nhiều, ánh mắt cũng cực kỳ dịu dàng, trông đen nóng rực chăm chú nhìn cô lưu luyến không rời.

Cô lần nữa tự nói với mình, đây chỉ là bữa ăn tối bình thường, chỉ vì biểu đạt lòng biết ơn, biểu hiện của cô nên bình thần tự nhiên, đối đáp khéo léo thỏa đáng, nhưng kì lạ, cả đêm cô không hoảng hốt mất hồn, thì cũng là rơi thìa, đổ chén nước, làm bản thân bị ướt.

Anh ra dấu cho người phục vụ thêm rượu, rồi sau đó ưu nhã bưng ly lên, ly thủy tinh trong suốt óng ánh, nổi bật ngón tay cực kỳ thon dài sạch sẽ của anh, làm cho cô không khỏi say mê.

“Cám ơn bữa ăn tối.” Anh nâng ly hướng cô khẽ nghiêng.

“Không khách khí.” Anh lại nhìn soi mói, cô bắt đầu không được tự nhiên, chỉ đành phải vội vàng để ly rượu xuống, lần nữa giơ thìa lên đưa vào trong miệng món điểm tâm ngọt.

Đột nhiên anh nghiêng người đưa tay về phía cô.

Sở Mạn Hà phản ứng không kịp, chỉ có thể sửng sốt nhìn bàn tay kia dò tìm đôi môi mình ——

“Bên môi em dính tương.” Ngón tay ấm áp chạm lên môi cô, ánh mắt như trêu ghẹo lại nhìn cô chăm chăm.

“Uhm! Cám ơn!” Hai gò má của cô lập tức ửng hồng, vội vàng cầm khăn lau môi.

Nhìn cô hoảng hốt luống cuống, Lương Tuấn không nhận được nở nụ cười.

Cho dù bộ dạng xấu hổ có chút trẻ con, nhưng vẫn tao nhã mê người, như thế thật —— đáng yêu.

Đáng yêu? Như thế nào mà anh lại dùng cái từ này để hình dung một người mẫu chứ?

Ánh mắt Lương Tuấn bắt giác nhìn qua bộ váy màu tím bằng vải chiffon trên người cô.

Tối nay cô vẫn xinh đẹp như vậy, lại thanh lịch uyển chuyển, một bộ váy vừa người đủ làm nổi bật vóc dáng thon thả của cô.

Nhưng trên thực tế, trừ vẻ hoàn mỹ bề ngoài, cử chỉ phản ứng lại không có nửa điểm linh hoạt như người mẫu.

Nếu nói cô như học sinh thì có lẽ giống hơn, động một chút là đỏ mặt, vừa có ngọn gió nào thổi liền khăn trương muốn chết, bộ dáng chân tay luống cuống, giống như là cô đang cùng một con sư tử ăn cơm vậy.

Sở Mạn Hà nắm chặt khăn ăn, gương mặt bỗng như muốn cháy ra, thật lâu không dám ngẩng đầu.

“Nơi này còn có mấy món điểm tâm ngọt rất nổi danh, em muốn thử một chút không?”

“Không, không cần, em đã ăn no.” Cô vội vàng lắc đầu.

“Em có khỏe không?” Anh đột nhiên thốt ra một câu.

“À?” Cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

“Mặt của em đỏ? Có phải khó chịu chỗ nào hay không?” Vẻ mặt anh thành thật nhìn chòng chọc vào cô.

“Đó —— em. Có lẽ là mặc nhiều đồ, hơi nóng ——” cô cà lăm giải thích, mắt không dám nhìn anh.

Lương Tuấn nhìn gương mặt cô ửng hồng, cơ hồ lại có chút kích động buồn cười.

Khuôn mặt cô càng đỏ hơn, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh, không lưu loát tựa như nữ học sinh, nếu không phải là anh đã biết rõ con người cô, thật đúng là sẽ bị cô lừa!

Nữ học sinh? Anh không khỏi vì cái ý nghĩ hoang đường này thỉnh thoảng hiện ra mà cảm thấy buồn cười.

Anh biết rõ, chỉ là cô giỏi ngụy trang, là một người có tâm cơ, hiểu được thủ đoạn của phụ nữ.

“Thoải mái một chút, xem ra em có chút khẩn trương.” Anh săn sóc trấn an cô.

“Cám ơn, em không sao!” Mới là lạ! Sở Mạn Hà biết, cô khẩn trương muốn chết.

“Thời gian không còn sớm, anh đưa em về!” Nhìn đồng hồ, anh đứng dậy thay cô kéo ghế ra.

“Ừ.” Sở Mạn Hà đi theo Lương Tuấn đến nơi tính tiền, vội vàng mở ví da lấy ra một tấm thẻ tín dụng duy nhất. “Làm phiền tính tiền.” Cô khách khí đối với nữ thu ngân cười một tiếng.

“Tiểu thư, hóa đơn hôm nay đã tính cho Lương tiên sinh rồi.” Cô thu ngân cung kính đem trả thẻ tín dụng lại cho cô.

“À? Có ý tứ gì?” Sở Mạn Hà nhất thời không hiểu ý.

“Bữa ăn này là do anh mời khách.” Bên cạnh kịp thời vang lên âm thanh thay cô nhân viên giải đáp.

“Nhưng mà, không phải nói em xin ——” cô nghi ngờ nhìn về phía anh.

“Em quên, là anh dẫn em tới, nên do anh mời khách.” Bộ dạng anh hợp tình hợp lý nói.

Thì ra là, anh ta sớm có dự mưu —— Sở Mạn Hà có chút ảo não, cũng có chút không thể làm gì.

Đối với cái loại người quen nắm trong tay tất cả, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho anh ta an bài.

“Nhưng là do em mời ——” cô khổ sở nhìn thẻ tín dụng trong tay.

Cô không muốn thiếu nhân tình của anh, thậm chí hi vọng cùng anh phân rõ giới tuyến, đừng làm cho quan hệ ngày càng phức tạp.

“Em sẽ có cơ hội đấy!”

Anh nhìn cô chăm chú, bên môi từ từ nâng lên nụ cười không đơn giản.

Sở Mạn Hà không rõ Lương Tuấn rốt cuộc là người như thế nào, chung quy lại bị anh trêu chọc, cả buổi tối đều trong tình trạng nhếch nhác.

Loại cảm giác đó không giống như bữa ăn bình thường, ngược lại giống ngày hẹn hò đầu tiên của nữ sinh, ngượng ngùng mà khẩn trương.

Ngồi nghe nhạc trong xe, hai mắt Sở Mạn Hà nhìn chăm chăm bàn tay đặt trên đầu gối, vì biểu hiện tối nay mà cảm thấy ảo não.

Len lén ngẩng đầu nhìn anh, “Lương tiên sinh ——”

“Gọi anh là Lương Tuấn!” Anh quay đầu nhìn cô. “Xưng hô Lương tiên sinh cứ như là gian thương lòng dạ hiểm độc vậy.” Anh cười giỡn với cô.

Sở Mạn Hà nghe anh nói mà tức cười, tâm tình khẩn trương đã nhẹ nhàng hơn.

“Lương Tuấn.” cô nghe lời anh.

“Ề hèm?” Anh dùng ánh mắt thúc giục cô nói tiếp.

“Thật ra thì ——” cô muốn giải thích với anh về chuyện lần trước.

Nhưng suy nghĩ một chút, giữa bọn họ căn bản không có bất kỳ quan hệ gì, thậm chí là bạn bè cũng không phải là, cô cần gì giải thích cho anh? Anh nghĩ cô như thế nào, cảm thấy cô tốt hay xấu, cô không cần để ý.

Bất ngờ anh quay đầu nhìn cô chăm chăm, lâu đến nỗi khiến Sở Mạn Hà lại một lần nữa đứng ngồi không yên, cô thật sự không biết phải nhìn đâu ——

“Đến nhà em rồi.” Anh dịu dàng nhắc nhở cô.

“À?” Cô sửng sốt một chút. “Được, em đi đây.” Cô mở cửa, vội vàng nhảy xuống xe.

“Cám ơn anh vì bữa ăn tối, tối nay rất vui vẻ.” Cô khom người, cười chân thành nhìn anh.

“Không khách khí.” Anh nhìn cô, một lần nữa nở nụ cười đẹp trai.

Cô mỉm cười gật đầu, bất chợt trong lòng có loại cảm giác nhộn nhạo.

Giữa bọn họ cứ như vậy kết thúc sao? !

Cô không dự định tiếp tục mối quan hệ với anh, ân oán giữa anh ta và anh trai, để cho bọn họ tự giải quyết đi, cô có thể làm mọi thứ, chỉ là không muốn cùng Lương Tuấn có chút liên quan.

Nhưng vô hình dung có loại sức mạnh kỳ diệu, liều mạng kéo cô về phía Lương Tuấn.

Là nụ cười của anh sao? Hay là sự quan tâm chăm sóc? Hay là trên người anh có lực hút khó hình dung nào đó?

“Ngủ ngon!” Hít một hơi thật sâu, cô ép buộc mình thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào trong hẻm nhỏ.

“Đợi đã nào...!”

Mới đi mấy bước, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng hô to của anh.

“Em quên ví da.”

Vừa quay đầu, liền thấy anh đang đuổi theo, trong tay còn cầm ví da mà cô sơ ý để quên.

“À ——” cô thật sự là bị hoảng sợ mà làm cho hồ đồ rồi.

Cô xấu hổ bước nhanh về phía anh, ai ngờ nhất thời nóng lòng, bước chân đi không vững, cả người mất đi trọng tâm mà ngã nhào về phía trước.

Lương Tuấn căn bản không kịp phản ứng, thân thể cứng rắn bị đánh về mảnh khảnh của Sở Mạn Hà đụng ngã về phía sau, thật đúng lúc, môi hai người chạm vào nhau.

Sở Mạn Hà giật mình trừng mắt nhìn anh, cô cảm thấy bờ môi ấm áp của anh dán chặt môi mình.

Trong phút chốc, mùi hương hoa sơn chi tràn đầy chớp mũi, Lương Tuấn theo bản năng dùng sức hít sâu.

Lương Tuấn hồi hồn, bắt đầu ý thức được môi cô mềm mại, đường cong lại rất mê người.

Môi cô mềm mại hấp dẫn lấy anh, nhưng người tình trường lão luyện như anh có thể khống chế tình huống như thế ——

Lý trí nói cho anh biết, không nên tham luyện, nhưng, thấm vào lỗ mũi là hơi thở đặc biệt dễ ngủ, bờ môi ngọt ngào của cô đang chinh phục anh.

Đột nhiên anh đưa tay ôm lấy đầu cô, nóng bỏng đem tất cả hương vị ngọt ngào cùng mềm mại nhét vào trong miệng, một lần so một lần xâm nhập, giống như là thưởng thức món ăn quý hiếm.

Dây dưa trong miệng, hương vị ngọt ngào cùng hơi thở nóng bỏng, như muốn hòa tan lưỡi anh, làm anh không tự chủ được lần lượt lật ngược trên chóc, nhìn cô liều mạng lui bước, ngượng ngùng né tránh, dưới môi anh cô run rẩy liên tiếp.

Qua lại với nhiều bạn gái như vậy, kinh nghiệm lại phong phú, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy dao động, cũng là lần đầu tiên nếm mùi vị mê người đến như vậy.

Anh quay mặt. thở gấp, giọng nói khàn đục oán hận quát khế lên: “Em ở đây quyến rũ tôi?”

“Không, em không có —— em chỉ là không cẩn thận, không phải như anh nói!”

Nhưng anh vẫn giống như là ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt đen thâm trầm luôn nhìn chằm chằm cô.

“Để anh nói cho em biết, cô gái nhỏ.” Anh lại gần bên tai cô khàn khàn nói. “Em còn quá non nớt, không chơi nổi loại trò chơi này đâu!”

Thoáng chốc, mặt Sở Mạn Hà đỏ lên, cảm thấy quá mất mặt! Thật nhục nhã!

Thì ra là, anh đã sớm biết tất cả, biết cô muốn gì, lại lạnh lùng nhìn cô không biết tự lượng sức mình, tự diễn trò hề.

“Em —— em ——” cô muốn phản bác, nhưng một chữ cũng không nói ra lời, nước mắt cứ chùng chực rơi ra, đầm vào mắt của cô phát đau.

Anh nói không sai, cô đã từng muốn quyến rũ anh, cô nghĩ chỉ dựa vào sức mình là có thể thay đổi, cho rằng một lần lại một lần hy sinh, bỏ ra, một ngày nào đó có thể ——

Nhưng giờ khắc này cô mới phát hiện mình nhỏ bé biết bao, thực tế thế giới có bao nhiêu tàn khốc, cô coi như đem tất cả bồi thường giùm Sở Triển Đường, cũng không thể thay đổi quy tắc của thế giới này: cá lớn nuốt cá bé ——

Buồn cười nhất chính là, một khắc sau cùng cô mới phát hiện.

Trước mắt là gương mặt kiêu ngạo tôn quý, giống như đang nhắc nhở cô, giữa bọn họ cự ly còn xa lắm, sự khác biệt rất nhiều, cô tự cho là mình vĩ đại hy sinh, nhưng không hề hay biết, mình ở trong mắt anh chỉ là tôm tép nhãi nhép.

Kìm nén nước mắt chảy xuống, cô kịch liệt giãy dụa muốn thoát đi, lại bị bàn tay to của anh kiềm chế trước ngực, anh hứng thú nhìn cô, giống như là cố ý muốn nhìn tận sâu lòng cô, làm cô càng khó chịu.

“Cầu xin anh —— đừng như vậy với em!” Cô đau lòng, khổ sở kêu lấy.

Một giọt nước mắt ấm nóng rơi lên mặt anh, làm thức tỉnh sự chọc ghẹo ác ý này.

Anh giật mình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhếch nhác đầy nước mắt, giống như là giờ khắc này anh mới phát hiện nước mắt của cô.

Cô lại khóc nữa?

Tại sao? Lương Tuấn mặc ột loại cảm giác không rõ ràng thẳng đấm dắt thần kinh mình, phát hiện cô rơi lệ làm cho cảm xúc của anh kịch liệt phập phồng.

Đây là lần thứ hai cô khóc.

Nếu như là cố ý muốn ôm để quyến rũ anh, vậy tại sao lại khóc? Tại sao đối mặt với đùa cợt của anh, phản ứng của cô không phải tức giận, mà là khuất nhục khó chịu?

Anh buông tay, người phía trên liền hoảng hốt nhảy lên, che miệng nước nử, nghẹn ngào chạy như bay.

Có một khắc, anh cơ hồ tin tưởng mới vừa rồi thật sự là hiểu lầm, nhưng mà, nhiều năm qua ở trên thương trường luyện thành bản năng tự phòng vệ, lại nhắc nhở anh đừng quá tin tưởng nước mắt của phụ nữ.

Nhưng, cô là người duy nhất trong nhiều năm qua có thể để lại trong anh cảm xúc, khiến anh trầm mê loại vui thú truy đuổi phụ nữ này.

Cho dù biết cùng cô chỉ có thể vui đùa một chút, thế nhưng anh lại muốn cùng cô thử cảm giác, thích nụ cười của cô, thích đôi mắt trong veo kia, thích mùi thơm nhàn nhạt trên người cô.

Anh biết loại cảm giác này rất mâu thuẫn, một mặt muốn cùng cô gái ngày giữ một khoảng cách, một mặt lại không nhịn được bị cô hấp dẫn.

“Đừng nóng vội, chúng ta sẽ gặp lại đấy!”

Nhìn bóng lưng kinh hoàng của cô, anh cười nhạt.

Dùng sức đóng cửa chính lại, cả người Sở Mạn Hà vô lực mà co quắp ngồi trên đất.

Ôm lấy mặt, cô chưa bao giờ cảm nhận được sự cô đơn như một khắc này.

Sở Triển Đường chỉ coi cô là cây rụng tiền, vì cái tên chuyên gây ra phiền toái này, cái người anh trai không học vẫn không nghề nghiệp này, mà thậm chí ngay cả tình cảm cô cũng không dám nói, rất sợ lại liên lụy người khác.

Qua nhiều năm như vậy, cô cho là mình đã sớm hình thành thói quen, sớm bị người anh trai lãng nhãng đến mức vô cảm, thế nhưng Lương Tuấn lại xuất hiện, làm cho cô đột nhiên khát vọng tự do, khát vọng có cuộc sống bình thường.

Cô hi vọng cùng anh làm bạn bè bình thường, mà không phải loại quan hệ phức tạp này.

Tim đập mạnh và loạn nhịp như sắp mất hồn, chuông cửa đột nhiên vang lớn, làm cô giật mình.

Cô hốt hoảng lau đi nước mắt trên mặt, nhảy người lên đưa mắt nhìn ra cửa.

Lập tức, sắc mặt trầm xuống, đáy mắt từ từ đặt lên một tầng ý lạnh.

Mở cửa, mặt cô không chút thay đổi nhìn người bên ngoài.

“Anh đến làm gì?” Cô chán ghét hỏi.

“Anh thấy rồi!” Sở Triển Đường hưng phấn nhếch môi, làm cô muốn mình như dã thú hung ác cắn anh ta. “Anh thấy hai người hôn môi, tại sao không dẫn hắn ta lên phòng? Trên đời này không có thằng đàn ông nào cự tuyệt phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương cả!”

Nhìn anh ta vội vàng, sắc mặt gấp rút, Sở Mạn Hà cảm thấy anh ta căn bản không phải là một người anh trai, mà là một ma cô buôn bán những cô gái.

“Tôi hỏi anh, anh có nghĩ tôi là em gái không? Nghĩ tới tương lai của tôi sao?” Cô yên lặng nhìn anh ta.

“À?” Sở Triển Đường sững sốt một chút, ngay sau đó lại vội vàng kéo đề tài trở lại. “Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, anh hỏi em, sao không dẫn hắn vào nhà?” vậy mà lại bỏ lỡ một cơ hội tốt? !

Nhìn vẻ mặt anh ta đầy tham lam, đáy mắt cô có loại thâm trầm bí ẩn.

“Tôi sẽ không sẽ giúp anh!” Giọng của cô rất nhẹ, kiên định cùng quyết tâm làm người ta không thể bỏ qua.

Thoáng chốc, nụ cười Sở Triển Đường cứng đờ.

“Tiểu Hà, chúng ta không phải đã nói rồi sao? Em nhẫn tâm nhìn anh chết?”

“Càng ngày tôi càng cảm thấy Lương Tuấn không đáng sợ giống như anh nói, không hợp tình hợp lý, có phải anh lừa gạt tôi cái gì?”

Từ nhỏ đến lớn, nói láo đối với Sở Triển Đường mà nói chính là chuyện thường như cơm bữa, cô cũng không dám nhẹ dạ tin lời anh, nếu không chỉ biết thay mình rước lấy họa.

“Làm ơn, anh sẽ đem sinh mạng ra đùa giỡn sao?” vẻ mặt Sở Triển Đường vô tội.

“Anh đã là người lớn, nên tự mình có trách nhiệm.” Cô độc ác quay đầu đi chỗ khác.

Cô có thể giúp anh ta lần này, nhưng mà lần sau thì sao? Cô có thể giúp anh cả đời sao?

Một ngày nào đó, anh ta phải một mình gánh chịu tất cả, học cách tự mình khắc phục, dọn dẹp hậu quả, mà không phải ném cục diện rồi rắm cho cô.

“Tiểu Hà, em không thể lật lọng như vậy, em đã đồng ý giúp anh!”

“Lần nào anh cũng đồng ý muốn tôi giúp anh một lần cuối, anh làm được?” Cô tự giễu cười cười. “tôi cứ một lần lại một lần tin tưởng anh!”

“Anh thề, anh thật sự thề, làm xong vụ này —— ah, không, là vượt qua lần kiếp nạn này, anh nhất định sẽ nghiêm túc đi tìm công việc.” Sở Triển Đường son sắt thề thốt giơ cao đôi tay.

Sở Mạn Hà trừng mắt nhìn anh, một chữ cũng không thể tin tưởng.

Anh ham hưởng thụ, ham ăn biếng làm, cô so với ai khác cũng rõ ràng hơn, kêu anh ta từ bỏ thói hư tật xấu của mình, quả thật là khó hơn lên trời!

Tiếp theo, cô đột nhiên phát hiện, mỗi tháng anh ta sẽ dày mặt mà đến đòi tiền, thế nhưng gần đây một xu cũng không đòi, một chút cũng không thấy bộ dáng nhếch nhác nghèo túng, ngược lại là một thân gọn gàng, tươi tắn.

Nhìn ra được anh ta sống rất thoải mái, có lẽ là lại lừa một khoản tiền của ai nữa.

Chỉ cần đi vay nặng lãi, khi bị đòi thì trộm cắp, đánh người Bất kỳ mảnh khoe nào anh ta cũng làm được.

“Tiểu Hà, anh là anh trai của em, em không thể thấy chết mà không cứu! Em xem những vết thương này, đều là kiệt tác của hần, em nhất định phải giúp anh, anh nhất định sẽ bị hần đánh chết mất!” Sở Triển Đường đáng thương chỉ vết bầm trên mặt.

“Lương Tuấn không phải là người sử dụng bạo lực.” Điểm này cô rất tin tưởng.

“Đương nhiên là hần tìm người đánh, loại người có tiền như hần, có chuyện gì không làm được hay sao?” Anh cảm giận nói.

Hít sâu một cái, Sở Mạn Hà cảm giác mình chỉ uống phí hơi sức.

Sở Triển Đường là người ích kỷ, chỉ từ điểm này có thể xác định được, vĩnh viễn chỉ muốn liên lụy người khác, mà không phải mình nghĩ cách giải quyết.

“Tôi sẽ không sẽ giúp anh, anh nghe rõ chưa?” Cô kiên quyết nói.

“Được!” Anh ta then quá thành giận hung hăng nguýt nhìn cô, giống như hung thần ác sát. “Sở Mạn Hà, mày không giúp tao, nếu tao thật sự có việc không hay xảy ra, mày liền chuẩn bị ấy đấy cả đời, cho đến khi trở về dưới đất thấy ba mẹ mới thôi!”

“Anh nói xong chưa?” Cô bình tĩnh hỏi.

Sở Triển Đường sưng sốt một chút, hoài nghi gật đầu một cái.

“Nếu như nói xong rồi, xin mời anh đi ra ngoài, tôi mệt rồi!” Cô không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Mày —— mày ——” gương mặt hăng ta giận đến đỏ bừng. “Một ngày nào đó mày sẽ phải hối hận!”

Nói xong, hần ta xoay người, hung tợn đóng sầm cửa chính.

Hối hận?

Nhìn cánh cửa trước mắt, Sở Mạn Hà cười khổ.

Ngay từ phút cô mềm lòng đồng ý giúp anh ta, cô cũng đã hối hận!

6. Chương 6

“Tiểu Hà, em khỏe chứ?”

Giọng nói từ xa kéo hồn cô trở lại.

Vừa ngẩng đầu liền thấy một đôi mắt tràn ngập quan tâm.

“Có phải khản trương không? Sắc mặt em nhìn không tốt lắm.” Dương Lam kéo cái ghế bên cạnh cô ngồi xuống.

“Em không sao.” Cô điều chỉnh giọng nói, ngọt ngào cười một tiếng, nhưng vẫn không che giấu được đáy mắt buồn bực không vui.

Dương Lam nhìn cô, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, em sẽ biểu hiện tốt thôi, cơ hội này không là em thì còn ai, anh đối với em rất tin tưởng.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng trên thực tế Dương Lam so với Sở Mạn Hà còn khản trương hơn.

Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, có thể để cho hình ảnh Tiểu Hà xuất hiện phổ biến, giúp cô mở rộng hoạt động của bản thân.

“Ừ.” Sở Mạn Hà gượng ép cười. Thật ra thì, căn bản cô không quan tâm mình có được chọn không, chỉ là không đành lòng làm anh Lam thất vọng.

“Thừa dịp trước khi thợ trang điểm đến, em thay đồ đi!” Dương Lam đưa bộ lễ phục cho cô.

Gỡ bộ lễ phục ra, cô hít một hơi thật sâu.

“Thật là đẹp!” cô hô nhỏ.

Đây là bộ lễ phục màu trắng như tuyết chấm đất, hai cái mảnh đai an toàn bắt chéo ở sau lưng, từ bờ hông đi xuống đều là viền tơ cuộn xoắn nhiều tầng hoa hồng, cao quý thanh lịch mà không mất phần gợi cảm, thật là bắt mắt người nhìn.

“Đây là ——” Cô quay đầu hỏi Dương Lam.

Dương Lam đối với tác phẩm của mình rất cố chấp, chắc chắn sẽ không cho cô thiết kế của mình, nhưng mà, trong triển lãm trang phục mùa xuân cô chưa từng thấy qua bộ y phục này.

“Đây là bộ trang phục anh đặc biệt thiết kế vì em!” Anh nhìn cô, ánh nhìn đó có phần tựa như thường ngày, âm áp quan tâm, nhưng hình như còn nhiều thêm thứ gì nữa.

“Vì em?” bất chợt Sở Mạn Hà không biết làm sao. “Anh Lam, đây chỉ là đi thử vai mà thôi, anh không cần phí sức như thế, công việc của anh đã đủ nặng nhọc rồi.” Cô thực sự cảm thấy băn khoăn.

“Em hiểu tại sao mà.” Ánh mắt của anh rất sâu, rất sâu, giống như là muốn nhìn vào đáy lòng của cô.

“Em ——” cho đến giờ phút này cô mới bỗng nhiên phát hiện, thì ra là anh Lam thích cô! Những thứ đặc biệt kia cùng sự quan tâm, tất cả đều là bởi vì anh yêu cô.

Đổi lại trước kia, có lẽ cô sẽ rất cảm động, nhưng mà giờ phút này, cô chỉ cảm thấy phần yêu này là gánh nặng mà thôi.

Cô thích anh, anh thật sự rất được, người rất tốt, dáng người cao gầy, dịu dàng tinh tế, là người đàn ông có thể làm cho người phụ nữ của mình hạnh phúc ——

Nhưng, đó không phải là yêu, cô đối với anh trừ tôn kính, cảm kích, không còn gì khác.

“Anh Lam, em ——” cô do dự, làm thế nào mới có thể đáp lại.

“Bây giờ cái gì em cũng không cần nói, trước tiên dốc sức cho ngày thử vai hôm nay đã.” Anh vẫn như vậy, kiên nhẫn mỉm cười.

Nhìn anh, Sở Mạn Hà khẽ thở dài.

Tình cảm kỳ diệu cỡ nào? Vì cái gì lại lâm vào người yêu ta, ta yêu hẳn, loại quan hệ phức tạp mà mâu thuẫn này?

Không biết tại sao, cô lại nghĩ đến khuôn mặt tiêu soái của Lương Tuấn.

“Thợ trang điểm đã tới, em mau thay trang phục đi!” Dương Lam nhẹ giọng thúc giục cô.

“Ừ.” Cầm quần áo lên, cô bước nhanh đi vào gian thay đồ.

Đợi hơn nửa buổi sáng, cuối cùng cũng đến phiên Sở Mạn Hà.

Đối với dáng điệu đi trên sân khấu cô đã sớm vô cùng thuần thục, tự tin từ trong gương nhìn lại chính mình, hít một hơi thật sâu rồi thong dong bước ra.

Đi vào phòng quay phim quảng cáo, bên trong các vị giám khảo đã ngồi trước một bàn dài.

Nhưng cô không nhìn lâu những người quyết định vận mệnh kia của mình, tao nhã mà tự tin tự đứng trước ống kính.

“Rộng chân ra!” Nhiếp ảnh gia ra lệnh một tiếng, ngay sau đó cô vững vàng bước dài chân.

Đây là công việc thường ngày của cô, nên đối với cô mà nói bây giờ không có nửa điểm khó khăn, thậm chí, được mất cũng không ảnh hưởng đến cô, chỉ có cảm giác mình giống như là tới đóng vai phụ.

Dáng người tao nhã chuyên nghiệp, trên mặt không có kẻ hở nhàn nhạt mỉm cười, cô rất chuyên tâm với ống kính, bày ra tư thái đẹp đẽ của mình, biết những hình ảnh này sẽ được đưa đến công ty chính, để bọn họ bình luận, chọn lựa, đưa ra quyết định sau cùng.

Ánh mắt không hề cảm xúc đảo qua, đột nhiên lại liếc thấy gương mặt tuần tú quen thuộc cười như không cười kia ——

Xoay mình cả kinh, lòng bàn chân Sở Mạn Hà lảo đảo một cái, cơ hồ trượt chân ngã nhào.

“Cẩn thận!” Cô nghe được bên cạnh truyền đến mấy tiếng kêu lên, thế nhưng chút âm thanh nghe tới thật là xa xôi, trong đầu đều là những âm thanh ông ông tạp hường.

Lương Tuấn? Sao anh lại ở đây?

Cô không thể tin được, Lương Tuấn thế nhưng lại ngồi trong phòng quay phim, vẫn là bộ dạng tiêu soái nhàn nhã, nhìn cô cười cười.

Tại sao? Dựa vào nét mặt, dường như anh đã sớm biết cô có tham gia, nhưng ngày hôm qua thậm chí một chữ anh cũng không nói!

Vững vàng nhịp tim, bởi vì anh mà lòng cô như đại loạn, thậm chí cô cảm thấy hai gò má bắt đầu nóng hổi.

Cô hoảng hốt luống cuống thu hồi ánh mắt, ổn định bước chân, kiên định diễn đến cuối buổi quay thử.

Vừa vào công ty quảng cáo, Lương Tuấn liền thấy bọn họ.

Là Sở Mạn Hà, quả nhiên là cô tới, bên cạnh còn có một người đàn ông anh tuấn nho nhã, rất chăm chú cúi người nói chuyện với cô.

Đem dáng vẻ thân mật của hai người thu vào đáy mắt, ánh mắt Lương Tuấn bình tĩnh ẩn sự mơ hồ, trên mặt cũng thoáng qua cảm xúc khó thể phân biệt.

Anh nhìn quá chuyên chú, ngay cả sau lưng khi xuất hiện thêm người cũng không phát hiện.

“Phó Tổng giám đốc Lương, ngài tới rồi!” người quản lý công ty quảng cáo mang theo nụ cười nịnh hót, nhiệt tình chào hỏi.

“Ừ.” Anh nhanh chóng che giấu tâm tình, nhàn nhạt gật đầu. “Vừa tới trong chốc lát.”

“Phó Tổng giám đốc Lương, ngài có muốn đến phòng khách quý ngồi một chút không? Quay thử phim còn nửa giờ mới bắt đầu.” Quản lý rất sợ chậm trễ vị khách quý kia.

Ánh mắt Lương Tuấn không tự chủ được lần nữa mà để mắt đôi nam nữ cách đó không xa.

“Giám đốc Lý, người đàn ông kia là ai?” Anh giả bộ lơ đãng hỏi.

“Người nào?” Giám đốc Lý nhìn theo hướng anh hỏi. “Ah, anh ta là Dương Lam, nhà thiết kế mới nổi, bây giờ ở giới thượng lưu rất nổi danh, chẳng những tự nghĩ ra nhãn hiệu, còn có nhóm người mẫu riêng, ở bên cạnh anh ta là người mẫu được ưa ái nhất - Sở Mạn Hà, hôm nay cũng tham dự quay phim thử.”

“Ah?” Anh nhú mày.

Không biết vì sao, anh không thích ánh mắt của tên Dương Lam kia nhìn Sở Mạn Hà.

Nghe Lương Tuấn hỏi như vậy, giám đốc Lý không nhận được máu nhiều chuyện.

“Nghe nói, hai người bọn họ quan hệ không tầm thường, Dương Lam đối với cô ta rất quan tâm, còn thay cô giải quyết không ít món nợ.”

“Món nợ?” Lương Tuấn hoài nghi nhăn mày.

“Đúng, tôi cũng là nghe người ta nói, nghe nói Sở Mạn Hà có một người anh trai, những món nợ khổng lồ của anh ta toàn bộ đều đổ cho cô ấy, Dương Lam đã chìa tay giúp đỡ ——”

Trong lúc bất chợt, một loại cảm xúc không rõ chiếm lấy anh, ngực như có cái loại cảm giác khẩn trương quái dị, giống như là bị người ta hung hăng bóp lấy trái tim.

Anh không ngờ, dưới gương mặt bình tĩnh, lại có thể gặp nhiều chuyện như vậy.

Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân cô quyến rũ anh? Không tiếc dùng thân thể đổi lấy cơ hội diễn xuất?

Anh chưa từng có loại cảm giác này, một loại khiếp sợ bám lấy, cơ hồ kéo đau ngực mình.

Vì sao lại có người anh trai ghê tởm như vậy, lại đem loại cục diện rối rắm ném cho em gái, mà cô cũng thực ngốc, ngay cả mình cũng không tiếc hy sinh.

Đủ rồi! Đáy lòng Lương Tuấn có một âm thanh nghiêm nghị kịp thời ngăn anh lại.

Đừng quá xử trí theo cảm tính, người nào không có bi ai sầu khổ, cô chỉ là một trong số đó, một khi đối với phụ nữ động lòng thương hại, vậy sau này sẽ gặp nhiều phiền phức không hay.

“Đúng, đúng!”

“Tôi muốn đến phòng khách ngồi một chút, có thể dẫn tôi đi không?” Anh ưu nhã mỉm cười.

“Được, không thành vấn đề, xin mời bên này!” Giám đốc Lý vội vàng dẫn anh đi.

Nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia lần cuối, anh dứt khoát xoay người rời đi.

Lương Tuấn ngồi ở bàn giám khảo, nhìn từng người mẫu lui lui tới tới, thế nhưng một người anh cũng không để vào trong mắt, chỉ cảm thấy nóng nảy khó chịu, thời gian dài khiến anh mau phát điên.

Sở Mạn Hà.....?

Ngón tay dài không kiên nhẫn gõ nhẹ mặt bàn, đôi mắt anh bất chợt nhìn về phía sau khán đài.

Trên sân khấu vang lên âm thanh cứng nhắc gọi tên Sở Mạn Hà.

Cô gái mặc bộ váy trắng bước lên sân khấu, dưới ánh đèn, cô nhanh nhẹn mềm mại như bướm trắng.

Một bộ lễ phục trắng như tuyết, làm cho vóc dáng thon dài yếu điệu hoàn toàn triển lộ không bỏ sót, vải vóc trơn mềm ôm lấy bộ ngực, eo thon.

Cổ váy thấp ngực chữ V, vừa đúng làm nổi bật đường cong hoàn mỹ của cô, bên hông đính những cánh hoa hồng như ẩn như hiện hấp dẫn, làm cho cô càng lộ vẻ cao quý tao nhã.

Cô giống như một nguồn ánh sáng, một viên ngọc châu, xinh đẹp như một thiên sứ. Liếc mắt nhìn cô, Lương Tuấn phát hiện mình lại vì người trước mắt mà nín thở.

Nhìn người đẹp trên sân khấu, Lương Tuấn như có điều suy nghĩ mà nheo mắt lại.

Anh không hiểu, cô có nhiều áp lực gánh nặng, cô trả bằng cánh nào mà vẫn có thể nở nụ cười đẹp như vậy.

Anh gần như có loại kích động muốn nói cho cô biết, căn bản cô không cần hướng người nào giúp đỡ, biểu hiện hoàn mỹ của cô tuyệt đối sẽ có phần thắng.

Gần như quyến luyến nhìn bóng dáng biến mất sau khán đài, anh mới miễn cưỡng thu hồi ánh mắt.

Thật vất vả buổi quay mới kết thúc, anh như không kịp chờ đợi mà ra khỏi phòng quay phim thử, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Trừ Sở Mạn Hà, anh không có ý định thưởng thức những người khác, còn lại anh đều làm như không thấy.

Chẳng biết lúc nào bắt đầu, anh đã lưu lại hình bóng một người phụ nữ, sâu trong đáy lòng, mỗi một ý nghĩa, bóng dáng của cô sẽ không tiếng động hiện lên, tất cả về cô tất cả ——

Nụ cười của cô, cô xấu hổ luống cuống, cô nhăn mày trầm tư ——

Trời ạ, anh thật sự mất khống chế mà —— Lương Tuấn dùng sức cào cào mái tóc, có chút nóng nảy suy nghĩ.

Anh luôn chơi đùa, tiêu soái nhưng không mất phong độ quân tử, mỗi đoạn tình cảm đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cũng như chưa từng đối với bất kỳ phụ nữ nào động tâm thật lòng.

Nhưng giờ khắc này, anh nhận thấy mình đang bất đồng, anh đối với Sở Mạn Hà có quá nhiều cảm xúc không nên có —— tò mò, đồng tình, không thôi. Thậm chí là động lòng.

Động lòng? Anh đột nhiên kinh sợ.

Anh nóng lòng thoát khỏi cái ý nghĩ làm cho người ta kinh hãi này, lập tức xoay người rời khỏi công ty quảng cáo.

Có lời nói như thế này: “Càng muốn trốn người, lại càng dễ dàng không hẹn mà gặp ở nơi nào đó.”

Buổi tối Lương Tuấn phải tham gia một buổi tiệc rượu thay cho Dịch Kiệt về nhà bồi vợ của mình. Người luôn luôn thích náo nhiệt như Lương Tuấn, đối với bữa tiệc có ăn có uống lại có mỹ nữ này lại mất đi hứng thú.

Lấp đầy bụng, lễ phép cùng mấy vị khách hàng xã giao mấy câu, nhàm chán đến nghĩ đếm ngón chân bản thân, không nhận được vẫn là lén lút thoát thân.

Lái xe thể thao, ban đêm trên đường xe thừa thớt, dễ dàng sáng khoái một đường chạy băng băng.

Trong lúc bất chợt, anh nhớ tới tủ lạnh trong nhà rộng tuếch.

Đi đến siêu thị anh ngừng xe lại, bước xuống đi vào cửa chính.

Trong quầy nước uống anh tìm được loại bia mình thích uống nhất, tiện thể lấy luôn mấy lon cà phê, sau đó đi tới quầy tính tiền, rồi xách theo túi mua hàng đi ra siêu thị.

Mới vừa ra khỏi cửa, anh liền phát hiện bên ngoài trời đang mưa, bên cạnh còn có một cô gái, cũng đang nhìn trận mưa to bất thành linh này mà rầu rĩ.

Lương Tuấn liếc nhìn cô gái cầm trong tay một túi đồ nhỏ, nhìn lại một chút, dáng người cô mảnh khảnh, cùng với bộ đồ đơn giản trên người, không hiểu tại sao anh lại tiến gần cô.

“Tiểu thư, tôi có xe, nếu như cô không ngại có thể ——”

Cô gái quay người lại, khiến anh ngừng nói.

“Sở Mạn Hà?” Anh cùng cô kinh ngạc nhìn nhau.

Thấy lẫn nhau, hai người đứng run tại chỗ, yên lặng mấy giây, hai bên đều ở đây do dự có nên né tránh hay không.

Dù sao, kể từ nụ hôn xung đột ngày đó, trong lòng bọn họ đều có vướng mắc, không thể tiếp tục giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, duy trì mặt ngoài hữu nghị.

Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng liếc về phía ngoài trời mưa.

“Anh —— anh đến đây mua đồ?” Bất đắc dĩ, Sở Mạn Hà không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng mở miệng.

“Mua chút bia.” Tầm mắt của anh lơ đãng nhìn đồ trong túi cô —— băng vệ sinh?

Giống như là thấy được ánh mắt của anh đang quan sát thứ gì, khuôn mặt Sở Mạn Hà lập tức hồng đến bên tai, cuống quýt đem túi ôm trước ngực.

Nhìn mặt cô đỏ lên, cùng với hốt hoảng luống cuống cứ như trẻ con, Lương Tuấn lại mỉm cười.

“Tại sao anh lại đến công ty quảng cáo?” Cô cố gắng tìm đề tài.

“Tìm kiếm người mẫu, chắc em cũng biết, công ty anh đối với hình tượng quảng cáo lần này rất coi trọng.”

“Hoá ra là như vậy.” Cô miễn cưỡng cười một tiếng.

Ngày quay phim thử đó anh không hề nói trước, làm dọa đến cô, cô còn âm thầm lo lắng phải đối mặt anh như thế nào, ai ngờ quay phim thử kết thúc, lại không nhìn thấy anh đâu.

Hỏi Dương Lam, cuối cùng thì cô cũng biết, thì ra là, người chủ của công ty tìm kiếm hình tượng nữ chính, chính là Lương Tuấn.

“Em biểu hiện rất xuất sắc.”

Anh cho là, cô chỉ là bình hoa di động, có gương mặt nhưng không có đầu hoạt động, nhưng kết quả quay phim thử hôm nay, Dịch kiệt rất hài lòng, ngay cả nhiều người nghiêm khắc cũng hết sức đề cử.

Anh ca ngợi khiến Sở Mạn Hà lần nữa đỏ mặt.

Không biết vì sao, cô giống như luôn cùng anh không hẹn mà gặp, liên tiếp trùng hợp thật là huyền bí làm người ta khó có thể tin.

Cô nhìn chòng chọc mũi giày, bất chợt lại trầm mặc.

“Dương Lam không đi cùng em ?” Lương Tuấn đột ngột hỏi.

Kinh ngạc ngẩng đầu, Sở Mạn Hà không hiểu tại sao anh lại đột nhiên chuyển đề tài đến anh Lam.

“Là ông chủ của em.” Cho là cô không nghe rõ, anh lặp lại một lần.

“Anh ấy rất bận, hướng chỉ sau khi tan việc chính là thời gian cá nhân, tại sao em lại cùng anh ấy tới siêu thị mua đồ?” Cô càng nói càng nghi ngờ, không hiểu nổi Logic của anh là như thế nào.

“Anh nghĩ quan hệ hai người không chỉ như thế.” Lương Tuấn không buông tha lần nữa hỏi lấy, giống như là phải tra ra được manh mối.

“Anh ——” anh cho là, cô là cái loại phụ nữ tùy tiện sao?

Trùng mắt nhìn anh một hồi lâu, Sở Mạn Hà xoay người chạy ra ngoài.

Nhìn mưa to tầm tã, Lương Tuấn không nghĩ ngợi liền lập tức đuổi theo, kéo cô lại.

“Lên xe!” Anh giản lược nói một câu. “Anh đưa em trở về.”

“” Sở Mạn Hà căn bản không có cơ hội kháng nghị, người đã bị anh kéo lên xe.

Ngồi lên xe, cô luôn cúi đầu, thủy chung rất an tĩnh.

Anh nghĩ quan hệ hai người không chỉ như thế .

Mỗi khi nghĩ đến Lương Tuấn luôn coi cô như phụ nữ phóng đảng, cô cảm thấy thật khó chịu, chẳng biết từ lúc nào nước mắt lại lặng lẽ xông ra.

Những năm gần đây, cô vẫn rất cố gắng, cũng rất nỗ lực phấn đấu, cha mẹ mất khiến cô không thể không kiên cường, không thể không độc lập, nhưng Sở triển Đường lại phá hủy tất cả, làm cô chỉ đơn thuần muốn có một người bạn, cũng có vẻ rất khó khăn.

Cô không trách anh, dù sao là cô chủ động quyến rũ anh, không trách được sẽ bị người ta nhìn như vậy.

Cô nên cứ như vậy buông tha, cam chịu tất cả lên án của anh, hai người vốn là hai đường thẳng song song vẫn nên trở về quỹ đạo của mình, nhưng cô phát hiện mình cũng không muốn ở trong lòng anh lưu lại ấn tượng xấu như vậy, cô muốn cùng anh nói chuyện về Sở Triển Đường.

“Em có thể mời anh ly cà phê không?” Cô cố gắng mở miệng.

Cô không muốn lần nữa bị anh hiểu lầm, nhưng cô nghĩ thừa dịp cơ hội này, đem mọi thứ giải thích rõ.

Lương Tuấn kinh ngạc, tròn mắt đen liếc nhìn cô, trong đó khó có thể phân biệt cảm xúc.

Hôm nay cô biểu hiện gần như hoàn mỹ, chính cô cũng nên biết, trừ phi cô để ý đến việc bị ngã, chẳng lẽ cô còn muốn cứu lấy sai lầm nhỏ đó?

“Dĩ nhiên có thể.” Sau đó Lương Tuấn bổ sung một câu. “Nếu như em muốn uống.”

“Anh không cần hiểu lầm, em chỉ là có chút chuyện muốn nói với anh.”

“Đương nhiên là như vậy!” Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng cười kia trầm thấp đậm đà, lay động đến lòng cô.

Xe một đường chạy thẳng tới khu nhà cấp cao của anh, đợi đến khi Sở Mạn Hà chân chính bước vào trong phòng rộng gần trăm bình, mới biết cái gì gọi là giàu nghèo cách xa chênh lệch.

Không có hào hoa trang hoàng, nhưng đá cẩm thạch cao cấp, lại làm cho toàn bộ không gian hiện ra một loại phong cách hiện đại giản dị.

Bên trong nhà sáng lên ánh đèn dịu dịu, máy điều hòa không khí cũng tự động hoạt động khi bước vào, điện thoại trả lời tự động cũng bắt đầu theo thứ tự phát lại tin nhắn.

Sở Mạn Hà chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

“Em muốn uống gì?”

Tiện tay cởi áo khoác ra, anh tự mình bước vào phòng bếp.

“Sao cũng được.” Cô kinh ngạc nhìn, ánh mắt cẩn thận đánh giá cách bày biện bên trong nhà.

Lần này Sở Mạn Hà hiểu ra, cũng khó trách Lương Tuấn luôn phòng bị sâu nặng, giàu có như vậy, đều là mơ ước của nhiều người!

7. Chương 7

Không lâu sau, mùi cà phê thơm nồng tràn ngập phòng, cũng thoáng trấn định thần kinh căng thẳng của cô.

Giả bộ tỉnh táo thưởng thức những bức tranh trên tường, lơ đãng quay người lại, phát hiện chẳng biết từ lúc nào anh đã đứng ở phía sau, trong tay bưng một ly cà phê, trên cánh tay còn có khăn lông trắng.

“Trước tiên lau khô người đi!” Anh đặt cà phê trên bàn, đưa khăn lông cho cô.

Yên lặng nhận khăn lông, cô nhỏ giọng cảm ơn.

Cô nhẹ nhàng lau khô tóc, lúc này mới phát hiện, áo sơ mi trắng trên người sớm bởi vì nước mưa, mà biến thành hơi mờ

Sở Mạn Hà lúng túng cố gắng dùng cánh tay che giấu trước ngực, viền tơ của áo ngực như ẩn như hiện, vội vàng bưng cà phê lên uống một hớp, hi vọng phân tán sự chú ý của Lương Tuấn, không muốn sự chú ý của anh làm cô quần bách.

Cô cứng ngắc ngồi trên ghế sa lon, trong tay bưng lấy ly cà phê thơm mùi nồng đậm, lại đứng ngồi không yên, khó có thể nuốt xuống.

Nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ, phòng khách rộng rãi, yên lặng ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ.

Anh an tĩnh ngồi đối diện cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm lấy cô, giống như là muốn tìm thứ gì đó trong cô.

Lương Tuấn ngửa cổ uống một hớp bia mới mua, ánh mắt cũng không rời khỏi cô một khắc.

Ban đầu chủ động đề nghị là cô, sao lại đột nhiên xấu hổ rồi hả ? Anh chau chau mày, đối với cô càng ngày càng có hứng thú.

Sở Mạn Hà phát hiện, cô thể nhưng lại to gan như vậy, đi tới nhà một người đàn ông, thật sự là ngu ngốc mà. Tròng mắt đen sâu thẳm khó lường kia, khiến cả người cô không nhịn được mà run lên.

“Em —— em phải đi!” Đột nhiên đứng dậy, cô để ly cà phê trên khay trà, đứng dậy muốn rời đi.

“Đợi đã nào...!”

Hai cánh tay cường tráng dễ dàng đem cô vây ở bên tường.

“Em tới, không phải chỉ vì một ly cà phê?” anh nhìn chăm chăm cô.

“Em —— em ——”

Cô dĩ nhiên không phải tới uống cà phê, mà là muốn cùng anh giải thích hiểu lầm ——

Nhưng mà, y phục ướt đầm của cô liền dính vào bờ ngực rắn chắc của anh, hơi thở đậm mùi đàn ông, liền làm rối loạn tim cô.

Hơi thở ẩm áp như có như không phả vào gương mặt, cần cổ cô, khiêu khích làm cô không khỏi run rẩy.

“Em tính không làm mà lui?”

“Em không tính làm gì cả!” Cô có chút chịu nhục giải thích.

“Nói dối!” Âm thanh của anh mang theo nụ cười, ánh mắt nhìn gần cô. “Em muốn quyến rũ anh, không phải sao? Giống như lần trước vậy.”

Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, mà là người đàn ông bình thường, đối mặt với cô gái xinh đẹp, làm sao có thể thờ ơ?

Bóng vàng dưới ánh đèn, con ngươi đen thui như lóe lên hai ngọn lửa.

“Em không có. . . .” Cô muốn phản bác, nhưng chỉ phát ra âm thanh thì thầm yếu đuối.

Cô không dám ngẩng đầu, hơi thở nồng đậm ẩm áp của phái nam, làm gương mặt cô đỏ ửng.

“Nói cho anh biết, em định làm gì?” Âm thanh của anh khàn khàn trầm thấp.

“Hãy nghe em nói, về lần trước ——” cô cố gắng giữ vững tỉnh táo, đem cả sự việc giải thích rõ, suy nghĩ lại bị ngón tay của anh lau gương mặt mình mà cắt đứt.

Tâm, lại bị khống chế cuồng loạn.

“Em thật là đẹp, chỉ cần là đàn ông sẽ động lòng, không người nào có thể ngoại lệ.”

Lời của anh khiến tim cô như ngừng một nhịp.

Đầu ngón tay ẩm áp của anh đụng vào da thịt cô, giống như là chạm vào bàn ủi, lưu lại cảm giác nóng rực.

Cô không cách nào kiềm chế mà run rẩy, hoảng hốt lui về sau một bước.

Lương Tuấn chau chau mày, nâng lên nụ cười giả hoạt.

Cái trò chơi này —— thú vị!

Cô trăm phương ngàn kế sử dụng ánh mắt trêu đùa anh, tự mình quyến rũ anh, không phải là muốn chơi trò người lớn với anh sao? Vì sao một khi đã dấy lên hứng thú của anh, cô lại muốn chạy trốn?

Chẳng lẽ, đây cũng là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt?

Anh từ trước đến giờ không nhường nhịn ai, cũng không muốn người đẹp thất vọng.

“Không cần kháng cự —— em biết chúng ta đều muốn. . . .” Anh trầm giọng thì thầm. . . .

Tay của anh từ dưới áo sơ mi của cô đi vào trong, dán lên da thịt nóng rực, khiến cô hít một hơi thật sâu, cả người tóc gáy đều bị dựng lên.

“Không ——” dừng lại! trong lòng cô hô hào lấy.

Cô chỉ đơn thuần muốn giải thích hiểu lầm, tuy nhiên trước mặt anh cô không biết phải nói sao.

“Đừng cậy mạnh, em muốn!” Anh ở bên tai cô thổi khí nóng, giọng nói khiêu gợi thôi miên cô.

Sở Mạn Hà mờ mịt nhìn anh, cho đến khi Lương Tuấn không thể nhịn được nữa, cúi người hung hăng hôn môi cô.

Rõ ràng nên cự tuyệt, nhưng Sở Mạn Hà ngay cả một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Cô như người mất hướng. Ngực anh to lớn bèn chắc, làm cho người ta quỵn luyến, không tìm được đường chạy.

Tay anh giống như có ma lực, thiêu cháy cả người cô.

Không biết đã bao lâu không có sự ấm áp ôm cô như vậy.

Cô buồn ngủ khê mở mắt ra, khuôn mặt đẹp trai nhảy vào đáy mắt cô.

Giữa nắng sớm, gương mặt tuần tú xem ra hết sức yên tĩnh, tóc mái đen che trên trán làm tăng thêm tính trẻ con của anh, râu ở cằm đã nhô ra tràn đầy sự khiêu gợi.

Tròng đen mê người đang được đóng chặt lại, lông mi dày đậm tăng thêm mấy phần sức quyến rũ, sống mũi cao thẳng tựa như quý tộc kiều ngạo, bờ môi bóng loáng đầy đặn hấp dẫn đang mím chặt.

Cô chưa bao giờ biết, sáng sớm Lương Tuấn sẽ có bộ dáng này.

Cô mơ mơ màng màng mỉm cười, nhắm hai mắt lại — đột nhiên lập tức mở ra.

Lương Tuấn? một tay cô chống người lên, kinh ngạc trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt còn đang trong giấc mộng.

Lương Tuấn tại sao ở trên giường cô? Cô hoang mang sợ hãi lăm lét nhìn trái nhìn phải, lại phát hiện bốn phía bầy biện sao lại xa lạ như thế —

Là nhà anh! Sao cô ở trên giường Lương Tuấn?

Cúi đầu trừng mắt nhìn cánh tay vòng hông mình, lúc này cô mới phát hiện ra, mình cùng Lương Tuấn căn bản là không mảnh vải che thân!

Hình ảnh tối hôm qua ập vào đầu, trên mặt cô bắt đầu đỏ ửng.

Cố gắng dời cánh tay của anh, cô vội vàng trốn xuống giường, nhặt đồ bị vứt trên mặt đất nhanh chóng mặc lại.

Tất cả — căn bản vốn không nên xảy ra!

Cho dù cô không ghét — ngay cả, có thể nói, đối với anh rất có hảo cảm, nhưng loại hành vi to gan này, cả đời cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cô lao ra ngoài, ngoài cửa không khí lạnh lẽo khiến cô rùng mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô thể nhưng — cùng Lương Tuấn lên giường?

Giữa hai chân mơ hồ truyền tới đau đớn nhắc nhở cô, cô không phải đang nằm mơ.

Giơ tay ra bắt tắc xi, cô cũng không quay đầu lại, chạy khỏi nơi này.

Tắc xi vừa đi, một tên đàn ông từ trong góc tối khu nhà cao cấp đi ra.

Từ vẻ mặt mỗi trên mặt hắn ta, có lẽ đã ngồi chỗ này chờ đợi suốt đêm.

Cho dù là bộ dáng tiều tụy mà nhếch nhác, nhưng hai mắt hắn ta vẫn tỏa sáng.

Nhìn chiếc tắc xi kia đi mất, hắn ta chậm rãi nâng lên nụ cười ngoan độc.

Hắn sắp đổi đời rồi!

Chưa từng một người phụ nữ nào, ở trên giường của anh tự dưng biến mất, duy nhất Sở Mạn Hà!

Khi Lương Tuấn tỉnh lại, phát trên giường lớn đã không còn bóng dáng cô —

Đầu tiên anh kích động muốn tìm cô!

Anh không thể tin được, trong cuộc sống công việc phức tạp xung quanh, cô vẫn còn là — xử nữ?

Tối thiểu, anh muốn cô giải thích, tại sao rõ ràng là có chuyện nhờ mà đến, rồi lại không nói một tiếng lên rồi đi?

Nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, anh muốn đi tìm cô để hỏi cho rõ, đang muốn gọi điện thoại báo Dịch Kiệt một tiếng, hôm nay anh không đi làm, điện thoại lại vang lên trước .

“Lương Tuấn, hôm nay có một vụ khẩn cấp, em nhanh chóng đến đi.” Trong điện thoại, là âm thanh nghiêm túc hiểm thấy của Dịch Kiệt.

“Em lập tức đi.”

Đối với đàn ông, công việc so với chuyện riêng quan trọng hơn, điểm này Lương Tuấn rất rõ ràng.

Mấy ngày tiếp theo anh bận phải xoay vòng vòng, căn bản không có thời gian đi tìm cô, chỉ cố gắng gọi điện thoại liên lạc với cô, lại phát hiện cô giống như bốc hơi, vô luận là ở công ty hay trong nhà, cũng không tìm thấy cô.

Rất tốt, cô gái này hoàn toàn chinh phục anh rồi, thế nhưng lại đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, để cho anh cả ngày không thể tập trung.

Nếu như cô muốn lạt mềm buộc chặt, muốn anh mắc câu, được, anh nhận, chỉ cầu cô mau mau xuất hiện, hiện tại anh muốn một lời giải đáp.

“Phó Tổng giám đốc, có vị Sở tiên sinh muốn gặp ngài.”

Giọng thư ký cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Sở tiên sinh?” Anh biết người họ Sở sao? Huống chi, hiện tại anh không có tâm tình tiếp đãi khách.

“Phó Tổng giám đốc, muốn tôi từ chối không?” Nhìn thấy anh chần chờ, thư ký hiểu ý hỏi.

“Ừ.” Anh gật đầu một cái.

Đột nhiên, anh nghĩ tới Sở Mạn Hà —— người này cũng họ Sở?

“Đợi chút, thư ký Lâm!” Đột nhiên anh lên tiếng gọi cô lại.

“Vâng, Phó Tổng giám đốc.” thư ký Lâm dừng bước, chờ anh phân phó.

“Mời anh ta vào!”

“Được.” Thư ký Lâm nhanh nhẹn đi ra ngoài, không lâu sau, dẫn theo một người đàn ông như giang hồ đi vào.

Nghênh ngang tiêu sái bước vào cửa, Sở Triển Đường vô lễ nhìn xung quanh, tuyệt không đem Lương Tuấn ngồi sau bàn làm việc để trong mắt.

Chắc chắn, nhìn cách bày biện, quả nhiên là người có tiền, hẳn bắt đầu có chút hối hận, 50 triệu có keo kiệt quá hay không? !

“Lương tiên sinh, đã lâu không gặp!” Nắm trong tay tấm vương bài, Sở Triển Đường vênh váo đắc ý.

Lương Tuấn nhíu nhíu mày, tại sao nhìn người đàn ông này có vẻ rất quen?

“Tôi biết anh sao?” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn chăm chú vào hắn.

“À?” Sững sốt một chút, Sở Triển Đường mới ý thức mình đã lỡ miệng. “Đây — dĩ nhiên không có, tôi nói ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Hắn ta vội vàng tươi cười.

Cẩn chặt rằng, tại thời điểm mấu chốt này không thể làm hư gì —— Sở Triển Đường cẩn thận nhắc nhở mình.

“Sở tiên sinh có chuyện gì sao?” Lương Tuấn lạnh lùng hỏi.

“Được rồi, vậy tôi nói thẳng.” Hắn ta dù bận vẫn ung dung ngồi trên ghế sa lon cao cấp “Chuyện của em gái tôi, ngài tính toán giải quyết như thế nào?”

“Em gái anh là ai?”

“Phó tổng giám đốc Lương, ngài không phải không biết, đêm đó người trên giường ngài tên là Sở Mạn Hà chứ? !”

Sở Mạn Hà? Một loại căng thẳng không rõ kéo đau thần kinh của anh. Hẳn là anh trai của cô?

“Không sai!” Hần hả hê nhếch môi.

“Ngẫm lại xem, đường đường là nhà giàu quyền thế, là Phó Tổng giám đốc một công ty lớn, đùa bốn con gái nhà người ta cũng không phụ trách, tin tức này nếu ở trong phố lớn ngõ nhỏ truyền ra, đừng nói ảnh hưởng đến danh tiếng, ngay cả giá trị con người ngài cùng hình tượng công ty cũng sợ bị phá hủy theo.”

“Anh uy hiếp tôi?” Ánh mắt Lương Tuấn trông rét lạnh.

“Ngài nói như vậy cũng được..., chỉ cần ngài ngoan ngoãn móc tiền ra giải quyết.” Sở Triển Đường vô sỉ nói.

“Anh muốn bao nhiêu?” Lương Tuấn ép buộc mình bình tĩnh.

“Tôi muốn 50 triệu!”

Trùng mắt người đàn ông trước mặt, chân mày Lương Tuấn nhíu chặt.

“Anh muốn vợ vét tài sản tôi sao?”

“Vợ vét tài sản?” Sở Triển Đường bất mãn nhíu chân mày. ? “Họ Lương, chơi đùa em gái tôi lại không muốn thừa nhận? Nó vẫn là xử nữ, tương lai còn phải lập gia đình, nếu anh nhất định không lấy 50 triệu giải quyết, tôi liền tìm đến tòa soạn đem chuyện này công bố ra ngoài!” Hần ta hung hăng ngoan độc nói.

Lương Tuấn cũng không phải là thiếu gia được nuông chiều trong lồng kính, anh biết trong thực tế có nhiều người lừa gạt, luôn bo bo giữ lấy mình, vì thế tuyệt đối sẽ không mặc ột tên côn đồ nhỏ uy hiếp, cũng không để chuyện này truyền ra ngoài, những tờ tạp chí lá cải công kích anh cũng vô dụng ——

Thế nhưng, lúc này anh lại nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp mà vô tội kia.

“Đây là do anh em các người thông đồng đúng không?” Anh chỉ muốn xác nhận, cô không phải là đồng mưu.

Sở Triển Đường chau chau mày, coi như là chấp nhận.

“Dù sao chuyện cho tới bây giờ tôi cũng không sợ anh biết!” Sở Triển Đường mở mắt nói dối.

Cô cùng anh cô tính kể anh?

Nhất thời, anh giống như bị người ta đẩy vào vực sâu không đáy, cảm thấy đau như tan xương nát thịt.

Anh không thể tin được, mình lại bị một người phụ nữ đùa bỡn!

Như vậy khuôn mặt xinh đẹp vô tội, lại sẽ vì tiền cam nguyện bán mình? Anh không cách nào tin tưởng, là người rành ròi trong tình trường, vậy mà anh lại trúng loại bẫy tình này, để chính mình gặp phiền toái.

Lương Tuấn trùng mắt nhìn Sở Triển Đường, ánh mắt bén nhọn cơ hồ đem thiêu đốt hần ta.

Nhìn bản mặt tham lam của hần, người ta chỉ muốn xông tới đánh mấy đấm mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng, nhưng, Lương Tuấn vẫn không nhúc nhích, chỉ mặc cho tức giận cùng cảm giác nhục nhã lan tràn toàn thân.

“Anh...anh rốt cuộc có cho hay không?” Sở Triển Đường cũng bị ánh mắt kinh người làm cho cà lăm.

Cùng loại người có tiền giao thiệp chính là như vậy, không phải chỉ chịu được nguy hiểm mà lá gan còn phải lớn mới được.

Ngay lúc Sở Triển Đường cho là Lương Tuấn sẽ gầm lên đuổi hần ra ngoài, đột nhiên từ trong ngăn kéo, Lương Tuấn lấy ra một cuốn chỉ phiếu, nhanh chóng ký tên, xé ra ném trước mặt hần, hung tợn từ trong kẻ rằng nặn ra một chữ ——

“Cút!”

Làm sao anh lại phạm phải loại sai lầm đáng xấu hổ này?

Chẳng những tiến vào cái bẫy kia, bị khuôn mặt giống như thiên sứ lừa gạt, thậm chí còn cơ hồ vì cô động lòng.

Từ nhỏ đến lớn, Lương Tuấn chưa từng chịu đựng loại nhục nhã này, mà lần đầu tiên trong đời, anh bị người phụ nữ xảo trá lừa dối, tình trường lão luyện như anh, lại bại trong tay một xử nữ? !

Anh như muốn lập tức vọt tới trước mặt Sở Mạn Hà, hung hăng dùng sức bóp cái cổ mảnh khảnh, xem rốt cuộc cô còn bao nhiêu lời nói dối ——

Cô trốn không thoát đâu, anh sẽ tìm được cô, trả thù gấp bội! Không tiếc tất cả!

“Lương Tuấn, anh muốn cùng em thảo luận một chút về các thí sinh tham gia hình tượng quảng cáo ——”

Là giọng nói của Dịch Kiệt truyền đến, anh đã đứng bên cạnh Lương Tuấn.

“Em đã quyết định rồi”. Giọng Lương Tuấn bình tĩnh gần như lạnh lẽo.

“Người nào?” Dịch Kiệt sững sốt.

“Sở, Mạn, Hà.” Anh cắn răng, từng chữ từng câu khạc ra.

“Cái gì? Em chỉ định cô ấy làm nữ chính quảng cáo?” Vừa nghe quyết định này, thoáng chốc Dịch Kiệt giật mình. “Nhưng chúng ta còn chưa cùng các chủ quản cao cấp thảo luận ——”

Mặc dù Dịch Kiệt thích Sở Mạn Hà, cũng muốn đem hai người này tác hợp, nhưng công và tư dù sao cũng phải rõ ràng chút.

“Em chính là muốn cô ấy!” Về mặt Lương Tuấn không lộ vẻ gì quay đầu liếc Dịch Kiệt một cái.

Dịch Kiệt không khỏi rung mình.

Về mặt sao lại khùng bố như vậy? Thói quen tươi cười hôm nay lại hiện đầy băng giá, thái độ lãnh khốc ép đối phương phải nhượng bộ, quả thật tựa như Diêm La lấy mạng.

Là ảo giác của anh sao? Anh cảm thấy Lương Tuấn hôm nay xem ra không đúng lắm.

“Được —— được rồi! Nếu em muốn cô ấy, thì chọn cô ấy vậy.” Dù thế nào đi nữa anh cũng muốn nữ chính do cô đảm nhiệm.

Dịch Kiệt thỏa hiệp, ánh mắt hoài nghi nhìn chòng chọc Lương Tuấn.

Người này thật sự có cái gì không đúng, vô cùng, vô cùng có cái gì không đúng!

Từ trước đến giờ Lương Tuấn luôn công và tư rõ ràng, đầu óc tỉnh táo, làm sao lại đột nhiên không có chút lý do gì mà nhất định chọn Sở Mạn Hà, điểm này cũng không giống phong cách hành sự của anh.

Sẽ không phải là —— hai người yêu nhau?

Nhưng sắc mặt của Lương Tuấn thật sự âm trầm đến mức đáng sợ, tuyệt không giống như người đang rơi vào bế tắc, ngược lại giống như là bị chủ đòi nợ.

“Lương Tuấn, sao em lại nhất định chọn Sở Mạn Hà?” Dịch Kiệt thận trọng hỏi.

“Anh không cảm thấy cô ấy cực kỳ thích hợp sao?”

Anh đột nhiên quay đầu lại, nâng lên nụ cười quỷ dị khó dò.

“Là —— đúng a!”

Dịch Kiệt giật mình gật đầu một cái, nhưng không biết tại sao, da đầu lại tê dại một hồi.

8. Chương 8

Editor: Lin.

“Tiểu Hà, mình biết ngay cậu nhất định được tuyển!”

“Thật tốt quá, chúc mừng cậu!”

Trong phòng nghỉ của người mẫu truyền đến những tiếng hô kinh ngạc, náo nhiệt gấp mấy lần so với bình thường.

“Cảm ơn mọi người, nhờ có sự khích lệ của mọi người, còn có người luôn ở sau giúp đỡ em – anh Lam!” Sở Mạn Hà quay đầu nhìn Dương Lam đang đứng trong đám người, thật lòng nói.

Mặt Dương Lam vẫn mang theo nụ cười như cũ, chỉ là ánh mắt lại thêm một chút dịu dàng.

“Để ăn mừng Tiểu Hà thuận lợi được chọn, giờ anh mời mọi người đi ăn thịt bò bít tết!” Có thể thấy được Dương Lam đang vô cùng vui vẻ. “Mọi người đi thay quần áo, hôm nay có thể nghỉ sớm một chút!”

“A! Anh Lam vạn tuế!” Thoáng chốc, các người mẫu rối rít nhảy lên lớn tiếng hoan hô.

Đối mặt với không khí vui mừng này, Sở Mạn Hà chỉ có thể gượng ép nở nụ cười.

Một nhóm người cười đùa tản ra đi làm việc, chỉ có Dương Lam vẫn đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn cô.

“Anh biết em nhất định làm được.”

“Anh Lam...” Cô muốn nói lại thôi. Không biết vì sao, một chút vui mừng cô cũng không có, thậm chí chỉ muốn chạy trốn.

Mấy ngày qua, cô không dám nhận điện thoại, không dám nhắc tới bất kì chuyện gì liên quan đến Lương Tuấn, giống như con đà điểu vùi đầu vào cát, chỉ muốn có được sự yên bình gần gũi.

Thậm chí... thậm chí chuyện xảy ra vào tối hôm đó cũng không dám hồi tưởng lại, đôi môi cực nóng in lại dấu vết của anh trên người mình như thế nào, anh điên cuồng chiếm lấy nhưng lại mất hồn như thế nào...

Nghĩ đến chuyện có một ngày hợp tác với công ty ‘Siêu việt’, về sau mỗi ngày muốn tránh anh lại càng khó khăn, lòng của cô không khỏi hoang mang.

Cô vốn đơn thuần muốn giải thích mọi chuyện hiểu lầm, không ngờ lại khiến chuyện này càng thêm rắc rối, về sau chỉ sợ ngay cả gặp mặt cũng làm hai bên lúng túng.

Cô... còn cơ hội đối ý sao?

Cô suy nghĩ nhường cơ hội bao người cầu còn không được cho người khác, làm bộ như tất cả đều chưa từng xảy ra...

Cô biết, trong mắt Lương Tuấn, cô chỉ là một người phụ nữ phóng túng vô sỉ, chỉ một ý nghĩ sai lầm, khiến cho cô mang trên lưng tiếng xấu.

Cô và Lương Tuấn căn bản là không cùng một thế giới, cũng không có khả năng xuất hiện cùng lúc, nhưng nghĩ đến ánh mắt xem thường của anh, lòng Sở Mạn Hà lại không khống chế cảm thấy đau đớn.

Cô thậm chí không dám nghĩ tới, mình để lý trí đắm chìm như thế nào, lại đem thân thể trân quý của chính mình giao cho anh; tâm tình phức tạp không thể nói rõ bị anh khơi dậy đến tận cùng là cái gì, cô chỉ sợ chân tướng cuối cùng làm mình sợ.

Hôm nay, biện pháp tốt nhất chính là, nhanh chóng đem chuyện chệch đường ray ngoài ý muốn này rơi vào quên lãng, cẩn thận giữ khoảng cách với anh, người đàn ông như Lương Tuấn, không phải là người cô có thể dễ dàng đụng đến...

Gia thế của anh, thân phận phó tổng hiên hách của một công ty lớn, mà cô chỉ là một người mẫu bình thường, thậm chí còn có một người anh trai làm cho người ta xấu hổ...

“Tiểu Hà, em làm sao vậy?” Dương Lam cuối cùng cũng chú ý đến vẻ mặt chán nản của cô.

“Anh Lam, em...” Muốn buông tha cơ hội này!

Sở Mạn Hà vừa ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chứa đựng sự khích lệ và quan tâm, lời đến khóe miệng lại không thể nào nói ra...

“Em chỉ muốn nói lời cảm ơn.” Cô thật sự không đành lòng khiến anh thất vọng.

“Bé ngốc, em còn khách khí với anh làm gì?” Giọng nói Dương Lam có sự thân mật hiếm thấy, nhẹ nhàng trách móc.

Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Mạn Hà giật mình, trong lòng có chút khó chịu.

Cô biết anh Lam luôn chăm sóc cô, quan tâm cô, cũng... thích cô, nhưng cô luôn xem anh như một người anh, anh che chở chăm sóc, khiến lòng cô tràn ngập ấm áp và cảm kích, không hơn.

“Đừng nghĩ nữa, đi thôi, tối nay cùng nhau ăn mừng đi, đừng để mọi người đợi lâu!” Thấy cô như có điều suy nghĩ, Dương Lam vuốt tóc cô, kéo tay cô đi về phía cửa chính.

Cả đêm, một nhóm người vui vẻ cười đùa, lập tức được lên các trang thông tin điện tử lớn, nhưng từ đầu đến cuối cũng không tiến được vào lòng Sở Mạn Hà, trong lòng luôn chỉ có một bóng dáng hỗn loạn không ngừng.

Vất vả cầm cự đến đêm khuya, đoàn người rốt cuộc cũng chịu giải tán, Sở Mạn Hà như trút được gánh nặng, nhưng vẫn không từ chối được sự kiên trì của Dương Lam, để anh đưa mình về tận nhà.

Đến trước cửa nhà trọ, Dương Lam thân thiết mở cửa xe cho cô, Sở Mạn Hà nói tiếng cảm ơn, nhìn xe anh đi xa, mới xoay người lấy chìa khóa chuẩn bị vào nhà.

“Thật là một hnh ảnh thân mật khiến người ta hâm mộ!”

Đột nhiên, một bóng dáng thon dài xuất hiện trước mặt, chặn lại đường đi của cô.

Nghe thấy giọng nói đó, cô hít vào một hơi khí lạnh.

Anh trước mắt cao lớn, nhìn qua âm trầm dọa người như vậy, giống như sự giả địa ngục tối đây để báo thù... trời ạ, cô lại đang suy nghĩ lung tung cái gì? Sở Mạn Hà kịp thời ngăn cản ý nghĩ hoang đường.

“Lương Tuấn?” Tròng lòng cô dâng lên một loại rung động khó hiểu, cảm xúc mâu thuẫn như là...muốn gặp anh thế nhưng lại sợ anh.

“Em cho rằng em có thể trốn sao?” Giọng nói lạnh lẽo khiến người khác không rét mà run.

Nhìn sắc mặt sợ hãi của cô, Lương Tuấn lập tức nhận định cô chính là đồng phạm.

Nét mặt cô khiếp sợ, chột dạ, trước khi tới đây, anh gần như tin tưởng cô vô tội, tin tưởng đây là một sự hiểu lầm, nhưng, nét mặt bất an của cô lúc này đã nói rõ tất cả.

Anh thành linh xuất hiện, khiến cho tay chân cô luống cuống.

Cho dù chuyện đã xảy ra nhiều ngày như vậy, cô vẫn không có dũng khí đối mặt với anh, cô ngại thơ cho là, chỉ cần trốn tránh một chút, chuyện này sẽ rất nhanh bị anh quên đi, trở thành một chút chuyện phong lưu trong tình yêu của quá khứ, không ngờ anh sẽ chủ động tìm tới mình.

Cô không biết đối mặt với anh như thế nào, cũng không biết giải thích như thế nào, dù sao anh luôn cho cô là một người phụ nữ phóng đảng, cho dù cô giải thích nhiều hơn nữa, cũng không cách nào để anh tin tưởng.

Lập tức, cách duy nhất cô nghĩ tới chỉ có... trốn!

Cô xoay người chạy, mặc kệ đèn xanh đèn đỏ bên đường, cô thậm chí không thèm nhìn chạy về phía bên kia.

Bóng dáng mảnh khảnh chạy vào lòng đường, tiếng còi chói tai nhất thời vang lên.

Lương Tuấn không chút nghĩ ngợi, chạy vào trong lòng đường.

“Đáng chết!” Anh cực kì tức giận giữ lấy tay cô, không nhin được mở miệng mắng. “Em không cần tính mạng sao?” Cô chẳng những tính kế anh, còn muốn anh mang trên lưng tôi danh mưu sát?!

Kéo cô tới ven đường, Lương Tuấn hận chết người phụ nữ khiến cho người khác không cách nào nắm giữ này, rồi lại không cách nào không chú ý đến, mới vừa rồi tìm anh gần như dừng lại.

“Em trốn không thoát đâu, dù chân trời góc biển anh cũng tìm ra em!” Lương Tuấn giữ chặt cánh tay cô không buông, ngược lại còn từ từ dùng sức.

“Anh có ý gì?” Cô bị đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, không hiểu, cô chỉ không chào mà biệt, vì sao anh lại phần nộ giống như bị cô lừa.

“Đến lúc này, em còn muốn giả ngu?” Cảm xúc tức giận khiến khuôn mặt anh vặn vẹo, cứng ngắt.

Anh không quan tâm tiền, thậm chí chỉ cần cô mở miệng, anh sẽ nguyện ý cho cô vô điều kiện! Nhưng anh hận việc lừa gạt, giống như vút tôn nghiêm của anh xuống lòng bàn chân mà giẫm đạp.

Tình cảm và rung động khó hiểu như có như không bị cô khơi dậy, cuối cùng biến thành trò cười.

Thế nhưng anh lại cho rằng, anh từng động lòng vì người phụ nữ tham lam, giỏi tính toán này? Đã từng vì cô đặc biệt xinh đẹp, cặp mắt trong suốt tinh khiết mà không kiềm chế nổi tình cảm?

Trời ạ, anh đúng là một tên ngốc buồn cười!

“Đây chính là thủ đoạn trước sau như một của em?” Anh cười lạnh. “Trước đó thiết kế một mảnh khốe lừa người cao siêu, sau lại dùng khổ nhục kế để tranh thủ sự đồng tình?”

“Mảnh khốe bịp người?” Sở Mạn Hà mờ mịt lắc đầu. “Em... em không hiểu ý của anh?” Cô đã làm gì?

“Đừng nói với anh, em không biết chuyện năm mươi triệu! Hai anh em các người một người đáp một người hát, phối hợp thật sự không chê vào đâu được!”

“Năm mươi triệu?” Mấy chữ này hoàn toàn dọa cô sợ hãi. “Anh nói mọi chuyện rõ ràng!” Tâm như bị người ta giữ chặt trong lòng bàn tay, đến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cô biết Sở Triển Đường muốn tiền đến điên rồi, chính anh ta, dù làm điều trái với lương tâm, những chuyện làm tổn thương người khác cũng làm ra được.

“Em xác định còn muốn tiếp tục đóng vai nhân vật vô tội đáng thương?” Anh đùa cợt nhìn chằm chằm cô.

“Nói cho em biết!” Cô gắng giữ hai chân sắp xụi lơ nói từng chữ một.

“Anh trai em mở miệng muốn anh đưa cho anh ta năm mươi triệu tiền che giấu, vì anh chơi em gái anh ta.” Giọng anh không có chút độ ảm.

Trong nháy mắt, giống như có trận gió lạnh vụt qua đầu cô, tất cả suy nghĩ trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Sở Triển Đường đòi Lương Tuấn năm mươi triệu? Tại sao anh ta lại biết chuyện đêm hôm đó?

Tại sao Sở Triển Đường phải làm như vậy? Cô đã hi sinh vì anh ta quá nhiều, cũng làm quá nhiều, cô không thể tin thậm chí ngay cả tôn nghiêm của cô anh ta cũng vút đi!

“Tôi thật sự không thể biết được!” Khóe miệng Lương Tuấn giương lên. “Kế hoạch kín đáo hoàn mĩ như vậy, gần như không có nửa điểm sơ hở...” Lần đầu tiên trong đời, anh bị một người phụ nữ tính kế, khiến cho tôn nghiêm của anh hoàn toàn mất đi.

Sở Mạn Hà mím chặt môi, không có ý định giải thích ỉn cái gì.

Muốn giải thích cái gì? Dem chuyện xấu không thể chịu nổi trong nhà bày ra trước mặt anh? Còn thừa nhận đêm đó mình ý loạn tình mê, khiến cho đồ bỏ đi Sở Triển Đường có dịp nhân cơ hội!

Lương Tuấn sao có thể tin tưởng cô? Anh coi cô như loài rắn độc, coi cô như một miệng đầy lời nói dối, người phụ nữ có tâm cơ thâm trầm, đã sớm không góc đầu lên được...

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống từ đôi mắt đau đớn của cô, tim giống như bị ánh mắt ôm hận của anh đâm cho ngàn nhát dao.

Đáng chết? Lương Tuấn liếc nhìn cô, trong lòng khẽ nguyên rửa một câu.

Rõ ràng là một người phụ nữ đáng chết, giờ phút này cô lại như một người vô tội đáng chết!

Trong đôi mắt cô phủ kín một tầng hơi nước, mông lung giống như buổi chiều sau núi, lông mi thật dài mang theo hai giọt nước mắt trong suốt, khiến cho anh liên tưởng đến bông hoa hồng sáng sớm ở trên cao...

Giờ phút này, khi anh hận không thể bóp chết cô, lại vẫn bị vẻ đẹp của cô khiến cho tâm thần đại loạn.

“Nếu em nói em hoàn toàn không biết chuyện này, anh có tin không?”

“Dĩ nhiên sẽ không!” Lương Tuấn cắn răng nói từng chữ.

Đó là điều đương nhiên... nhắm mắt lại, Sở Mạn Hà hít sâu một cái, dựa vào cái hít sâu này mà giảm bớt căng thẳng trong ngực, cũng muốn tránh khỏi ánh mắt đốt người của người kia.

“Em... hiện tại em không có biện pháp trả lại tiền cho anh, nhưng em sẽ nghĩ biện pháp...”

“Anh không muốn tiền!” Mặt anh không đổi nhìn cô, giống như một pho tượng không có nhiệt độ.

“Anh muốn gì? Lòng cô trầm xuống, hít thở cũng không thông.

“Hợp đồng của em!” Con ngươi lạnh khốc của anh nhú lại.

“Hợp đồng gì?”

“Rời đi ‘Lam’, Từ nay về sau chỉ được làm việc ở ‘Siêu Việt’, chuyên môn người mẫu, từng cử động, mỗi lời nói phải chịu sự quản lý của ‘Siêu Việt’.”

“Không!” Nghe vậy, Sở Mạn Hà kích động khẽ hô lên. “Em không thể rời đi!” Anh Lam có ơn với cô, cô không thể đi.

“Dùng năm mươi triệu để mua thì em dư giả mà? Hoặc em lập tức trả lại anh ngay bây giờ?” Anh giương lên nụ cười tàn độc.

Sắc mặt cô đột nhiên trắng xanh.

Nhìn cô chán nản rũ đôi mắt nhỏ xuống, đáy mắt cố nén nước mắt, ép mình coi thường, lồng ngực lại đau đớn không thôi.

“Anh đã đủ nhân từ, dùng năm mươi triệu cũng có thể kí kết hợp đồng với nghệ sĩ lớn, mà không phải một người mẫu vô danh tiểu tốt, em không cần giương bộ mặt đáng thương uất ức!” Anh hung hăng châm chọc.

“Em hiểu rồi.” Cô miễn cưỡng trả lời.

Cô hiểu rõ, là cô để mặc Sở Triển Đường, bây giờ phải trả giá đắt.

Trong thời gian ngắn ngủi hai ngày, Sở Mạn Hà rời khỏi nơi đã làm việc trong ba năm ‘Lam’. Không chỉ là điều ngoài ý muốn của tất cả đồng nghiệp, Dương Lam càng kinh ngạc không hiểu.

Vốn cô chưa kí một hợp đồng nào với ‘Lam’. Chỉ cần phát triển tốt, muốn rời đi, Dương Lam chưa bao giờ gây khó khăn, cho nên anh chưa từng dùng hợp đồng để giữ chặt người mẫu của mình.

Cũng bởi vì Dương Lam khoan dung và chăm sóc, nhiều năm qua, trừ những nhân tố từ gia đình và bên ngoài, gần như hiếm có người mẫu nào chủ động rời khỏi.

Lần này, Sở Mạn Hà bỗng nhiên rút lui, làm nhưng đồng nghiệp khác bàn luận âm ỉ, bắt đầu có lời đồn cô nhận được sự khen ngợi của ‘Siêu Việt’, sắp lên truyền thông ti vi, bắt đầu tự cao tự đại, đã không để ‘Lam’ vào mắt.

Cũng có người đồn quan hệ của cô với phó tổng giám đốc công ty ‘Siêu Việt’ Lương Tuấn không tầm thường, bởi vì nghe có người nói từng nhìn thấy họ ăn cùng nhau trong nhà hàng...

Lời đồn vong ân phụ nghĩa truyền đi, nhưng một câu Dương Lam cũng không nói, vẫn giữ vững lập trường kiên định ngăn cản tin đồn từ mọi người, nguyên nhân là như thế, mới khiến cho Sở Mạn Hà cảm thấy áy náy.

“Đi đi, anh không hỏi lí do, nhưng anh tin tưởng em nhất định có lí do không thể nói.” Dương Lam cố nén đau lòng, mỉm cười.

Anh nâng niu con bướm nhỏ trong lòng bàn tay, cuối cùng muốn phá kén ra, biến thành cánh chim rời đi anh.

Sở Mạn Hà không quan tâm người khác nói mình như thế nào, cô chỉ quan tâm cảm nhận của anh Lam, mà câu nói tin tưởng bao dung của anh ại làm cô hồng mắt.

Trên đường về nhà, nước mắt cô thế nào cũng không dừng được, có chua cay, có uất ức, còn có một chút cảm giác mình đã phản bội anh Lam, qua nhiều năm như vậy, nếu không có anh, chỉ riêng việc Sở Triển Đường ba ngày hai bữa lại tới tìm cô gây phiền toái, cô đã sớm không chống đỡ nổi rồi.

Nước mắt mờ lung mở cửa nhà, lại phát hiện trong nhà có một đồng người xa lạ, dùng năng suất cực nhanh, xách đồ của cô.

Mà Lương Tuấn đứng ở một bên, tư thái cao ngạo lạnh lùng giống như một vương giả cao quý.

“Làm gì vậy?” Cô dùng sức lau khô nước mắt hỏi.

“Anh muốn em lập tức dọn nhà, vào ở trong nhà của anh, bạn bè của em đều phải qua sự đồng ý của anh.”

“Anh không có quyền sắp đặt tất cả của em!” Sự phẫn nộ mãnh liệt, đột nhiên bộc phát.

Cô nắm chặt hai đấm, hung hăng trừng anh.

“A? Anh không có sao?” Anh châm chọc cười. “Hoặc là em muốn trả tôi năm mươi triệu ngay bây giờ, còn có mười triệu tiền vi phạm hợp đồng cho anh?”

Nghe vậy, hai vai Sở Mạn Hà đột nhiên rũ xuống.

Không sai, cô căn bản không có điều kiện trả giá, ngày hôm qua, cô đã kí vào hợp đồng hai năm, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng là gần mười triệu.

Mặc dù phía trên đảm bảo lương tháng hiện tại là gấp hai, nhưng cô một chút cũng không vui, cô tình nguyện mình chỉ là một người mẫu nhỏ, tối thiểu cô còn có chút tôn nghiêm.

“Em là người, không phải sủng vật anh mua được!” Giọng nói của Sở Mạn Hà tràn đầy tuyệt vọng.

“Muốn hợp tác với ‘Siêu Việt’ thì phải như vậy, anh không hi vọng người phát ngôn của tập đoàn có cuộc sống tự do, phá hỏng hình tượng tập đoàn chúng tôi khổ cực gây dựng.” Anh lạnh lùng nói.

“Anh nói đúng, em đúng là không hợp, vậy sao anh không dứt khoát chọn một người có tiêu chuẩn phù hợp.” Sở Mạn Hà tự giễu hỏi.

Trong đáy mắt trong veo của cô, Lương Tuấn cảm thấy mình giống như bị lạc.

Anh không tiếc dùng điều kiện nghiêm khắc này để trói chặt cô, không tiếc dùng thủ đoạn cực đoan hạn chế tự do của cô, chẳng lẽ chỉ là vì số tiền đó? Hay... trả thù cho trái tim bị cô làm cho đau đớn?

Anh chặt vật rời tầm mắt khỏi cặp mắt đó, không dám, cũng không muốn biết đáp án của mình.

“Anh chỉ muốn em!” Anh đột nhiên dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn cô. “Đừng quên, em còn thiếu nợ anh!”

Sở Mạn Hà bị ánh mắt thâm trầm đầy oán giận dọa.

Anh nói đúng, trừ làm việc cho anh, để mặc anh định đoạt, cô căn bản không thể trả nổi, cô đã trở về hai bàn tay trắng rồi.

Ngày đó, cô vào căn hộ cao cấp ba mươi mét vuông do Lương Tuấn sắp xếp.

Đối với việc ở một người, cũng thường ở trong phòng thuê nhỏ, việc này đối với Sở Mạn Hà mà nói, không gian nơi này to đến dọa người, nhất là căn hộ cao cấp này nằm ở khu vực giàu có nhất Đài Bắc này, ngay cả việc bố trí cũng thể hiện khí phái hào hoa.

“Anh cho rằng em sẽ vui mừng mà nhảy lên, hét chói tai?” Sau lưng, Lương Tuấn nói ra lời châm chọc.

“Có người sẽ hét chói tai khi thấy căn phòng giam cầm mình?” Cô không có cảm xúc nhìn anh.

Hậm hực nhếch môi, anh phát hiện mình như một con sư tử nóng nảy, tùy thời có thể nhào lên cắn cô một ngụm, phải nhìn cô hoảng hốt bối rối mới cam tâm.

“Nếu không có chuyện gì, anh nhắc em đừng chạy loạn khắp nơi, đừng quên, bây giờ từng hành động của em đều bị anh quản lý!”

“Anh yên tâm, em rất rõ hoàn cảnh của mình, sẽ không gây phiền toái cho anh!” Ngón từ của cô sắc bén, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Từ lúc chuyện xảy ra tới nay, cảm xúc Lương Tuấn hết sức đè nén, rốt cuộc bị cô chọc giận.

“Đáng chết!” Anh bước nhanh mấy bước về phía trước, nhanh chóng giữ chặt hai tay của cô, hung tợn trừng cô. “Em cần buộc anh mất khống chế như thế này sao?”

Nhìn ra được cô còn muốn nói thêm cái gì, nhưng anh lại bị phản hận trong mắt làm dừng lại.

“Thật xin lỗi.” Cô nhẹ nhàng nói một câu.

Nhìn đôi mắt trong suốt của cô, anh khẽ nguyên rửa một tiếng, đột nhiên hát cô ra... trời ạ, anh vẫn có cảm giác đối với cô?

“Tuần sau, quảng cáo sẽ bắt đầu, anh sẽ tới đón em.”

Bỏ lại một câu, anh không quay đầu lại mà đi luôn ra cửa.

Nhìn căn phòng trống rỗng, thân thể cô giống như bị hút hết sinh lực.

Mấy ngày kế tiếp, cô làm theo lời cảnh cáo của Lương Tuấn, không dám tùy ý ra cửa, trừ lúc mua chút thức ăn và đồ dùng cần thiết.

Nhưng ở trong nhà buồn bức đến đáng sợ, cô không nhận được đi dạo xuống dưới lòng đất lên tàu điện ngầm đi đến hiệu sách dạo một buổi chiều, mua một túi sách lớn.

Mất thấy thời gian không còn nhiều, phải trở về, đang chuẩn bị xuống lòng đất đáp tàu điện ngầm, cũng không chú ý liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn rúc bên dưới cầu thang, bóng dáng gầy yếu khiến người ta không đành lòng.

“Cô làm sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không?”

Cô đi lên trước, nhẹ giọng hỏi, rất sợ hù dọa cô gái đó.

Nâng lên khuôn mặt ngây thơ nhút nhát.

Cô gái còn rất nhỏ, không lớn hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt lớn chừng bàn tay cũng không xấu xí, chỉ là bộ quần áo rộng thùng thình, đầu tóc rối mù, kiểu tóc cũng không được, làm người khác thấy có chút không đành lòng.

Nhất là cô gái không hề tự tin, bộ dạng sợ hãi, càng khiến khuôn mặt cô ảm đạm không có chút ánh sáng, khiến người khác không dám nhìn thẳng lần thứ hai.

Cô gái thấy mặt Sở Mạn Hà tràn ngập quan tâm, cảm xúc cả ngày nhất thời vỡ tan.

Cô không nhận được khóc, giống nói khàn khàn nghe qua có vẻ đã khóc một lần.

“Đừng khóc, em có gì khó khăn có thể nói cho chị biết, nếu như làm được, chị sẽ đồng ý giúp đỡ.” Sở Mạn Hà ngồi xuống, vỗ nhẹ bả vai cô gái trấn an.

“Em... em muốn thay đổi, trở nên đẹp hơn.” Cô thút thút nói.

Cô gái giống như không có tự tin vào chính bản thân mình, Sở Mạn Hà rất rõ ràng, cô không giúp được bất kì ai, chỉ là cô gái trước mắt với ánh mắt tuyệt vọng, lại khiến cho cô không khỏi đau lòng.

“Em tên là gì?”

“Trình Phàm Phàm.” Cô gái lau nước mắt trả lời.

“Em ở đâu vậy? Có cần chị đưa về không?”

“Không cần.”

Trình Phàm Phàm dùng sức lắc đầu, cầm túi lớn bên cạnh lên, đứng dậy.

“Em phải đi.”

“Đợi đã nào...!” Sở Mạn Hà chú ý tới hành lý trong tay cô gái, vội vàng kéo tay cô. “Em phải đi đâu?”

“Em... em...” Vừa nghĩ đến tình cảnh thảm hại của mình, Trình Phàm Phàm không nhìn được lại tiếp tục khóc.

Trên người cô một xu cũng không có, chính cô cũng không biết mình phải đi đâu.

“Xảy ra chuyện gì? Em có thể nói cho chị biết không?” Sở Mạn Hà kiên nhẫn hỏi.

Có lẽ ánh mắt dịu dàng của cô hòa tan Trình Phàm Phàm, cô gái cuối cùng cũng mở miệng nói.

“Em dùng một khoản tiền đến Bắc Kinh phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng xuống xe bị lừa, tiền bị cướp, đến tiền về nhà cũng không có...” Hai mươi vạn, cô khổ cực làm việc hai năm để dành, chỉ mấy phút ngắn ngủi như vậy liền biến mất.

“Đừng khóc!” Sở Mạn Hà vội vàng vô vô cô gái, lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt cô.

Trên người mặc một bộ quần áo hình nhân vật hoạt hình, tóc thắt thành hai bím, xem ra cũng rất dễ thương.

“Như vậy đi, sắc trời bây giờ cũng đã muộn, trước hết em đến nhà chị ở qua đêm đi, ngày mai chị dẫn em đi xe lửa, thế nào?” Sở Mạn Hà dịu dàng nói.

Trình Phàm Phàm giật mình nhìn người phụ nữ trước mặt, hoài nghi có phải mình gặp thiên sứ rồi không.

Người phụ nữ trước mặt thật xinh đẹp, làn da trắng nõn không tỳ vết, đôi mắt to xinh đẹp, còn có một nụ cười dịu dàng, càng nhìn cô, càng cảm thấy cô thật xinh đẹp, nhưng cũng cảm thấy càng tự ti.

“Không cần, em cảm thấy tự mình tìm cách thì tốt hơn...” Cô gái xoay người muốn trốn, lại bị một đôi tay ấm áp kiên định kéo lại.

“Đừng khách khí với chị, nhà chị cách đây không xa, đi qua mấy trạm là có thể đến!”

Còn chưa kịp suy nghĩ, Trình Phàm Phàm đã bị kéo đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Đưa Trình Phàm Phàm về nhà, Sở Mạn Hà nấu mì hoành thánh đơn giản làm bữa tối, Trình Phàm Phàm lập tức cầm đũa lên ăn, đã mấy ngày cô không ăn cơm rồi.

Nhìn dáng vẻ như hổ đói của cô gái, Sở Mạn Hà rất đau lòng. “Em bao nhiêu tuổi rồi?” Cô tò mò hỏi.

“Hai mươi.” Cô gái thừa dịp nuốt mì trả lời qua loa một câu.

“Ba mẹ em biết em đến Đài Bắc không?”

Trình Phàm Phàm sửng sốt một chút, sau đó dùng sức lắc đầu, tiếp tục nhét mì vào miệng.

“Không sao, lát nữa gọi điện về nhà báo bình an, nói với ba mẹ ngày mai em sẽ về...”

“Không, em không muốn trở về!” Trình Phàm Phàm đột nhiên nhảy lên. “Em muốn ở lại đây, cho đến khi em trở nên xinh đẹp mới thôi!” Đây là lời thề cô nói lúc ở trong nam, không thay đổi mình, thì tuyệt đối không trở về!

Nhìn ánh mắt của cô, Sở Mạn Hà biết cô thật sự nghiêm túc.

“Phàm Phàm, thật ra thứ quan trọng nhất của một người phụ nữ không phải là sắc đẹp.” Sở Mạn Hà lẳng lặng nhìn cô.

“Vậy là cái gì?” Trình Phàm Phàm mờ mịt chớp mắt mấy lần.

“Trái tim đầy tình yêu thương.”

“Mới không phải, không có vẻ ngoài xinh đẹp, người ta căn bản không thèm liếc em một cái, người giống như chúng em, tấm lòng coi như lương thiện cỡ nào, vẫn sẽ bị ghét bỏ.” Trải qua hai mươi năm, cô đã chịu đựng đủ rồi.

Sở Mạn Hà nhìn Trình Phàm Phàm cô đơn bất lực, cực kì giống mình trước kia.

Cô đột nhiên kích động, nắm chặt tay cô.

“Không sao, em có thể ở lại đây, ngày mai chị với em tìm việc.” Đây là giấc mộng của cô, Sở Mạn Hà giúp cô hoàn thành.

“Có thật không?” Trình Phàm Phàm không dám tin nhìn cô, “Nhưng... có phải làm phiền chị không?”

“Không đâu, chị ở một mình, có em thì chị có thêm một người bạn!”

“Cảm ơn chị, cảm ơn chị!” Trình Phàm Phàm cảm động đến mức vừa khóc vừa cười.

Nhìn Trình Phàm Phàm cảm động rơi nước mắt, Sở Mạn Hà cũng nhịn không được, hốc mắt cũng trở nên ẩm nóng.

9. Chương 9

Editor: Lin

“Cái gì? Cậu muốn hợp tác với mình?”

Vừa nghe tin tức Lương Tuấn mang đến, Quý Kính Hòa kinh ngạc, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Mình không nghe lầm chứ? Cậu làm việc trong ngành điện tử còn ngại kiếm không đủ, đem chủ ý đánh tới giới truyền thông rồi? Có quá nhiều không!” Cậu ta bất bình nói lớn.

“Cũng không phải nghĩ ra chủ ý, anh ấy muốn hình tượng công ty trở nên phổ biến, cho nên tính toán muốn chụp hình quảng cáo, mình cũng cần mượn tài năng của cậu, thay mình tạo ra một người phụ nữ đặc biệt.” Lương Tuấn bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Không biết, ỉnh thời gian, mình phải xem lịch làm việc của mình,...” Quý Kính Hòa cau mày, đi đến bên cạnh cửa sổ.

“Tiểu Quý, lần này dù thế nào đi nữa cũng phải nhờ cậu giúp việc này, tìm khắp Đài Loan, trừ cậu ra, mình không tìm thấy thợ trang điểm thứ hai có thể làm hài lòng cái con người kén chọn đó.” Lương Tuấn thành thạo nói.

“Coi như cậu biết phân biệt tốt xấu?” Quý Kính Hòa cũng không khách khí cười ha ha. “Được rồi! Xem như vì mặt mũi của bạn cũ, mình sẽ sắp xếp thời gian để đến đó.”

“Thật tốt qua, vậy trước tiên quyết định như vậy!” Lương Tuấn cười, vỗ bả vai cậu.

Vào một ngày trước khi quảng cáo chính thức bắt đầu, sáng sớm, Lương Tuấn đã đưa Sở Mạn Hà đến chỗ của Quý Kính Hòa, đầu tiên là phải trang điểm.

“Quá đẹp, quá đẹp!”

Từ lần đầu nhìn thấy Sở Mạn Hà, cả buổi sáng, Quý Kính Hòa vẫn nói đi nói lại những lời này.

“Mình đã nhìn qua rất nhiều phụ nữ, nhưng chưa bao giờ gặp ai như Sở tiểu thư, xinh đẹp như vậy, làn da này nhất định khiến phụ nữ khắp nơi ghen tỵ đến chết!”

Quý Kính Hòa tự nhiên than thở, không phát hiện gương mặt Lương Tuấn ở bên cạnh đã từ từ biến thành đen.

Thân là thợ trang điểm, thích nhìn nhất chính là những mỹ nhân xinh đẹp như vậy, không chỉ vui tai vui mắt, trang điểm cũng không cần quá kì công, thoải mái lại vui vẻ.

Nhưng về mặt anh thích thú, giọng nói than thở kkkhoa trương không dứt, làm Lương Tuấn ở bên cạnh nhìn lại có cảm giác không phải như vậy.

Nhất là Sở Mạn Hà chết tiệt kia, từ sáng sớm khi anh đến đón cô, dọc theo đường đi gương mặt không chút thay đổi, mà vừa thấy Quý Kính Hòa, nụ cười trên mặt lại rực rỡ giống như đóa hoa mùa xuân liên tiếp nở rộ.

Đã gặp qua mấy nhà tạo hình, Quý Kính Hòa vẫn luôn nhấn nại, quan hệ với Sở Mạn Hà tất nhiên càng thêm thân mật thân thiện, khiến Lương Tuấn cảm thấy một bụng khó chịu,...

Càng kì quái hơn là, trong công việc, Quý Kính Hòa trước nay luôn nổi danh là con người xấu tính, lại cả ngày cười đùa, giống như không sợ mất bị rút gân, điều này khiến Lương Tuấn ghen tỵ không ngừng...

Ghen tỵ? Lương Tuấn đột nhiên ngẩn ra. Tại sao anh lại ghen tỵ? Anh hận chết cô!

Anh chỉ muốn dùng hợp đồng công việc trói chặt cô, kkk ước nghiêm khắc không cho cô chút tôn nghiêm, chỉ phối cuộc sống của cô, đòi lại tôn nghiêm anh bị giẫm đạp.

Nhìn nhìn cô vui vẻ với Quý Kính Hòa giống như không coi ai ra gì...người bạn tốt nhất của anh vừa nói vừa cười, nhưng anh lại tức giận giống như một đứa trẻ bị cướp đi món đồ chơi yêu thích, chỉ muốn đem cô ôm vào trong ngực...

Anh phiền nào quay đầu ra, dùng sức vò mái tóc đen, giống như muốn xóa đi những suy nghĩ hỗn độn trong đầu mình lúc này.

Trải qua mấy ngày nay, sự trầm mặc của cô, cô nhấn nhé chịu đựng, ánh mắt của cô tinh khiết giống như vô tội chỉ là giả dối, chỉ là thủ đoạn tranh thủ sự đồng tình của cô mà thôi!

“Tiểu Hà, bình thường em thích chơi gì?”

Một lần nữa, chỉ thấy đề tài nói chuyện của hai người đã chuyển tới sở thích lẫn nhau, bộ dạng hợp ý thật giống như hận không sớm được gặp nhau.

“Em thích nghe nhạc? Vừa lúc nhà anh có rất nhiều CD, có cơ hội có thể đến nhà anh nghe...”

Không biết trong lòng bạn tốt bên cạnh đã nổi lên một trận cuồng phong, Quý Kính Hòa còn nóng lòng muốn mời Sở Mạn Hà đến nhà chơi, một đôi tay còn không biết sống chết sờ tới sờ lui trên gương mặt của Sở Mạn Hà.

Nhìn bộ dạng chuyện chú trang điểm cho Sở Mạn Hà của Quý Kính Hòa, tâm tình anh không khỏi nóng nảy, bất giác bắt đầu đi tới đi lui.

Xem ra công việc đã hoàn thành được hơn một nửa.

Mái tóc dài xinh đẹp của cô được uốn cong, đuôi tóc mềm mại giống như có sức sống. Thuật trang điểm xuất thần, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô thêm trong sáng mà thanh tú, làn da trắng nõn không tỳ vết càng thêm óng ánh trong suốt.

Hiện tại chỉ có môi cô chưa được chăm sóc, đôi môi trơn bóng đầy đặn ở dưới ánh đèn trở nên ngon miệng khiến người khác nhìn không được muốn cắn một ngụm, Lương Tuấn gần như mất hồn nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng xinh đẹp đó, nhớ tới hương vị vui vẻ mềm mại...

Cố gắng từ đè nén suy nghĩ bị Quý Kính Hòa làm cho kịch động, Lương Tuấn lại liến thoắng ngón tay anh ta thuận theo gương mặt của cô một đường đi xuống, rồi sau đó ngón tay từ cầm dưới lại trượt xuống cổ...

“Đủ rồi!”

Anh bất ngờ găm lên, khiến Quý Kính Hòa và Sở Mạn Hà đồng thời bị dọa giật mình.

“Đi theo anh!”

Anh kéo tay Sở Mạn Hà đi thẳng ra ngoài cửa.

“Này... Lương Tuấn, cậu muốn đi đâu?” Quý Kính Hòa ở phía sau vội vàng nói lớn.

“Thỏa thuận hợp tác hủy bỏ!”

“Đây là ý gì?” Tên tiểu tử này chê kỹ thuật của anh quá kém?

“Mình muốn đổi nữ chính!” Anh oán hận quăng lại một câu.

Nhìn bóng lưng kiên định, đầu cũng không thèm quay lại, Quý Kính Hòa ngậm ngẫn cả người.

Hồi lâu, rốt cuộc anh mới lộ ra một nụ cười... quả nhiên, tên tiểu tử Lương Tuấn này rơi vào lưới tình rồi.

Anh chỉ tò mò muốn thử tên tiểu tử này một chút, không ngờ người này không chịu được một chút kích thích, nóng nảy giống như con gấu bị quấy rầy lúc ngủ đông.

Oa oa oa... xem ra bọn họ là hai hòn hai ngoan cố lại thiếu một hòn.

Chỉ là, anh không chơi quá mức chứ? Tên Lương Tuấn này tức giận không ít, hi vọng không liên lụy đến cô gái nhỏ xinh đẹp đó!

Nói thật, thường thức cô gái đó rất thỏa mãn con mắt, nhưng thật khó phục vụ, nhưng người đó liên tiếp muốn nhảy vào hồ lửa tình yêu, không có chuyện gì muốn tự mình tìm tới phiền toái sao?

Chuyện tình yêu? Loại chuyện hao tổn tâm tư này, anh còn không muốn đụng tới, không bằng làm nhà tạo hình như anh, khiến phụ nữ trở nên xinh đẹp tương đối đơn giản!

Chỉ là, nhìn bộ dạng của hai người đều không chịu thẳng thắn, đều là những kẻ ngoan cố, sợ rằng còn phải dây dưa rất lâu đó!

“Vì sao em lại bị thay thế?”

Ngồi lên xe của Lương Tuấn, Sở Mạn Hà đau lòng lại tổn thương nhin không được hỏi.

Rõ ràng đã quyết định cho cô đảm nhận hình ảnh quảng cáo này, cô tự nhận mình làm việc rất nghiêm túc, biểu hiện cũng trên tiêu chuẩn, tại sao trước khi bắt đầu lại đổi người rồi?

“Anh đột nhiên không muốn em đảm nhận nhân vật này thôi.” Anh không muốn những người đàn ông khác trừ anh ra được nhìn cô chăm chăm.

Anh không thích cảm giác này, vô cùng không thích.

Nhất là việc dưới sân khấu không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn cô, một khi quảng cáo được đưa ra thị trường, bóng dáng xinh đẹp của cô sẽ xuất hiện dày đặc, nụ cười ngọt ngào này sẽ xuất hiện tại tất cả những con phố lớn ngõ nhỏ.

Anh đồ kị, không muốn chia sẻ cùng người khác!

Một lát sau, anh đột nhiên hoàn hồn, phát hiện suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu mình mà ngẩn người.

Thế nhưng anh lại để ý Sở Mạn Hà! Anh cho rằng mình hận cô, cảm giác đối với cô chỉ còn lại oán và giận, nhưng vì sao...

“Sao anh có thể như vậy...” Âm thanh cô nghẹn ngào.

Chẳng lẽ anh nhất định phải dùng cách này để nhục nhã cô, thậm chí để cô nhiều lần khó chịu sao?

“Anh chính là như vậy, chuyện này không cần phải thảo luận!” Anh đột nhiên thu hồi ánh mắt, trốn tránh ánh mắt bịt kín hơi nước nỉ lệ của cô.

“Vậy anh rốt cuộc muốn xử lí em thế nào? Bỏ tiền nuôi một người không có chỗ dùng?” Trong lúc bất chợt, cô cảm thấy mình thật đang buồn.

Rời khỏi ‘Lam’, cô không phải là cái gì...

“Anh sẽ nghĩ cách đòi lại năm mươi triệu từ em!” Anh thô bạo trả lời cô một câu.

Nghe vậy, sắc mặt Sở Mạn Hà tái đi.

Nếu như anh muốn dựa vào cái này để nhục nhã cô, để cô khó chịu, như vậy, anh thành công rồi!

Cô chưa từng phát hiện, Lương Tuấn lại ảnh hưởng tới cô sâu như vậy, bất kì hành động nào của anh, cũng sẽ khiến cô đau lòng giống như không thể hít thở.

Tại sao cô lại quan tâm như vậy? Cho dù anh đối với cô không có một tia tình cảm, cho rằng cô là một người phụ nữ tham lam, cô vẫn bị sự lạnh lùng của anh làm bị thương?

Hơn nữa vào giờ khắc này, cô mới phát hiện tình cảm mình đối với Lương Tuấn đã vượt mức cho phép. Biết rõ cả hai không phải người cùng một thế giới, cô biết anh rất hận cô, cô còn vì anh mà rung động...

Nhìn khuôn mặt thay đổi liên tục của anh, tim cô lại đập rộn lên, cô phát hiện... cô yêu anh?

Nếu không phải là yêu, sao cô lại quan tâm thái độ của anh như vậy? Nếu không phải là yêu, sao cô lại phải vì hành động vô tình của anh mà đau lòng? Nếu không phải là yêu, sao ngay cả dũng khí rời đi cũng không có?

Cho dù biết rõ lập trường của hai người đối lập, biết anh vĩnh viễn không thể yêu mình, nhưng cô vẫn không cách nào khống chế được tình cảm của mình...

Sao cô lại ngu như vậy?

Giống như cảm nhận hơi thở bị thương và tuyệt vọng trên người cô, Lương Tuấn không khỏi liếc nhìn cô mấy lần, nhưng vẫn không chịu hạ mình.

Xe lái đến khu nhà trọ ‘giam cầm’ cô, đến cả can đảm vào nhà cô anh cũng không có, chỉ sợ quyết tâm của mình sẽ bị cặp mắt trong veo kia đánh cho tan tác.

“Ở nhà chờ thông báo của anh, anh sẽ tùy thời gian liên lạc với em!” Anh nhìn về phía trước, lạnh lùng nói ra một câu.

Nhìn gò má lạnh lùng của anh, Sở Mạn Hà run rẩy xuống xe.

Xe ở sau lưng cô vội vã rời đi, giống như nhanh chóng muốn rời xa cô.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt kim nén thật lâu rốt cuộc rơi xuống.

“Cái gì? Em muốn đổi nữ chính?”

Nghe được lời nói của Lương Tuấn, Dịch Kiệt đang chui trong đồng công văn, kinh ngạc lập tức ngẩng đầu lên.

“Em đang ở đây nói đùa sao?” Tên tiểu tử này trước giờ chưa từng nghiêm chỉnh, chuyện quan trọng như vậy cậu ta cũng có thể đem ra đùa, muốn đổi liền đổi?

Dịch Kiệt mong đợi có thể nhìn thấy nụ cười tà ác trên gương mặt của Lương Tuấn, nhưng chỉ thấy anh vẫn luôn cau mày, thật lâu không nói.

“Em nói thật?” Dịch Kiệt luôn tỉnh táo cũng không nhịn được nữa, mắng lên. “Làm ơn, quảng cáo của chúng ta tháng sau phải phát trên tivi, thời gian quảng cáo cũng nhanh qua rồi, hiện tại thời gian chỉ còn lại nửa tháng, thời gian rất gấp, em còn muốn đổi vai? Đầu óc em có vấn đề à?”

“Em không quan tâm nhiều như vậy, em chỉ muốn thay đổi.” Hồi lâu, Lương Tuấn mới nói ra câu này.

“Kiên trì muốn dùng Sở Mạn Hà là em, muốn thay cô ấy cũng lại là em, vì lần quảng cáo này anh đã chi mấy ngàn vạn, em đang muốn chà đạp ai vậy?” Dịch Kiệt vọt tới trước mặt anh, cực kì tức giận rống lên, chỉ thiếu không nắm cổ áo anh lên mà đánh.

“Chuyện chính là như vậy, em không muốn nói thêm nữa, nếu như anh không thể tha thứ, vậy chúng ta giải tán đi!”

Ném lại một câu, anh xoay người muốn rời khỏi phòng là việc.

“Đứng lại!” Dịch Kiệt rống lên, giậm đùng đùng đi tới cạnh cửa. “Giải tán? Em dám nói giải tán với anh? Rốt cuộc em có chuyện gì? Sở Mạn Hà, cô ấy rất cuộc...” Tên này giống như thức tỉnh điều gì, giọng nói đột nhiên ngưng lại.

Dịch Kiệt chậm rãi nâng mày, như có điều gì đánh giá Lương Tuấn.

Tên tiểu tử này, bình thường có thể chơi có thể nói, sao lại đột nhiên trở nên cổ quái như vậy, giống như nhắc đến Sở Mạn Hà, có chuyện gì đó không đúng.

“Em yêu Sở Mạn Hà rồi, đúng không?” Dịch Kiệt rất tự nhiên nói.

Ai ngờ, một câu nói lơ đãng, lại làm cho sắc mặt Lương Tuấn đại biến.

Anh phản ứng kịch liệt, đột nhiên xoay người, giậm không kiềm được rống lên.

“Yêu cô ta? Anh điên rồi sao? Sao em lại có thể yêu một người phụ nữ tham lam như vậy? Em hận chết cô ta, anh hi vọng cô ta cách mình thật xa, hi vọng cô ta căn bản chưa từng xuất hiện!”

Dịch Kiệt nhìn Lương Tuấn mất lí trí điên cuồng hét lên, cùng với đáy mắt giãy dụa mãnh liệt, cảm thấy giật mình.

Người ở trước mặt anh đây... không phải Lương Tuấn thảng thẩn anh quen, mà là một người đang bị vây khốn trong tình yêu, người đàn ông bị lạc!

Cuối cùng anh cũng biết lí do Lương Tuấn trở nên thất thường từ đâu mà đến.

Anh cũng từng đau khổ vì tình, là người từng trải, từng mâu thuẫn giãy dụa, anh nhận ra được ánh mắt đó.

Lương Tuấn giống như bị tình yêu quay vòng, hỗn loạn đến không cách nào suy nghĩ, anh liều mạng muốn đem chữ viết đáng sợ đó ra khỏi đầu, liều mạng tự nói với mình... Dịch Kiệt nghĩ sai rồi!

Mắt anh đỏ lên, nhanh chóng đẩy cửa chính xông ra ngoài.

Lương Tuấn hoàn toàn không biết mình đang làm những gì, nhưng chờ anh phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình đang đứng trước cửa nhà của Sở Mạn Hà.

Không kịp suy nghĩ gì nữa, cũng không kịp đổi ý, cửa chính trước mặt anh đã mở ra.

“Lương... không, phó tổng, sao anh lại tới đây?”

Bên trong cánh cửa là bóng dáng quấy nhiễu tâm trí anh.

Đúng vậy, sao anh lại ở chỗ này? Lương Tuấn cũng không giải thích được, sao anh lại chạy tới chỗ này? Không phải anh ghét cô sao?

“Anh có khỏe không?” Giọng nói mơ hồ có chút lo lắng.

Anh u ám liếc nhìn cô. Anh đương nhiên rất, không, tốt.

Tâm tình anh hết sức gay go, cảm giác mình giống như một Bạo quân kì quái, rõ ràng nhìn cô không vừa mắt, hận cô không cút xa một chút, nhưng lại mâu thuẫn muốn chiếm cô thành của riêng mình, nắm thật chặt trong lòng bàn tay không buông.

Đừng nói là người khác, ngay cả anh cũng không thích tính cách quái gở của chính mình.

Trước khi cô xuất hiện, anh cũng không có bộ dạng này.

Anh thoải mái vui tính, tự nhiên lại mê người, tất cả mọi người gặp qua anh không ai không thích anh, tất cả phụ nữ đều bị anh hấp dẫn, tôn thờ anh, anh cảm giác mình giống như trời sinh vạn người mê.

Nhưng bây giờ, anh mất đi hứng thú với phụ nữ, không còn cảm giác kiêu ngạo đối với sức quyến rũ hấp dẫn người khác của mình, anh chỉ đáng chết... anh lại quan tâm một người phụ nữ, Sở Mạn Hà này!

Trời ạ, anh bị gì rồi?

Ánh mắt anh hoang mang chậm rãi nhìn về cô, ngay sau đó híp lại.

Cô bây giờ trong sáng lại xinh đẹp, nhất là bộ dạng tự do thoải mái, giống như không biết giờ phút này anh thăm hại như vậy nguyên nhân tất cả là vì cô.

Anh cho rằng, loại phụ nữ giống như cô, nên dùng đồ hàng hiệu, quần áo cao cấp, dùng mỹ phẩm và tiền bạc tạo ra vẻ đẹp của cô...

Nhưng cô trước mắt lại không cảm nhận được chút hơi thở xa hoa tầm thường.

Cô chỉ mặc một chiếc áo phông đơn giản, cùng với một chiếc quần jeans bạc thếp, thậm chí còn đi một đôi giày hình con mèo.

Gương mặt xinh đẹp không chút son phấn, làn da trắng hồng vô cùng mịn màng, đôi mắt trong suốt xinh đẹp đang nhìn anh, bộ dạng vô tội làm cho người ta muốn tiến lên hung hăng hôn lên môi cô...

Gương mặt anh trầm xuống, không nói lời nào đi vào nhà cô.

“Anh muốn làm gì?” Sở Mạn Hà khản trương muốn ngăn cản anh.

“Vào sản nghiệp tư nhân của anh, cần em đồng ý không?” Lương Tuấn lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

“Hiện tại em không tiện, có chuyện gì nói ở đây là được rồi.” Nét mặt cô có chút không tự nhiên.

Lương Tuấn nhìn ra sự chột dạ của cô, liếc cô một cái, dùng sức đẩy cô ra, bước vào trong nhà.

Mới vào phòng tắm, anh liền nghe được tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm.

“Anh nói rồi, không cho phép em đưa đàn ông vào nhà!” Bọn họ làm cái gì, còn tắm vào ban ngày.

Anh sớm biết quan hệ của cô với Dương Lam có gì đó không rõ ràng, nhưng anh không ngờ, cô lại có thể to gan như vậy, đưa đàn ông tới đây làm loạn?

“Em không có, cầu xin anh ra ngoài trước, bọn em sẽ giải thích với anh sau...”

Anh không cử động, bước chân về phía phòng tắm, hoàn toàn không chú ý tới sự ngăn cản phía sau của cô.

Rầm một tiếng, anh mở cửa phòng tắm ra, bất chấp khí nóng làm mờ tầm nhìn, anh vẫn có thể thấy bóng dáng nhỏ nhắn thoáng hiện lên!

Anh đột nhiên hoảng hốt, nhanh chóng xoay người đóng cửa.

Anh hiểu lầm cô... ánh mắt anh nhìn tới gương mặt tức giận uất ức trước mặt.

Anh không biết mình phản ứng kịch liệt như thế này, bộ dạng giống như một người chồng đang ghen?

Vì sao anh lại quan tâm cô đến gần người đàn ông khác, thậm chí cô nói chuyện phiếm với Quý Thuận Hòa, anh cũng phẫn nộ muốn giết người?

Cho dù biết đây chỉ là hiểu lầm, nhưng anh vẫn kiêu ngạo không chịu nói lời xin lỗi.

“Cô ta là ai?” Anh ảm đạm trừng cô.

“Bạn của em.” Sở Mạn Hà cẩn thận quay đầu đi chỗ khác, tránh để ánh mắt bén nhọn đó làm bị thương chính mình.

“Bạn bè? Bạn bè như thế nào?”

Giọng nói của anh giống như đang tra vấn phạm nhân chọc giận cô.

“Ngay cả quyền lời kết giao bạn bè em cũng không có sao?” Cô căm giận trừng anh.

“Em đừng quên, bây giờ em là tài sản của anh, từ lúc em lừa anh trở đi, cũng mất đi quyền tự chủ!”

“Anh...”

Sở Mạn Hà còn chưa kịp mở miệng, Trình Phàm Phàm đã đi ra từ phòng tắm, vừa nhìn thấy không khí gương cung bạt kiếm trước mặt, liền lập tức nhút nhát trốn đến bên cạnh cô.

“Chị Mạn Hà, anh... anh ta là ai vậy?” Trình Phàm Phàm sợ hãi nhìn người đàn ông xinh đẹp lại cao ngạo trước mặt.

Vừa thấy mặt của cô gái, vẻ mặt tức giận của Sở Mạn Hà chuyển từ tức giận trở thành nụ cười với má lúm đồng tiền.

“Anh ấy là ông chủ của chị, em có thể gọi anh ấy là Lương tiên sinh.” Cô mỉm cười, kiên nhẫn giải thích với cô gái.

Nhìn nụ cười xinh đẹp của Sở Mạn Hà, anh gần như muốn nổ tung rồi!

Cô có thể nói chuyện dịu dàng với cô gái này, nhưng chỉ một cái mỉm cười cũng keo kiệt không cho anh, thậm chí còn kết hợp với anh trai đi lừa anh!

“Lương tiên sinh, chào anh. Tôi... tôi tên là Trình Phàm Phàm, trình trong lộ trình, phàm trong bình thường.” Cô gái đỏ mặt giới thiệu bản thân.

“Đưa cô ta đi, ngay mai anh không muốn gặp lại cô ta.” Anh lạnh lùng liếc Sở Mạn Hà một cái, tàn khốc ra lệnh.

Thật ra thì, anh căn bản không quan tâm cô gái gọi Trình Phàm Phàm ở nơi này, nhưng nhìn Sở Mạn Hà hết sức dịu dàng với cô ta, anh không giải thích được muốn gây khó khăn cho cô, để cô khó chịu.

Nghe vậy, Sở Mạn Hà và Trình Phàm Phàm không hẹn mà cùng hít một ngụm khí lạnh.

“Anh không có quyền ra lệnh cho em!”

“Anh không có sao? Nếu như em muốn phản kháng anh, tốt nhất nên hiểu rõ hậu quả!” Ném lại một câu, anh giống như cuồng phong đi ra ngoài.

“Chị Mạn Hà, thật xin lỗi, là em liên lụy chị, bây giờ em sẽ đi...” Trình Phàm Phàm nước mắt lưng tròng vọt vào trong phòng.

“Phàm Phàm, chị sẽ không cho em đi!” Sở Mạn Hà giữ cô bé lại. “Chị sẽ không dễ dàng khuất phục, nhất định sẽ kháng cự với anh ta đến cùng!”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì cả, trừ khi em muốn rời đi, nếu không không ai có thể đuổi em đi!”

Lo lắng nhìn nước mắt trong đôi mắt Sở Mạn Hà, Trình Phàm Phàm rất sợ hãi, nhưng cô không dám hỏi cái gì, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

10. Chương 10

Editor: Lin

Sở Mạn Hà quả thật không thể tin được, thế nhưng lại không thấy Trình Phàm Phàm!

Cô chỉ ra cửa một chút, về nhà liền phát hiện Trình Phàm Phàm biến mất, hành lý vẫn còn trong phòng cô bé, có thể thấy không phải cô bé muốn không từ mà biệt, mà là có người mang đi!

Nếu như em muốn phản kháng anh, tốt nhất hiểu rõ hậu quả... lời nói mấy ngày trước hiện lên trong đầu cô.

Cái gì cũng không nghĩ, cô liền quay người xông ra ngoài cửa.

Nhanh chóng chạy tới công ty ‘Siêu Việt’, cô gấp đến độ không để ý thư ký ngăn cản, một đường đi thẳng đến phòng làm việc của Lương Tuấn.

“Phàm Phàm ở đâu?” Sở Mạn Hà lo lắng giữ chặt anh chặt vấn.

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của cô, trong lòng anh có một loại vui vẻ, rồi lại đáng chết lo lắng không thôi vì gương mặt tái nhợt của cô.

Đây là loại cảm xúc không giải thích được gì vậy?

“Anh đưa cô bé đi.” Anh đang vì mình mâu thuẫn mà tức giận, thuận miệng trả lời.

“Sao anh có thể làm như vậy?” Cõi lòng cô tan nát, lại tức giận hờn to. “Phạm Phàm là bạn em, sao anh có thể tự ý đuổi cô bé đi như vậy? Cô bé vừa mới tới Đài Bắc, cái gì cũng không biết, bây giờ cô bé lại là người hai bàn tay trắng nữa!” Giọng nói của cô nghẹn ngào.

Cô giống như Trình Phàm Phàm, trừ mình ra, không có gì cả, giống như không tìm được gốc cây lục bình, không tìm được một nơi để nương tựa, không ai yêu mình, cũng không ai quan tâm đến mình.

Đáy mắt cô lóe lên ánh nước, khiến gương mặt tươi cười hả hê của Lương Tuấn cứng lại.

Nhưng anh không nên quan tâm cô, anh đã chịu cô kiểm chế đủ rồi, chịu đủ việc cảm xúc bị lay động vì cô. Anh quyết định trở lại là chính mình, mặc kệ làm bị thương người nào.

“Đừng quên, anh có quyền quyết định tất cả của em, bao gồm cả bạn bè.”

“Chẳng lẽ anh không quan tâm tới cảm nhận của người khác sao? Chẳng lẽ không hiểu được cái gì gọi là đồng tình sao?”

“Anh hiểu rõ, anh dĩ nhiên biết!” Anh cắn răng rống giận, hoàn toàn bị chọc giận. “Nếu như không phải vì có một chút thương hại, anh đã sớm đem hai anh em tham lam mấy người vào tù rồi!”

Giảo hoạt tham lam? Anh nhìn cô như vậy? Cõi lòng Sở Mạn Hà tan nát.

Cô rốt cuộc hiểu rõ, dù cô có làm thế nào, cũng không thay đổi được cách nhìn về cô của anh.

Trong lúc bất chợt, một loại tuyệt vọng cô đơn quán lấy cô, thứ này thấm vào xương cốt rét lạnh, giống như xông vào trong bụng.

Cô ngu ngốc đi yêu một người đàn ông không yêu mình, có thể không bị tổn thương? Cô chỉ không biết, loại tra tấn này còn bao lâu nữa?

Cô đau lòng đến gần như không còn cảm giác, cô chậm rãi ngồi xuống, vùi đầu vào đầu gối, dùng đôi tay ôm chính mình thật chặt, giống như muốn dựa vào cái này ngăn cản cảm xúc lạnh lẽo một đường lam khắp đáy lòng cô...

Trong phút chốc, cô như trở về ngày bị thả vào mười sáu năm trước, cô vui vẻ không lo lắng, trong một đêm mất đi hai người thân, trở thành một cô nhi.

Cô cũng không nhận được nữa, nội tâm đau đớn khốc lên.

Cô buông tay, cô không biết mình một lòng, lại có thể bị sự tàn nhẫn đó khiến mình bị thương mấy lần?

Nhìn cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, lòng Lương Tuấn giống như bị ai đó hung hăng đâm vào.

Hai tay anh bắt giắc nắm chặt, dùng hết tất cả lí trí, mới có thể ngăn chính mình kích động muốn ôm cô vào lòng.

Anh tự nói với chính mình, đối với người phụ nữ chuyên lừa đảo này, anh sẽ không ngu ngốc để bị lừa, thế nhưng tiếng khóc đau lòng của cô, lại khiến tim anh loạn lên, nhiều lúc còn gần như điên cuồng.

Cô có thể vì một cô gái vốn không quen biết khóc đến đau lòng như vậy, lại có thể hung ác đi lừa gạt anh, cô tốt bụng với Trình Phàm Phàm lại càng thêm nhấn mạnh sự tàn nhẫn của cô với anh.

“Còn nữa, hình tượng quảng cáo của công ty tìm được nữ chính rồi, em có thể đi được rồi, về phần khoản tiền kia của em, coi như là tiền anh đưa cho em sau đêm đó đi!”

Sở Mạn Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tin được, anh lại muốn thả cô tự do?

Trải qua lần giày vò này, cô cho rằng anh sẽ không để cho cô yên, nhưng hôm nay anh lại ném một câu nói, liền khiến mọi chuyện hoàn toàn sạch sẽ?

“Nếu không có chuyện gì, em có thể đi được rồi, anh còn có chuyện phải làm. Anh không giống em, thiết kế một âm mưu đơn giản là có thể kiếm được tiền.” Anh không muốn tổn thương cô nữa, nhưng miệng lại không chịu sự khống chế của anh.

Cô nâng đôi mắt trống rỗng lên, Sở Mạn Hà giờ đây giống như một u hồn, chậm rãi đứng dậy, chậm rãi biến mất trước mắt anh.

Cô không biết tại sao cô lại tới phòng làm việc của Dương Lam, chẳng qua là khi cô phục hồi tinh thần lại, đã phát hiện mình đứng ở chỗ này.

Lau khô nước mắt, cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra gõ cửa.

Cô không biết, mình có thể bình tĩnh được không, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lương Tuấn không cần cô nữa, không phải sao? Cô tự do, nhưng tại sao một chút vui vẻ cô cũng không có? Ngược lại, bộ dạng cô đau lòng mất mát giống như vừa bị vứt bỏ.

“Tiểu Hà? Sao em lại tới đây?” Cửa đột nhiên ra, bên trong gương mặt Dương Lam vui mừng.

“Đột nhiên muốn đến nhìn anh.” Cô cố gắng không inh mỉm cười, như vậy có vẻ quá gượng ép.

Nhìn bóng dáng ngoài cửa là người anh đã yêu hơn ba năm, trong lúc bất chợt, trong lòng anh đang lên một loại kích động cùng dũng khí mà trước nay chưa từng có.

Lôi cô vào phòng, để cho cô ngồi lên ghế sofa, anh đột nhiên ôm cô vào lòng. “Tiểu Hà, gả cho anh đi!”

“Anh Lam?” Sở Mạn Hà kinh ngạc, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

“Vật này anh đã chuẩn bị xong từ lâu, nhưng lại luôn không có dũng khí lấy ra.” Dương Lam thận trọng lấy một cái hộp tuyệt đẹp đưa ra trước mặt cô.

Sở Mạn Hà giật mình nhận lấy, bên trong là một chiếc nhẫn thanh nhã tinh xảo, phía trên là một viên kim cương phát ra ánh sáng chói lòa dưới ánh đèn, trong mắt cô lại phủ kín một tầng sương.

“Tiểu Hà, em... em làm sao vậy?” Thấy cô khóc, Dương Lam lập tức luống cuống tay chân.

“Em không sao!” Cô chặt vật lau nước mắt. “Nhưng em... em không yêu anh.” Hai mắt cô đầm nước nhìn anh.

“Anh biết.” Anh bình tĩnh cười một tiếng, giọng nói bình thường giống như đang nói chuyện về thời tiết. “Em yêu Lương Tuấn.”

“Anh Lam, anh...” Sao anh biết?

“Anh nhìn thấy ánh mắt em nhìn anh ta, giống như ánh mắt của anh nhìn em, yên lặng nhìn giống như em.”

“Nếu anh biết em không yêu anh, sao còn cầu hôn em?”

“Anh không buộc em phải yêu anh, nhưng anh muốn bảo vệ em, muốn cho em một bả vai để dựa vào, không để cho em chịu chút uất ức.”

Lời của anh, khiến Sở Mạn Hà vết thương lòng chồng chất hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng không chống đỡ được về kiên cường giả dối bên ngoài.

Cô mệt mỏi... qua nhiều năm như vậy, cô luôn cô đơn một mình, học được cách độc lập, học được thực tế sinh tồn trong xã hội, cô cảm thấy mệt quá, mệt quá,...

Cô không muốn, cũng không nguyện chạm vào tình yêu, loại cảm xúc khiến người bị thương này, cô chỉ muốn có một bả vai cho cô dựa vào, vào lúc cô mệt mỏi, có một nơi an toàn để cô nương tựa nghỉ ngơi...

“Em đồng ý!” Cô gật đầu, mỉm cười với anh.

Dương Lam kinh ngạc mấy giây, sau đó hoan hô một tiếng liền ôm cô vào trong ngực.

“Thật tốt quá!”

Tựa vào lồng ngực anh, trong đầu cô vẫn như cũ hiện lên vẻ mặt của Lương Tuấn.

Lương Tuấn quyết tâm, quyết định hoàn toàn quên Sở Mạn Hà.

Anh chưa từng quay lại nhà của cô, không muốn hỏi chỗ ở của cô, anh hoàn toàn muốn ngăn cách cô ở ngoài cuộc sống của anh.

Anh cố gắng sống cuộc sống vui vẻ của mình trước đây, vì vậy, anh mới hẹn hò với nữ chính trong quảng cáo của công ty, ban ngày làm việc, ban đêm điên cuồng chơi đùa.

Ngược lại, đám bạn tốt bên cạnh anh, nhìn anh giống như đang tự làm khổ chính mình, không nhìn được lo lắng cho anh.

“Lo lắng? Có gì phải lo lắng?” Lương Tuấn đối với sự lo lắng của mọi người vẫn là thái độ không quan tâm.

“Lương Tuấn, thành thật mà nói, cậu có phải bị cái gì kích thích hay không?”

Quý Kính Hòa cảm thấy người này vui vẻ một cách không bình thường, hình như cố ý để người khác thấy mình rất vui vẻ.

“Cậu ta đâu có cái gì kích thích? Cậu ta đâm chọt anh mới gọi là kích thích đó!” Dịch Kiệt cảm giận nói thầm.

Anh thiếu chút nữa tổn thất hơn ngàn vạn vì tên tiểu tử này, chỉ là may mắn cậu ta nhanh chóng tìm đến nữ chính dự bị thứ hai, mới có thể quay quảng cáo đúng hạn, bằng không, anh nhất định lột da của Lương Tuấn!

Phương Trọng Phi ở một bên cũng không nhìn được hỏi. “Lương Tuấn nghe nói cậu với một người mẫu tên là Sở Mạn Hà...”

“Mấy người đủ chưa!” Lương Tuấn đột nhiên đứng lên, mi tâm u ám.

Anh rõ ràng đã hoàn toàn đuổi cái tên Sở Mạn Hà ra khỏi cuộc sống mình, nhưng vì sao khi nghe tên cô, tim anh vẫn có một cảm giác nhói đau?

“Mình còn có chuyện, muộn rồi!” Anh đứng dậy đi về phía cửa, mọi người liếc về phía bàn của anh, giống như chưa ăn một chút nào.

Xong rồi, từ trước đến giờ, Lương Tuấn là người thích ăn thích chơi, lần này thậm chí thức ăn ngon trước mặt cũng không thể hấp dẫn anh, vậy vấn đề lần này thật sự không nhẹ.

“Đúng rồi, Lương Tuấn, em nhận được thiệp mời chưa?” Đột nhiên, Dịch Kiệt nói ra một câu.

“Thiệp mời nào?” Anh chỉ chú ý đi giày ở trước cửa, đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

“Thiệp cưới của Sở Mạn Hà!” Lúc này, Quý Kính Hòa nói, hiển nhiên anh cũng nhận được.

Thiệp cưới? Lương Tuấn đang muốn đứng dậy đột nhiên giật mình.

Là ý nói... Sở Mạn Hà muốn kết hôn?

“Cậu nói lại lần nữa?” Lương Tuấn nói từng chữ, mặt tái xanh.

“Mình nói, Sở Mạn Hà muốn kết hôn.” Quý Kính Hòa lặp lại lời nói.

“Với ai?” Trong đầu anh trống rỗng, toàn thân cứng ngắc.

“Đương nhiên là ông chủ Dương Lam của cô ấy, người ta đối xử với cô ấy rất tốt, chẳng những tự mình thiết kế lễ phục cho cô ấy, còn vì cô ấy chuẩn bị hôn lễ hơn một ngàn vạn!” Đến Dịch Kiệt cũng miêu tả sinh động như thật.

Dương Lam? Thật lâu sau, Lương Tuấn chỉ cắn răng, một câu cũng không nói.

“Này, sao vậy? Cô ấy không mời cậu đến uống rượu mừng sao?” Quý Kính Hòa nghi ngờ nhìn anh.

“Có lẽ cô ấy quên, không sao..., đến lúc đó mọi người cùng đi, dù sao cũng là chỗ quen biết.”

“Đúng vậy, đi nhìn cô ấy một chút, tặng cô ấy một câu chúc phúc.”

Không đợi mọi người nói xong, sắc mặt Lương Tuấn đã âm trầm đến kinh người, xông cửa đi thẳng ra ngoài. Muốn anh chúc phúc cho cô? Không, tuyệt đối không!

Anh chưa từng nghĩ tới, bọn họ gặp lại nhau trong tình huống như thế nào, hai người đời này, không gặp nhau thì tốt hơn.

Trong phòng khách an tĩnh hồi lâu, cho đến khi Nhan Nhật như có điều suy nghĩ, giọng nói phá vỡ yên tĩnh.

“Mọi người trên đời này có phải quá mức rồi không?”

“Đây...” Ba người hai mặt nhìn nhau.

“Sở Mạn Hà vốn muốn kết hôn là không sai, mặc dù phát thiệp mời cho chúng ta chỉ là giả, nhưng cũng không khác sự thật là bao mà!” Dịch Kiệt ngụy biện.

“Hơn nữa, thời gian này tính tình tên tiểu tử này thất thường, không kích cậu ta, để cho cậu ta tỉnh táo một chút, tiếp tục ngổ ngán như vậy, ‘Siêu Việt’ sẽ phải đóng cửa mất.” Dịch Kiệt một bộ dạng đại nghĩa diệt thân hùng hồn nói.

“Đúng vậy, dù gì cũng là anh em tốt, chúng ta tốt bụng muốn giúp cậu ta, ngộ nhỡ cậu ta thật sự hành động theo cảm tính mà bỏ lỡ tình yêu này, vậy chúng ta mang tội lớn rồi!” Quý Kính Hòa nói vô cùng chính nghĩa, thực ra cũng chỉ là muốn báo thù.

Ai kêu Lương Tuấn kiên quyết đưa cô nàng cổ hủ Trình Phàm Phàm cho anh, còn bắt anh phải biến cô trở thành một mỹ nữ... anh không nhận được lác đầu một cái, đó thật sự là một công trình đệ nhất đó.

Nghĩ đến đây, Quý Kính Hòa nhận không được lại ảo não.

Nói đi nói lại chính là anh không tốt, thế nhưng lại trúng phép khích tướng của tên Lương Tuấn đó, đồng ý một tiếng đem cô nàng quê mùa nhất gan biến thân thành một mỹ nữ bắn ra hào quang bốn phía.

Mặc dù trong tay anh không có cô gái nào không thay đổi được, nhưng không biết vì sao, anh vừa nhìn thấy bộ dạng rụt rè nhất gan của cô nàng đó liền chán ghét.

“Ừm...” Phương Trọng Phi trầm ngâm hồi lâu, hồ nghi nói thầm. “Giữa Lương Tuấn và Sở Mạn Hà xảy ra chuyện gì sao? Nếu như theo mấy người nói, hai người đều có tình cảm với nhau, sao mọi chuyện lại biến thành thế này?”

“Anh cũng mong có thể hiểu được!” Dịch Kiệt cũng bất đắc dĩ thở dài.

Rời khỏi quán bar, Lương Tuấn một mình lái xe băng băng trong bóng tối.

Cô muốn kết hôn... cô muốn kết hôn...

Âm thanh trong đầu liên tiếp vang lên, giống như sợ anh sẽ quên mất.

Anh thật sự quên được sao?

Anh từng cho rằng, để cô đi, hoàn toàn đuổi cô ra khỏi cuộc sống của mình, anh sẽ khôi phục lại cuộc sống thường ngày mình, không còn bị cô làm cho tâm tư rối loạn.

Nhưng mỗi khi anh ở một mình, bóng dáng của cô sẽ không báo trước lại hiện rõ trong đầu, tất cả đều là về cô, mỗi cái nhăn mày, nụ cười của cô... anh chưa bao giờ quên.

Anh sao vậy? Sao lại bị một người phụ nữ khống chế sâu như vậy, ngay cả suy nghĩ cũng không thoát khỏi cô.

Hôm nay, đột nhiên nghe tin tức cô kết hôn, anh cố giả bộ tỉnh táo, rốt cuộc không thể kiềm chế muốn nổ tung, hỗn loạn, khiếp sợ, cảm giác không cam lòng, khiến toàn bộ lòng anh rối loạn.

Vừa nghĩ cô sắp trở thành vợ của người đàn ông khác, ngọt ngào rúc vào lồng ngực của một người đàn ông khác, tim của anh liền cảm thấy đổ kị, ghen tuông đến hồng rồi.

Thì ra, ngay từ trước khi anh nhận ra, bóng dáng của cô đã dùng một tốc độ kinh người chiếm cứ trái tim và lí trí anh, khiến cho anh hoàn toàn trở thành tù binh của cô, không có năng lực chống lại, yêu cô...

Trời ạ, yêu? Việc này thật sự khiến anh sợ hãi, một người không quan tâm đến tình yêu như anh, lại yêu một người đã từng phản bội mình?

Anh vò đầu, thế nào cũng không thể sắp xếp lại được suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, mọi chuyện thật sự diễn ra quá nhanh, quá hỗn loạn rồi.

Đêm đã khuya, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên, anh lại nhớ mình từng ngồi đây với Sở Mạn Hà.

Nhớ tới gò má xinh đẹp yên tĩnh của cô, nhớ tới mùi hương mùi hoa sơn chi nhàn nhạt trên cơ thể cô, tràn ngập trong không gian nhỏ, khiến lòng anh không ngừng nhộn nhạo.

Không hiểu sao, lòng anh lại cảm thấy cô đơn.

Cô đơn? Một người lẳng nhăng, phụ nữ luôn theo sau, dây dưa chưa bao giờ kết thúc, thế nhưng bây giờ anh lại cảm thấy cô đơn?

Anh thấy nhất định là anh điên rồi!

Kể từ sau khi cô đi, giống như cũng mang theo thứ gì đó, ngoài mặt, anh vẫn như cũ sống trong cuộc sống náo nhiệt, tim của anh lại giống như mất đi một nửa, sự vắng vẻ này khiến nhiều lúc anh hoài nghi rằng mình có linh hồn hay không.

Anh đột nhiên thấy nhớ cô! Dừng, cái ý nghĩ hoang đường này lập tức bị lý trí đè lại.

Cô không đáng giá cho anh làm như vậy! Cho dù anh không muốn truy cứu chuyện trong quá khứ nữa, nhưng cũng không có nghĩa anh không bị tổn thương vì việc làm đó.

Cổ đeo xuống ý nghĩ nơi đáy lòng, anh dùng lực đạp chân ga, chạy thẳng vào màn đêm đen.

“Phó tổng, bên ngoài có vị Lâm tiên sinh muốn gặp ngài!”

Giọng nói của trợ lý đánh thức anh.

Không biết qua bao nhiêu ngày rồi, suy nghĩ của anh vẫn luôn hỗn loạn, không thể bình tĩnh.

“Mời anh ta vào!” Anh gạt đầu như người máy.

Anh bây giờ, giống như chỉ còn một nửa linh hồn, bộ dạng mất hết sự hăng hái ngày thường.

“Phó tổng Lương.” Một người đàn ông đi vào phòng làm việc, nhìn thấy anh thì lập tức cúi kính.

Lương Tuấn nghiêm túc suy nghĩ, mới nhớ ra đây là Nhân viên điều tra mà anh mời ở Huy Tín Xã, dùng để điều tra về chuyện thẻ căn cước của anh.

“Sao vậy? Có tin tức gì không?”

“Có, tôi đã tìm thấy người dùng thẻ căn cước của ngài để đi vay tiền lãi suất cao?”

“A?” Anh nhàn nhạt đáp một tiếng.

Trong lúc bất chợt, chuyện từng làm anh canh cánh trong lòng, đã trở nên không còn quan trọng, thậm chí anh cũng không muốn đi truy cứu tổn thất và trách nhiệm trong đó.

“Là một người đàn ông tên là Sở Triển Đường, một tên côn đồ suốt ngày chơi bời lêu lổng.”

Sở Triển Đường? Anh trai của Sở Mạn Hà? Chỉ một thoáng, ánh mắt anh rét lạnh.

“Còn gì nữa không?”

“Theo điều tra của chúng tôi, năm mười hai tuổi ba mẹ của Sở Triển Đường đều mất, chỉ còn duy nhất một em gái, hai người sống nương tựa lẫn nhau, nhưng mà hần ta thích đánh bạc, trong quá khứ, hần ta gần như thường đòi tiền em gái, cho đến một năm qua, hai người dần ít liên lạc, hần ta bắt đầu làm một chút chuyện phi pháp kiếm tiền...”

Nghe đến đó, lòng Lương Tuấn bắt đầu réo lên.

Anh mơ hồ ý thức được, nhất định là anh nghĩ sai rồi, Sở Mạn Hà không giống trong suy nghĩ của anh, không giống như Sở Triển Đường tham lam, cá mè một lứa.

“Theo như điều tra trong thời gian này, phát hiện hần ta tiêu tiền rất hào phóng, trong ngân hàng còn có một tài khoản 4500 vạn, trong đó có năm trăm vạn hần trả ột tên đại ca, là món nợ hần thiếu lúc trước, về phần dư lại, hần mua nhà cao cấp, xe nổi tiếng. hết sức xa xỉ.” Điều tra viên cũng không nhịn được lắc đầu.

“Hần không chia tiền cho em gái hần?” Lương Tuấn vội vàng hỏi.

“Không có!” Điều tra viên trả lời chắc chắn.

Năm mươi triệu đó cô không cầm một xu? Vậy tất cả chuyện này là sao?

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.”

Lương Tuấn lấy chi phiếu, hào phóng ghi một con số, điều tra viên vô cũng vui vẻ, liên tục nói cảm ơn, xoay người rời đi.

Lương Tuấn nóng nảy đi tới đi lui trong phòng làm việc, vừa nghĩ tới những lời nói lúc nãy, tâm tình anh liền không cách nào bình tĩnh được.

Chẳng lẽ, anh thật sự hiểu lầm cô? Cô không phải một phe với Sở Triển Đường?

Vừa nghĩ tới mình có thể đã trách lầm cô, thế nhưng anh lại dùng đủ mọi thủ đoạn để tổn thương cô, anh lại cảm thấy hối hận không thôi.

Mặc kệ!

Anh nhất định phải tìm cô để hỏi cho rõ ràng, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tay, trơ mắt nhìn cô ở trong lòng ngực của một người đàn ông khác!

Anh tự tay lấy áo khoác trên ghế dựa, nhanh chóng đi ra ngoài.

11. Chương 11: Hồi Kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-xin-lam-chuyen-xau>